

Příloha 1

Informovaný souhlas

Souhlasím se svou účastí na výzkumu konaném v rámci bakalářské práce „**Představení body modification performance z perspektivy jejích aktérů. Případová studie.**“, kterou zpracovává Šárka Horneková, studentka Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy.

V rámci své účasti poskytnu výše jmenované rozhovory a *souhlasím – nesouhlasím* s jejich nahráváním.

Pro účely analýzy v rámci uvedeného výzkumného projektu a pro účely na něj navazující výzkumné činnosti smí být tento rozhovor zpracován

- *spolu s mým jménem a kontaktem na moji osobu.*
- *jen v anonymizované podobě bez souvislosti s mým jménem a kontaktem na moji osobu.*

V případě, že úryvky z tohoto rozhovoru budou součástí publikací nebo veřejných prezentací výsledků výzkumu

- *souhlasím, aby byly uváděny v souvislosti s mým jménem:(znění jména).*
- *smějí být uvedeny jen v anonymizované podobě.*

Po skončení výzkumného projektu smějí být poskytnuté rozhovory archivovány a dále zpracovávány výše jmenovaným řešitelem výzkumu.

Datum

Jméno:

Podpis:

Příloha 2

Návod k rozhovorům

- Podílíš se na vytváření show?
 - o Vymyslel a realizoval si nějakou? Co si jejím prostřednictvím chtěl říct?
- Co mají show obecně zprostředkovat publiku?
 - o Je přítomná snaha šokovat?
 - o Je přítomná snaha zviditelnění sebe sama/studia?
- Je možné vyjádřit typologii show prostřednictvím pojmů Rituál, Fetiš a Cyberpunk?
 - o Ke kterému typu show máš nejbliže?
 - o Ke kterému prvku show máš nejbliže?
- Proč ses rozhodl na show vystupovat?
 - o Exhibicionismus
 - o Co ti to dává?
- Co jsi v rámci show dělal?
 - o Proč zrovna tu kterou konkrétní věc?
 - o Dělal si jí i v soukromí? Jaký je mezi jejím prováděním v soukromí a na veřejnosti rozdíl?
- Jak se mění povaha body modification, když je tato součástí show?
- Co jsi v rámci show nedělal?
 - o Proč ne?
 - o Chtěl bys to vyzkoušet?
- Jaká je role publika na show?
 - o Jak během show vnímáš publikum?
 - o Jaké jsou pozitivní a negativní aspekty interakce s publikem?
- Jak vnímáš sebe sama během show?
 - o Stydíš se?
 - o Jaký máš pocit z nošení kostýmů?
- Jaký je tvůj vztah k tělu?
 - o Mění tělesné modifikace tvůj vztah k tělu?
- Jsou součástí podstupovaných/prováděných modifikací pocity jako strach, obava?
- Co je pro tebe bolest?
 - o Jakou roli hraje bolest při show?
 - o Jakou roli hraje bolest v soukromí?
- Hraje pro tebe roli to, kdo tě modifikuje?
 - o V soukromí?
 - o Na show?
 - o Případně kdo s tebou na show vystupuje?
- Jsou body modification umění?
- Jsou u tebe tělesné modifikace spojené se zkrášlováním se?
- Jsou show druhem umění?
- Jakou roli hraje na Hell Party „předshow,“ aplikace piercingu, play piercingu, cuttingu a brandingů zájemcům?
- Kdo jsou externisté vystupující na show?
 - o Jaká je jejich motivace pro účast?

Příloha 3 Přepis rozhovorů

SHE-MON 22.4.2010 kavárna Krásný ztráty, Praha

- *Tak hele, nejdřív bych se teda zeptala .. na tu, na tu základní, na tu choreografii. Tak kdo, kdo to tam vymýšlí v tom HELLu? Kdo nějak...*

- My postupujeme u těch show tak, že se tam většinou všichni společně sejdeme, už tak jako rámcově víme, víš, nebo ... nebo třeba Fousáč nebo ten, kdo to zastřešuje ty show, tak řekne prostě show, tak se bavíme o tom, co nás napadá, máme tak jako brainstorming a pak ten, koho to zajímá, vlastně už se tak jako by ví, kdo by to mohl hrát, protože víme, na co se hodíme a tak, a potom se zvolí, třeba u tý HELL Party, když je těch show víc, tak se zvolí jakoby manageři těch show, kdy každé z nich má tu show na starosti včetně kostýmů, zajištění zkoušek, svolávání si lidí a ten právě třeba i tu show dovádí do nějaký finální podoby s tím, že samozřejmě tu show potom, když to připravuje, tak to vidí i ty ostatní, takže ty do toho můžou zasahovat. Takže vlastně to vzniká takhle, jako kolektivní práce, kterou pak dostane na zodpovědnost jeden člověk, kterej to dovede do nějaký finální podoby.

- *Jo a nějaká ta inspirace těch jednotlivců?*

- Já bych řekl, že ta inspirace je úplně normální, jako by, když si, já nevím, u nějaký jakýkoli jiný takovýhle činnosti. Takhle vlastně, já bych, ještě důležitá věc, že zohledňujeme vlastně, nebo aspoň tuhle tu party, jsme hodně zohledňovali připomínky z minulý HELL Party z internetu, že třeba, nechceme se furt taky opakovat, snažíme se vymyslet vždycky něco novýho, a třeba když lidem chybí nějaký věci nebo si stěžují, třeba hodně si stěžovali na to, že to bylo hodně jako zbytečně narativní, že tam bylo moc příběhu, že to bylo takový šaškovský divadlo minulá HELL Party, tak tady jsme to trošku obrousili a tak, že to bylo lepší. A ta inspirace, tak vlastně oni všeobecně ty body modification věci jak to dělaj lidi ve světě nebo ty freak show jsou spojený jako s těma určitýma vizuálníma stereotypama a s těmahle těma věcmi, takže ta inspirace vlastně v tomhle tom není nějak moc inovativní, že se využije třeba ty samý prvky nebo jak je, však si sama viděla, nějaká rituální dimenze tam byla ta poslední show, pak právě jako by nějaký ty cyborgové nebo takový ty, že je to trošku fetiš a tak, jo vlastně jedinej ten Vitorvian ten se z toho trošku vytrhává. Že to není tak typický, ale zas to není nic extra, takže je to jako typická inspirace jakoby vlastně tématama současný kultury, který jsou nějak spjatý právě s touhle tou scénou.

- *A hele, nějakaj ...Když si představíte to publikum, co by si z tý show mělo odnést? Co jako je tím ...?*

- No to ono jako těžko říct, tak má ... Já v tom vidím jako dvě poslání vlastně, který jsou do jistý míry protikladný. Jedno je takový ušlechtilý a druhý je takový nízký by se dalo říct. To nízký spočívá v tom, že to, že jo víš určitě, že lidi se prostě rádi dívaj na krev a tyhle ty věci a vlastně od 50. let 20. století čtu, jako je charakteristický pro veškerý vizuální umění, že je to všechno naturalističtější a tak, tak tohle to už je takovej jako extrémní pól jo, kdy je to opravdu jako jenom zábava, že to vypadá vostře a tak, a že ty lidi... A to je ta jedna věc a ta druhá věc, teda i když jako je tomu protikladná, tak do nějaký míry s tím hodně souvisí, takže přesto, že ty diváci viděj představení, tím pádem vidí fikci, vidí možnej svět, tak věděj, že ta bolest a všechny ty praktiky nejsou fiktivní, že to je všechno skutečný, tím se to liší vlastně od normálního divadla, kde je všechno hraný. Tak tady tyhle ty věci nejsou hraný, prostě háky že jo, ty zážitky a všechno a tak, takže oni vědí, že přesto, že třeba jsou to praktiky, který v

kontextu toho představení mají být negativní, prostě třeba mučení, nebo něco takového, tak ve skutečnosti, tak to je, že to dělají dobrovolně a i evidentně jim to dělá dobře nebo, že v tom spatřují něco právě pozitivního a taky jim to může otevřít jakoby jiný pohled na tělo, jiný pohled na bolest a na tyhle ty věci, a vlastně zkušenost, že to tak vskutku funguje jsou ty suspension workshopy co děláme, kdy zavěšujeme ty jakoby lidi, který o to mají zájem, někde v přírodě o prázdninách nebo v létě a ty lidi jsou inspirovaný, že to viděli v té show, takže kdybych to měl tak nějak jakoby, tak taková strategie implicitní, že jako nachytáš na to atraktivní, což jsem popsal jako to nízký, ale vlastně když přidat jako by nějakou jako přístup k nějakému novému druhu zkušenosti, co jsem popsal jako to vysoký.

- *Jasně a jinak třeba ty jsi se v té show ... na ty háky se zavěšovali jenom určitý lidi, ty třeba ne. Záleží na tom, nějak jako dá se popsat, čeho určitý lidi jsou schopný v té show dělat a co třeba už jim je proti srsti, co už by neudělali?*

- Tak my se navzájem známe, takže víme, jaký jsou fyzický limity toho člověka stejně jako herecký limity a tak, podle toho se to volí a zároveň některá show jako třeba vzniká, že víme o někom, že by chtěl zažít určitý typ závěsu, že by to chtěl zkusit a tak vlastně přicházíme s tím, že vymýšlíme tu show vzhledem k tomu, aby se ten závěs mohl uskutečnit. No já jako se nevěším před lidma, protože mně je, já třeba omdlívám při věšení a to, což se když je to v soukromí dá řešit prostě, že se, že chvílku visím, pak se mi začne dělat špatně můžu jít dolů, tak prostě jsem v komunikaci s těma lidma kolem sebe, zatímco na show prostě bych se vytáhnul nahoru a tam bych skapal možná bych se poblil na ty lidi pod sebou, takže takhle, ale prostě jak se Je to tady to je jsme všichni že jo kamarádi, takže to funguje, že to není nějak explicitně daný, že člověk řekne tohle to jo a tohle to ne, ale to máš normální, když znáš ty lidi kolem sebe, tak je prostě poznáš, když se pohybujete v týhle oblasti, tak je poznáš i v tomhle tom a víš, co ten člověk chce, co mu je už jako nepříjemný třeba až z oblasti nějaký intimity nebo z hlediska fyzický výdrže nebo na co má jako by v uvozovkách herecky, prostě aby to nevypadalo naprosto prkenně.

- *Jasně, a třeba potom, když právě jsou tam zavěšený a takhle, tak tam musí fungovat nějaká důvěra a takhle, protože v tu chvíli prostě jsou ty lidi úplně bezmocný. Ať jako ze strany toho publika, a pak jak tam visej, tak jsou v rukou těch cizích lidí, nebo vy jste kamarádi, že jo, no tak nějakéj pocit ohrožení? Nebo něco? Nějaký takovýhle pocity?*

- Tak většinou právě stejně tak jako by na čistě té jako by technický úrovni podobně jako ... jako víme, co kdo vydrží, tak víme, co bude ještě schopnej tak jako nějak jako by tomu druhému udělat a tak a tohle to, takhle ta otázka nějaký důvěry se bych řekl, že se úplně netematizuje, že prostě víme, že když je někdo jako piercer a tak, tak že by tyhle věci měl prostě zvládnout a tak. Myslím, že tohle to je takovej hodně vnější pohled člověka, kterej s tím nemá zkušenosti, tak se toho bojí, člověk, co s tím zkušenosti má a tak se toho tolik nebojí a zároveň je spíš na té intimní rovině tam je, že třeba někdo chce, aby mu, že samozřejmě jsme kamarádi tak to tak, někdo má k někomu blíž, někdo má k někomu dál, tak někdo chce třeba aby mu Nebo chce ... prostě je mu příjemnější, když mu napichuje háky nebo mu zašívá pusku nebo někdo než někdo jiný. Takže spíš takhle, ale ten strach a ta důvěra to myslím, že nehraje roli, no.

- *Mmmm. Tak a když jsme u toho tak nějaká ... co je teda obecně tvůj vztah k tělu, tělo jako nějak ... začni kde chceš.*

- No, tím že studuju to, co studuju, což je filosofie a estetika, tak mám takovej trošku hodně sebereflexní pohled, kterej už je zatížený jako by těma znalostma nějaký filosofický

tradice a těhle těch věcí. Já se právě snažím nechat to tělo promlouvat samo o sobě. Právě proto se snažím třeba zajímat málo o ty autory jako je Ponte a tak, který to hodně tematizuje, ale je jednoznačně pravda, že tyhle zkušenosti s tou body play, stejně jako s piercingem, s tetováním a s implantátama a s amputacemi vlastně, tak jako změnily můj přístup k tělu, ale je to na takový jako nediskursivní poloze, ale můj vztah k tělu je zároveň, kromě toho, že pro mě je důležitější třeba ... nějaký aspekt prožívání těla, tak o to víc si ale u mě zdůraznily jako by moment konstrukce těla, moment utváření těla jako nějakýho předmětu, jako vlastně vytváření nějaký sochy a proměny toho, co mi bylo daný jako by mým vlastním jako intencionálním úsilím. Že mě hodně zajímá, zajímá mě ten moment utváření tělesnosti, ale tělesnosti, to je důležitý, to bych řekl, že je takovej jako by už ne neintuitivní přístup k tělesnosti, tělesnosti nejen jako by něčemu fyzickému, ale k něčemu nějak sociálně, ekonomicky a politicky situovanému. Vlastně no a v těhle těch kontextech samozřejmě i sexuálně a generově, jo? Mě zajímá tahle ta jednota, která je spojená s tělem a proces jejího jako by záměrného utváření a proměny. Mě zajímá prostě to tělo měnit, utvářet až k něčemu, co se jako by ... v rámci tý genderovosti jako vlastně vytváří nějaký konfliktní postavení, stejně tak jako by vlastně ve vztahu jako k lidství a k těmhle těm věcem. A není to za to ... Vlastně nakonec to není završený jako by nějakým účelem, že bych to chtěl dělat, protože bych chtěl poukázat jako by třeba na to, co tělo je, tak to tam nemám tohle to. Mě prostě zajímá ten moment tý proměny toho těla, protože tomu nějak jako by spontánně inklinuju. Nebo nereflexivně možná, ne spontánně.

- *A během toho představení, to tělo je tam tak jako vystavený daný jako všanc. Nějakěj pocit studu nebo ...*

- Noo to by řekl že ... je stejný jako prostě princip divadla, že člověk se jenom stydí, protože je nervózní, že něco zkazí a tak, ale že by tím, že jsou to vlastně ty freak show nebo body modification performance, že by to k tomu přidávalo něco zvláštního a jinýho, tak to ne. Vlastně třeba jsou to ale takový věci, který nejsou specifický něčím, jsou spíš jako takový technický, že člověk ví, že když to zkazí, tak může tomu druhému ublížit, nebo naopak jako by když spleteš sentenci v divadle, tak, a jseš jako by i průměrnej herec, tak právě zapatláš a není to poznat, zatímco když zjistíš, že ten hák je špatně nabroušený a je tupej a nemůžeš to napíchnout, tak kromě toho, že toho člověka to hrozně bolí, tak ta show se prostě neodehraje a musí se to nějak řešit. Takže ne něco specifický jako vzhledem k tomu prožitku těla. A to je taky tím, že já se jako nevěším a nedělám takový věci, který by byly mmmm pro mě extrémně ... Jako pár jehliček a tak, to prostě není nic velkého, to vím, že vydržím. Ale jako by ... Takže mě spíš jakoby takováhle věci technickýho charakteru, který vlastně nejsou nějak specifický vzhledem k prožitku tělesnosti v rámci toho vystoupení.

- *To jako přebíjí...se prostě musíš starat o aby ...*

- No no

- *Takže ty vlastně jako ani že jo, ty tam v tom představení nějaký ty jehly jsi měl, takže nějaká ta krev teče. Tady to sdílení jako takovouhle bolest tady ta intimita to není tak ... tak hrozný pro tebe nebo já nevím..*

- Já nevím, jak to myslíš teď

- *Jako... to, že se na tebe koukaj, když prostě ti nějak teče krev, že prostě všude máš těch pár jehel to ... s tím nějak ... ?*

- Nee ... Říkám, že v nějakým specifickým ohledu k tomu tělu nebo něco takového to moc ne ... vůbec no..

- *A tyhle ty ani ... během toho představení vlastně nijak nevnímáš ... ta bolest? Je tam u tebe nějak zastoupená?*

- To zase jo no, to zase jo to tak člověk má ty pocity jako s tím spjatý a tak to ne, že se to dá úplně izolovat. Musí se víc kontrolovat, protože furt hraje, a nemůže se jim tak plně oddat no, ale tím, že já dělám... Já prostě vím, že já to nejsem schopnej tak dobře kontrolovat a tak, takže já ty věci, který bolejí víc, než jako co bych nebyl schopnej vydržet za jakýkoli normální situace, tak tam nedělám s tím, že já navíc moc bolesti nevydržím, já mám nízkou práh bolestivosti.

- *No a když to teda srovnáš, když jako vlastně během těch show se na háky nevěšíš, když to vlastně srovnáš s tím, když se pověsíš někde v soukromí, tak tam ta bolest je jaká?*

- Velká! ☺

- *Ne, jako jasně že to bolí, ale jakou ta bolest jako tam hraje roli?*

- Jasně, já vím, no.. Ta bolest ... tam hraje roli jako něčeho, co tak jako rozšiřuje vědomí. Je to zajímavý, protože tam není bolest jako něco negativního. Normálně je bolest symptom, že něco je špatně. Nemoci, zranění nebo něčeho takového, tak je vlastně bolest situovaná i biologicky, zatímco tenhle ten kulturní rozměr, do kterého se to dostává, tak mluví o bolesti jako o něčem pozitivním, co právě může přinést nějakou zvláštní zkušenost. Tak to aspoň vnímám já, jako vzhledem k prožitku jako tělesnosti, orientaci ve světě a tak. Takže ta bolest se tam stává jako něčím, co je pro mě extrémně citlivého, co je nepříjemný, ale rozhodně to není negativní jo, že se najednou neslučují tyhle ty dvě roviny a ten pocit je takovej to, co normálně člověk, prostě když se řízne nebo něco takového, tak jako by to bolí a je tam takový zmatení a pak jako by samozřejmě začnou nastávat jako by že jo, čistě na fyzicko-chemický úrovni jako reakce, který to mají utlumit v podstatě a další nesmysly, ale člověk to v podstatě ani moc nevnímá, jako by chce to vyřešit, musí se to zašít, musí se to za to to. Zatímco v tamtom případě, jak je to záměrný a tak, ten člověk to právě vnímá jako součást nějaký body play, něčeho takového, tak tohle neřeší a najednou se jakoby soustředí na ten samotnej pocit, na to jako zvláštní omámení, který ale tím, že není způsobený vlastně ničím cizím, nějakou vnější látkou, ale tím tělem samotným, jak jako má to jinou tvárnost že jo, prostě není to intoxikace, ale je to to, takže to má i tendenci vztahovat to k tomu tělu a prožívá ho, takže ta bolest tam vlastně je prostředek k nějakému zážitku těla a není to prostě prostředek, kterej by se jako by vyčerpával tou prostředečností, že by to bylo jako, že bys měla já nevím, když potřebuješ zabít hřebík, tak prostředek je kladivo že jo, no ale tady jako by, kdyby byla ta kladivo ta bolest, tak samotnej i ten cíl by bylo to kladivo, jo? Že ten prostředek je v sobě cílem jo, takže to, že to jako bez toho nejde. Takhle to myslím, jestli to vyjadřuju nějak srozumitelně trošku. Jde o to, že mi jde o nějakou zvláštní tělesnou zkušenost, která je mi přístupná skrze bolest a která je vlastně tou bolestí. Tím, že ona je furt negativní, teda ona takhle, že je furt nepříjemná, ale není negativní. Takhle bych to jako abstraktně popsal.

- *Jo... A potom právě během tady toho máš nějakou, já nevím, pocit jednoty toho těla a mysl dohromady? Jako...*

- No, tak když se mě na tohle ptáš, tak to už implicitně předpokládáš to dualistickou ontologii, že jo, protiklad těla a duše a ještě to situuješ do takovýho jako mystický roviny, že by něco takovýho, ale nemám. Nemám, nemám, ale já hlavně to já ne ... já neuvažuju v dualistickým paradigmatu o těle a o těchle těch věcech. Takže jakoby... Takhle pojmově se mi to netematizuje a nějaký jako by, že bych cejtíl nějaký mystický spojení nebo něco takovýho, to zároveň taky vůbec, jo? Takže to ne prostě.

- *To představení samotný, vlastně něco tě k němu vede, že se teda toho účastníš a takhle, dává ti to něco?*

- No, tím, že jako vlastně nedělám tam žádný ty náročný věci, tak tyhle ty oblasti ne, jako by prožitku toho těla, to mě zajímají ty soukromý věci a já nejsem jako nějak extrémně exhibicionista, takže jsou to takový normální věci. Prostě že to jako by zakládá třeba nějakou jistou sociální prestiž a tyhle ty věci, který si ten člověk si to nechce přiznat jakoby, ale asi to nějakou roli hraje. A baví mě to no, takže pro mě je to spíš jako by zábava. Jo, než že bych to to ...

- *A spíš jako zábava že třeba ta příprava? Nebo pak to samotný předvádění?*

- Příprava mě sere, takže to samotný předvádění potom je docela zábavný a to, a pak prostě když to vidím jako smysluplnou činnost, která může ... Jako takhle, protože mě zajímá ta osvěta nebo ne osvěta, to je debilní takhle to říkat, ale mě zajímá zprostředkování tý body modification kultury lidem, mě zajímá hlavně na tý teoretický rovině a přijde mi, že tohle to je takovej dobrej korelát k tomu, vlastně jak to zprostředkovat právě nějak na tý rovině těchle těch, těch tělesnejch rituálů.

- *A to publikum, jak si myslíš jako ... vnímáš nějak během toho představení ty reakce? Nebo ... na to není čas?*

- No vnímám je, protože samozřejmě existuje tam nějaká komunikace s tím publikem a tak a to zcela přirozeně, takže když je publikum vlažný, tak mě to moc nebaví a nehraje si to, zatímco když to publikum reaguje a křičí a tak, tak je to příjemnější, takže to vnímám jenom v tomhle tom smyslu ne jako by ... spíš jako přenos energií a nemyslím tím energie jako nějaký transcendentální mystickýho nesmyslu, a myslím tím jako prostě přenos jakoby napětí, dynamiky a atmosféry. Jo, takže takhle.

- *Takže tady k tomu tam to publikum vlastně máš.*

- Mám no, mám.

- *A takže jako reakce, když vlastně není žádná, tak je ti to nepříjemný*

- Jooo, no jasně.

- *A potom reakce jako po skončení, když prostě všechno skončí, jak reaguje třeba okolí nebo nějaký reakce, který by ti byly nepříjemný nebo příjemný*

- Mmm jako ty lidi z toho publika?

- *Joo joo ty lidi z toho publika.*

- Noo, to oni se většinou choděj jakoby se ptát jako by třeba když vystupujeme někde, kde to ty lidi neznaj, jestli ty háky tam nosíme furt a tyhle ty věci, tak vlastně jenom takovýhle technický věci anebo se někdo chce s tebou vyfotit a tak jakoby. Ale jako by že by někdo třeba přišel a chtěl si o tom povídat, jakoby co to znamená, proč se to dělá, tak to ne, tak to nefunguje. To vlastně až třeba na těch workshopech se ty lidi na to ptaj a tak no.

- *Takže vlastně ty workshopy jako by, dá se říct, že je to nějaký pokračování, nebo že jako to s tím jako souvisí?*

- Jak jsem ti říkal no, já to tak vnímám, že vlastně těm lidem předáš nějakou informaci o tom, co je možný s tím tělem dělat a pak ty že jo tak tam přijde třeba 500 lidí, tak dva z nich to zaujme nebo tak nějak a možná míň, tak ty se o to pak můžou zajímat víc a v tomhle tom smyslu to vlastně pokračování je. Jako ale spíš ve smyslu nějakýho jako příběh o poznávání těchto těch praktik a těchto věcí, než že by to bylo nějak jako vyloženě spojený, ale vlastně kdyby tam nebyl ten moment toho, že ty lidi to pak můžou taky aspoň třeba doma zkusit propichovat nebo tak nějak poznávat, tak by mě to asi moc nezajímalo. No, protože by to bylo takový samoučelný.

- *Jasný. Tak jo..*

- To ti vlastně může říct, to ti řekne třeba určitě Fousáč, že on, když se, že jo on je starší než já, takže dřív tady vlastně jediný tyhle ty show dělalo studio Piranha nebo jediný ... Udělali jich pár, ale že on právě se tam s tím seznámil a hrozně chtěl, aby ho pověsili na háky a tak, takže to skutečně funguje no a i já to z toho znám, že když jsem se, zase já to znám z internetu a ne z těch těch, že když jsem jako koukal na tom počítači, tak každé jako by ať je to sebe, jako by nechci říct sebevětší buran, ale jo, vlastně sebevětší buran, kterej na to kouká, tak si prostě položí otázku, proč to ty lidi jako doprdele dělaj, no a buď hold potom jako někdo pátrá a někdo po tom nepátrá a asi bych chtěl jakoby udělat to tak, aby když po tom bude někdo pátrat, aby se mu ty informace k němu co nejsnáze dostaly a to je jakoby ta teoretická rovina a zároveň aby měl teda když by zjistil, že mu to může taky takhle něco to, tak aby měl co nejsnazší přístup k tomu, jako zkusit si to a zažít si to a k tomu by měly jako sloužit ty workshopy stejně jako to, že může přijít k nám do salonu na konzultaci když si chce udělat play piercing, kam si to může dát, co jak moc bolí, na co si má dávat pozor, jaký jsou základy první pomoci a tyhle věci, jo? Tak to všechno vnímáme jako takovou jednotu, která prostě může trochu lidem umožnit něco, co si myslím, že je důležitý a že za to stojí pro některý lidi.

- *Myslíš, že ... ono je to asi těžký, ale myslíš, že se dá ... nechci ti dávat přímo otázku proč to děláš, ale dá se nějak popsat, vlastně že jo, proč jsi se rozhodl se pověsit to ani ne, ale ten zážitek co si z toho měl? Dá se to nějak? Přiblížit?*

- *Z toho závěsu?*

- *Jo ... nebo je to jako něco nesdělitelný?*

- Ne, jsi říkala ta motivace, si říkala k tomu závěsu, je to taková přirozená věc, že o to, zajímá tě to, pohybuješ se v tom, tak tě to pak napadne a až je to čím dál samozřejmější. Zvlášť ještě když se pohybuješ v tomhle, uvnitř té komunity to je taková přirozená věc, i když vlastně já jsem se zavěsil ještě předtím, než jsem jakoby začal pracovat v salonu a znal jsem vlastně dobře s lidma ze salonu. Ale prostě tím jak ... já jsem nad tím jakoby, to je zajímavý, že já jsem nad tím nepřemýšlel, že bych váhal, ale já jsem najednou jako věděl, že chci a ten,

ten zážitek. Jako dá se popsat prostě jak to probíhá u mě a to já popisuju takovým jako zvláštním protikladem. Teda kromě toho, že má člověk pocit jako že lítá, tak protikladem toho, že ty máš pocit, jako kdyby to, jako kdybys byla centrovaná v těch dvou místech těch vpichů, respektive čtyřech, prostě v těch dvou hácích, jako celá ty si byla jenom v tom místě, ale zároveň máš pocit, že se rozlejšváš do prostoru a tyhle ty pocity nejsou v protikladu. Jo, že prostě jakoby ne pozornost, ale jako by ty jako celek jseš jenom v těch dvou místech a zároveň prostě to souvisí s tím pocitem toho, že lítáš, prostě jseš rozprostřená do prostoru. Tak takhle se to dá popsat jako by čistě deskriptivně no, ale ten zážitek, co u toho zprostředkovává ... najít co nejlepší synonyma, tak vždycky to bude zavánět tak jako takovou nějakou racionalizací, protože vlastně to převádíš právě na něco a nevyházíš z toho fenoménu samotného jo, to je ten problém, o kterém jsme se bavili z hlediska té metody, ale prostě nejjednodušší, jako ty pojmy, kolem kterých by se to muselo točit by byly pojmy, že jo, excitace, závratě, zmatení, zároveň jako by soustředěnosti, uvolnění, štěstí. Takovýchle pocity, který jsou vztažený prostě k nějakému tomu korporálním aspektu.

- *No a možná bych se ... skrz ten jak jsi říkal ten první závěs, tak bych se možná mohla dostat k tý ... k tomu vlastně, že jsi se někomu dal do těch rukou, že jsi někomu věřil, byl to někdo jako blízký? Nebo..*

- Já si myslím, právě když jsem se věšel poprvé, tak jsem jakoby lidi ze salonu skoro neznal, co mě věšeli, jsme se znali od vidění, mluvili jsme spolu párkrát, taky to nedopadlo dobře, hned se mi udělalo špatně, musel jsem hned dolů, a já nevím, takhle prostě všeobecně tu roli, kdo tě věší, to pro většinu jako lidí to hraje roli, kdo tě věší, jo. To je právě... třeba mě to přijde škoda, ale já se na těch show nevěším, ale že někdy prostě třeba ty lidi nemůžou věšet prostě lidi, od kterých mi přijde, že by chtěli být věšeni. To já nevím, já jsem se s nima o tom nikdy nebavil, možná jakoby je takováhle spontaneita té tendence k tomu, aby tě takhle někdo. Ale prostě ty příjemný jsou ty... věšení, co jsou nejpříjemnější jsou i spojený s tím, že to je něco důvěrného, takže to dělá se mnou někdo, ke komu mám důvěru, takže vlastně jo... vlastně jo, že čím jako by ... že ten závěs je ... máš pravdu, to mě nikdy nenapadlo, že ten zážitek vlastně... nebo jako nenapadlo... takhle jsem to nikdy neformuloval, že ten zážitek jakoby závisí na tom kontextu a to nejenom na tom, v jakým prostředí, ale s kým, to je hodně důležitý vlastně no... Ale jak říkám, mě jakoby ... mmmm my se bavíme hodně právě o tý body play, což je samozřejmě téma té práce, ale je důležitý prostě mít na paměti, že pro mě velká část z toho zájmu v těchto body modification věcech, tak jako leží na tom utváření té tělesnosti, jako by něčeho, čemu je ten prožitek jakoby ukradenej. Jo, že to je u mě to, na co kladu důraz a tak, i když tohle to je taky hrozně důležitý, ono jsou to jako spojitý nádoby samozřejmě, ale je potřeba jako by to vnímat v tom kontextu celého toho mého zájmu, že tohle to jenom jedna složka něčeho, co je komplexnější.

- *Takže jakoby to, do toho celku by jsi zahrnul že jo nejenom třeba to věšení a piercingy, ale jako i modifikace nejrůznější? Tak jako široce? Všechno dohromady?*

- Já nevím, co myslíš, čeho všeho dohromady?

- *Jestli když se u tebe řekne body modification, tak co všechno do toho patří?*

- To je problém definice, ale v tomhle tom klasickém problému nebo v týchle té oblasti, kde se pohybuje teď, tak to je, to jsou piercing, tetování, skarifikace, implantáty, různý takový ty chirurgický jakoby, jazyk rozříznuj, zešpičatění uší, mmm nějaký různý jako by úpravy genitálu, amputace, ale do těch tělesnejch modifikací patří i body play, jako by play piercing, nějaký korzety se tam daj zařadit, to už je takový na hranici, ale korzety ty co jsou

ne na pohled ne dekorativní ale ty co stahují, věšení na háky, přitahování se, něco vynechal no.. Různý jako by i senzorický deprivace, některý z nich jako, který jsou spojený třeba i s nějakým převrácením těžiště a takovýchle věci, tak to všechno vlastně.

- *To se vlastně... je to i součástí tý show?*
- Třeba teď součástí tý show, co myslíš?
- *Třeba skarifikace jak tam byla...*
- Jo, jako to určitě je součástí tý show. Já si myslím, že součástí tý show je dokonce i to, jak vypadáme, to, že jsme potetovaný, propíchaný a tyhle věci, že to prostě souvisí s tím taky, protože to není něco navíc, ale prostě to, že to dělaj lidi, který jsou modifikovaný, tak že to je jako výraznou součástí tý show.
- *A nějakej ten třeba u těch věšení na háky, jsme si řekli, že je to proto, aby se s tím lidí seznámili, a že by to třeba chtěli zkusit... A co třeba ta skarifikace? Nebo to zašívání pusy, jaký tady to má nějakej smysl?*
- To já si myslím, že jako by se to nedá oddělovat. Že všechno tohle to, že to není ... Jako že to není čistě jako že by lidi viděli věšení na háky, aby se chtěli pověsit na háky, ale to je i ta skarifikace, jako by že je to vidět, že je to spjatý jako nějak s bolestí hodně a tyhle věci nebo i to zašívání, že všechny tyhle ty věci tě jakoby pokládaj jako tu otázku toho, jako proč to ty lidi dělaj a tak, že já když jsem to popisoval, tak jsem to nevztahoval jenom na věšení na háky a říkal jsem všeobecně jako by že ty lidi, ať tam dělaj jakoukoli praktiku, prostě po ty jehličky i to zašívání, skarifikace, až po věšení na háky nebo já nevím co všechno se dá dělat, tak to, tak všechno tohle to prostě jsou jakoby reálný praktiky bolestivý jako by v rámci nějaký fikce, tak jsem to stavěl. Joo? A že prostě ty lidi vědí, že je to reálný a pak se nad tím jakoby zamýšlej a vede je to třeba k nějakýmu hledání a to já si myslím, že noo, že takhle inspiruje a že nemusí mít nějaký zašití pusy inspirovat k zašití pusy, že to je takhle, že se to jako překlápí, ale že to prostě všeobecně jako tě vede k nějakýmu tomu jakoby hledání toho, proč to ty lidi dělaj, když jseš nějaká vstřícná, třeba poznávání toho, a pak tě to vede k tomu, že třeba se necháš potetovat nebo něco takovýho. To nemusí být takový, že to nutně vede k tomu samýmu co jsi viděla, spíš jakoby že to nastoluje tu otázku tý body play.
- *Tak třeba u toho věšení na háky to jako by pochopím, že tam jde o nějakej zážitek, ale co třeba ta skarifikace?*
- Tak to by ses musela zeptat Kakiny, já nemám žádnou skarifikaci nebo něco takovýho, to ti prostě neřeknu. Tam jde o to, že to taky hezky vypadá joo a že je to takový lyričtější, ale třeba vím, že u zašívání pusy, protože Máše, která to tam měla, jsem zašíval pusu já vlastně nejdřív, takže jsem s ní o tom mluvil a tak, a i to znám jakoby z piercingů svých těchhle věcí, tak to zašívání pusy je dost intenzivní zážitek jo, a stejně jako když už se člověk naučí jakoby potom, co má několik piercingů pracovat s tím, jak to probíhá, tak i to samo o sobě je intenzivní zážitek. Nebo dá se to tak brát no.
- *Takže odpadá takový to u takových prostě, když máš těch piercingů jakoby dost,*
- Prostě když jsi veterán ☺

- *tak jako odpadá nějaký to, že vlastně ještě nemám piercing tady, to by mohlo vypadat dobře, odpadá nebo je to přece jenom ještě nějak spojený?*

- Joo, tak aspoň u mě to je vždycky spojený s tím, jako pro mě jsou do jistý míry piercingy záležitost dekorativní s tím, že je tam ale ten aspekt toho utváření toho těla a té konstrukce nějaký, ale prostě že jsi schopná to vzít jakoby celek, že prostě není to, že by to bylo - ty chceš teda tady mít kuličku a proto bys to teda musela propíchnout a pak by ses o to musela starat, prostě by to nateklo a tak, ale všechno to patří k sobě dohromady a ty to tak bereš a je to příjemný. To neznamena, že třeba nemáš před nějakým bolestivějším vpichem jakoby strach. To k tomu taky patří, prostě to celý přijímáš a vlastně právě najednou se ti konstituuje ta aplikace samotná, se ti už nekonstituuje jako aplikace, ale konstituuje se ti jako body play, takže už to vlastně není... Je to interpretovaný jinýma pojmy a dostává se to do jinýho kontextu. Takže je to body play, kterýho výsledek je pak permanentní piercing nebo tetování nebo něco takovýho, jo? Takže se mění ten jakoby úhel pohledu, kterým na to můžeš nahlížet, no.

Kakina 29. 4. 2010 Kavárna Cross, Praha

- *Takže, Nejdřív tu mám o show. Jestli se nějak podílíš na tom, jak ty show vypadaj? Podílíš?*

- Jo, jo, jo. Všichni to vymýšlíme dohromady. Je to tak, že občas někdo, kolikrát se někomu zdá sen, vidí takovej ten nástřel, jak by to mohlo vypadat, každou středu pořádáme porady, říkáme jim kreativní porady, tam se sejdem a když někdo má něco k tomu a zrovna se to v tu danou dobu řeší, jinak si to zapisujem, máme na nyxu asi deset diskusí, ve kterých řešíme různé věci, tak nadhodí a teď prostě každej si do toho dává tu vizi, třeba ta show, co proběhla teďka na HELL Party, ta moje a Máši, ta holčičí, ta byla taková, že chtělo se udělat jednu show, a bylo nástřel byl: dvě buchty a chlap, tak jsme se přihlásily my s Mášou, že to prostě jako chceme. No a pak jsme jako vymýšlely, vymýšlely a vlastně jsme úplně přišly na to, že tam toho chlapa nechce, že to chcem mít fakt jenom holčičí, to jako ne že bychom je neměly rády, ale že jsme chtěly jako vyjádřit tu ženskou krásu, kamarádství, intimitu mezi dvouma holkama a nešlo vůbec o o jakýsi jako lesbickej cokoli vůbec, ale i kdyby ho tam někdo hledal, tak si ho tam najde, že fakt jenom o to, co si tam kdo najde a úplně jsme si to přetvořily sami, takže fakt si každej vymýšlí jako na triko co mu sedí, jo?

- *Takže tady to bylo tak hodně vaše iniciativa?*

- Tohle bylo hodně naše. Tohle byla vyloženě show, kterou jsme si od začátku do konce včetně hudby, včetně scény, shánění kostýmů, všechno, na aukru jsem sháněla zrcadlo, všechno jsme si zařídily my dvě s Mášou, jo?

- *Tak to je výborný, takže to bys mi mohla říct, co vlastně když jste to teda vymýšlely, si říkala, že si tam každej může najít co chce, ale co ty jsi chtěla, aby si tam našli nebo co bylo takový...*

- Já, tak pro mě to bylo takový, že za... a musím to dělat s někým, komu jako by důvěřuju a mám k němu dobrou vztah, kór tady ta show, protože prostě jinak by to nešlo, nemůžu jako by hladit po noze holku, kterou nemám prostě ráda. To prostě nejde. Máša je supr kmoška, takže tohle bylo hodně otevřený a vyloženě šlo o to, udělat prostě pohled do holčičího pokojíčku, takovej, jakej si ho představuju já, s takovýma těma úchylkami. A trochu to bylo něco jako by kouknutí do toho podvědomí, jo? Každý jsme navenek krásný, úžasný, chceme bejt dokonalý, ale máme tam něco, což byly ty naše úchylky tam, já se pořežu, Máša si nechá zašít pusku a pro Mášu je to zašívání pusy hrozně důležitý, jako pocitově, pro mě to řezání bylo no jako háky jsem zažila desetkrát, ale řezání před lidma, jak jsem si to dělala sama, tak to bylo úplně já si k tomu snad vůbec nedokážu vyjádřit, to prostě byl takovej pocit, že se to ani nedá jako říct, hrozně mě to jako nabilo energií, prostě jsem se tam těm lidem úplně dala, jo? Úplně jsem se jako by otevřela. Takže takhle a třeba jednou bych chtěla opravdu viset na hákách úplně nahá. Abych tam byla jako by ta čistota, to úplně jako toho sebeodevzdání se a ta nahota je tam pro mě pak jako důležitá.

- *Takže a nemáš třeba, já bych měla hroznej pocit ohrožení, nemáš z toho publika nebo nějakaj, máš to hrozně moc v tom pozitivním, pozitivním slova smyslu.*

- Hrozně v tom pozitivním, opravdu jo, hele. Je to normálka, než jdu na scénu, tak jsem strašně nervózní, musím se před tím napít něčeho hrozně sladkýho a uklidnit se a říkám si jo, to dopadne dobře. Jedinej pocit ohrožení, kterej mám z toho je samozřejmě, tak nejsem dokonalá, že jo. Místama mám faldík navíc, něco takovýho, tak z tohohle mám spíš pocit jako

by ohrožení, než jako by že mě lidi uvidí dělat něco pro mě intimního, mě tam ty lidi jsou příjemný, protože oni znásobějí ten adrenalin, protože já jsem z nich nervózní a teď tu nervozitu musím překonat a vím, že prostě já to ukazuju, takže prostě nesmím nic udělat špatně. A tím jak se vlastně jako vnitřně stresuju a pak vlastně přijde ta chvíle, ať je to nabodnutí háků, propíchnutí, pořežení, cokoli, tak to pak úplně mmmmm úplně exploduje v tom člověku. To řezání tam pro mě bylo ... jak říkám, to nejde říct, ale třeba ty jehličky, co jsme si tam s Mášou napichovaly, tak tím adrenalinem, co jsem v sobě měla, já jsem jí ani necejtila. My jsme měly jako umluveno, že jakmile se napíchne jehlička, tak se jako tak provlním a Máša napíchla tu jehličku, já jsem si toho až pak všimla, tak jsem se začla teda vlnit, víš, že prostě opravdu v tom adrenalinu jsem ty jehličky, jak jsou maličký, tak ty jsem ani fakt necejtila, no. Což mě teda jako docela zamrzelo, ale fakt jsem o nich vůbec nevěděla.

- *Jo, takže hrozně velký rozdíl v tom, když třeba v nějaký takovýhle modifikace nebo takovýhle v soukromí a před tím publikem...*

- Přesně tak, protože třeba jenom tu jehličku, to jsme zkoušely s Mášou, protože já jsem piercer, Máša není jako by úplně piercer, takže potřebovala si to zkusit, jaký to je, tak každej se i huř chytá, jo? Někdo když prostě má tu takovou pevnou jako třeba já, tak se to blbě chytá, tak jsme to trénovaly v HELLU a to napíchnutí jsem prostě cejtla jako klasický napíchnutí, prostě píchnutí, ale na tom pódiu, já nevěděla o ničem, opravdu o ničem. Je to velký rozdíl a ty lidi tomu dodaj prostě ty grády, ale zase jsou prostě věci, který radši dělám jako by v soukromí. Jo? Že třeba tu první kytičku, já jsem totiž tahle byla druhá ta, co se tam řezala, první jsem si vyřezala asi tejdenn předtím, protože jsem chtěla vidět, ještě nikdy jsem do sebe neřezala, takže jsem to potřebovala vyzkoušet, kolik na to zhruba potřebuju (přerušení telefon), kolik na to zhruba potřebuju času, jaké je to pocit, protože já mám problémy s tlakem, což je můj další jako problém jako by pro show, mám problémy s tlakem a jsem migrenik, takže občas dostávám jako záchvaty migrén a nebo se mi dělá mdlo, takže ještě tohle to všechno musím jako prostě ovládnout, před tím, než jdu, než vejdu na to pódium, takže si to takhle teďka potřebuju jako zkusit, proto jsem za poslední rok nevisela na hákách, ale těším se na letošní léto, protože teď jsem měla výsledky od doktorky v pořádku, takže v létě se chci pověsit, ale bude to v soukromí, abych si to zase jako zkusila, tomu tělu jako dala to, co chce, protože já teďka závidím každému, koho vidím, že visí, tak závidím, ale to je fakt takový to že vidím, jak někdo visí a od spoda nahoru tě projede úplně taková, takový mrazení, úplně jak když si člověk na něco fakt těší a úplně mě to svírá u srdce, jak si říkám proboha já chci taky! Já chci taky! Je to závislost ☺

- *To určitě jo, protože jinak se to asi vysvětlit nedá ☺ A jo, abych se neopakovala, my jsme si řekly ... jo, a právě to, co jsi schopná dělat na show a co jako ne, co by ti vadilo?*

- Mmm, co by mi vadilo. Tak už nejsem pro takový ty těžší věci, asi bych si neusekla před lidma prst, ten bych si teda neusekla ani v soukromí, nepropíchla bych si prso, jo? Třeba teď nevím, jak se jmenujou, slečny si tam propichujou prostě prsa drátem skrz naskrz, tak na to nemám, popravdě nechtěla bych fyzicky zažít tohle ten pocit a hlavně, nevím, to prso mám tak nějak, mám k němu něco, jo? Nemůžu říct jako vztah, neříkám, že ty prsa úplně zbožňuju, ale tohle bych neudělala.

- *Kvůli tomu jako pocitu fyzickýho nebo jako by že sem ne.*

- Obojí, jako fyzicky si to nedokážu představit, že protože, když si vezmu, jak je to prso takový objemnější, že to prochází skrz naskrz, to by mi vadilo, ale ani jako sem mi to nepatří,

jo? Nejsem ochotná nechat si propichovat a věšet se za části těla který mám potetovaný, protože nechci jizvy do tetování, úplně pipiní ☺ pak mám takovej rozpor, protože bych i chtěla i nechtěla, jak jsem říkala tan závěs v nahým stavu, tak i před lidma by mě lákal, protože by to bylo hodně jako se ukázat lidem, ale mám psychickou zábranu, nejen že by to vadilo příteli, ale mám psychickou zábranu v tom, že se považuju jako že pracuju v HELLu, dělám tam piercingy a jsem tam pro zákazníky, takže si myslím, že by mě zákazníci rozhodně neměli vidět takhle. Nevím proč, prostě to takhle nějak mám v tý hlavě a s tím se nedokážu srovnat a asi bych nechtěla aby na mě na show někdo ejakuloval a nebo se jako muset dělat něco intimního s mužem, kterej není můj muž a takovýhle věci, to jsou spíš jenom jako takový než jako ty jo propíchnout, pořežat mě nevádí, ale nechci prostě do míst, kde jsem potetovaná a hodně jsem citlivá na zadek a zadní část stehen, takže tam mi jako dost vadí všechno ☺. Takže tam ne, tam teďka se tetovalo a není to moc příjemný ☺

- *Takže, tak teď, ty jsi teda, když se vezme to tělo, hodně otevřená k tomu publiku a sama si říkala, že ten tvůj vztah k tělu, že takový ty holčičí komplexy tam jsou,*

- Takový to jako že si nejsem.. To myslím, že každá, že jako není úplně spokojená, to víš, že jo, úplně vyjmenuju všechno, co nemám ráda, bude toho hodně, fakt jo ☺

- *A jak se, když tam vlezeš, na to pódium, zapomeneš na to? V tu chvíli?*

- Na ty komplexy? Jo, právě že tam na to úplně zapomenu a říkám si no a co, sakra. Celulitida na prdeli, na stehnech, tý jo, která ji nemá. Protože tam jsem pro ty lidi, a protože se tam bude díít něco víc, než, něco co je nad tady tím, nad tady těma nesmyslama, jestli mám devadesát šedesát devadesát a sto osmdesát centimetrů do vejšky a něco víc, to víc, který si užiju já a vím, že ty lidi to chtěj vidět a já jim to chci ukázat, protože já jim to umím ukázat a to mě hrozně baví, takže pak na to zapomenu, pak teda když vidím zpětně třeba ty fotky, tak si řeknu ježiši marja, ty jo takovej fald proboha. Ne, tak jako jo, takovej komplex třeba z toho mám, takže to, ale jako moc si to neberu, většinou lidi to ani jako nevnímaj. Vnímaj to jenom ty, co to vnímat chtěj a chtěj kritizovat, takže třeba se stalo, že jedna slečna mě hodně zkritizovala, hodně jako nehezky, ale tam myslím že je problém já a slečna, že mě asi nemá z nějakýho důvodu ráda. Chlapům se to líbilo moc, těm je jedno co za holku je polosvlečená, že jo a ještě když se pořeže tak bomba, takže to, myslím, že ta show jako byla jako divácky jako úspěšná, tady v tom myslím, že jako jo, takže jsme myslím daly to, co jsme chtěly a potěšilo nás, že se hodně líbila ženskej, protože to jsme přesně chtěly, chtěly jsme jako naladit na jejich strunu a tu holčičí, jestli to tam našly ☺

- *Tak a jo, to už jsme taky daly, jo, co ty a bolest?*

- Co bolest. Je bolest, která, kterou mám ráda a kterou nemám ráda. A jak říkám, tetování do zadní strany stehna strašný, fakt jako pro mě nepříjemný. Michal umí udělat jednu věc a to je to, s bolestí se prostě jako by smířit. Já bolest, kterou nechci přijímat, já se s ní smířit neumím. Takže jakmile jsem jako by nemocná a něco mě bolí, třeba jsem měla jako by zánět ve svaly a to byly prostě měsíc takový bolesti že jsem neusnula, nebo zlomená klíční kost, to byla fakt taky nepříjemná bolest. Takovou bolest já nejsem schopná odfiltrovat. Jako asi částečně jo, protože jsou lidi, který fakt hekaj hrozně, tak já jsem takovej jako držák, jo? Jako že si nemusím stěžovat každému, ale jako by bolí mě to a neumím říct nebol a zmiz, to jako mi nejde, ale svým způsobem ji mám ráda a jde o takový to překonat jí, prostě dokázat si, že já na to sakra mám, takže já to prostě zvládnou a na druhou stranu to je hrozně příjemný ta bolest, jo? Že je to takový prostě něco takovýho, protože pak už to vlastně není blest, protože

když jí přijmu, tak je to takovej dar, to je úplně.. Já bych to zase přirovnala k tomu řezání, mě to nebolelo, když jsem se řezala já. Bylo to pro mě úplně jiný, než když mě řezal třeba někdo jinej, to jsem cejtila štiplavou bolest, ale když jsem se řezala sama, tak to pro mě bylo prostě, já jsem si dala dar a fakt ta bolest v tom vůbec jako by nehrála jako roli, ale když se spálím, tak mě to bolí, nesnáším štípání, na to jsem fakt úplně alergická, nějaký štípnutí někde, všude se mi dělaj modřiny, takže to fakt jako ne. Když běžím a ukopnu si malíček, tak řvu bolestí stejně jako každej normální člověk a vyhrknou mi slzy a nadávám, takže takhle. Mám to jako že bolest a bolest, ta chtěná, tu mám ráda, ta nechtěná s tou si neumím jako poradit.

- *Jo, tak, jo, takže si říkala, že to bylo jiný, když si se řezala sama a když tě řezal někdo jinej a bylo to i způsobený tím publikem taky hodně?*

- Taky, ale třeba tu kytičku, co jsem řezala ten tejden předtím, tak tu jsem řezala i já, s tím, že u toho byli fotografové, tuším že z Blesku, kteří si to potřebovali nafotit, protože Fousáč s nima dělal rozhovor o skarifikaci a chtěli fotku, jak řežeme oba najednou, takže já jsem jí vlastně celou vyřezala a pak Fousáč už jenom to a jako by říznul do jednoho místa a já jsem v tu chvíli řezala do druhýho, tak já jsem svůj řez necejtila, ale ten Fousáčův jsem vnímala hodně, jo? A nešlo o to, že by jel hloubějš nebo já míň hloubějš, šlo o to, že prostě mi to způsoboval někdo jinej. Fakt podle mě asi jo, protože jako já s takovým tím jako by sebecuttingem, jak jde o to řezání opravdu první zkušenost, háky jsem si nikdy neměla šanci napíchat sama, protože jsem vždycky jako šla na suicide, takže za záda, piercingy, který si provádím sama, ty jo tak ty taky vnímám jinak, ty jsou pro mě jako tak jako s prstem v nose, na druhou stranu piercing je takovej jako že to až tak úplně jako nebolí, že by to bolelo a tetování taky jsem se nikdy netetovala, jo? Ale chtěla bych to právě vyzkoušet, jaký to je, zkusit si to. Ale opravdu ode mě přijímaná bolest je mi jako by příjemnější nebo je taková, že to fakt není jako o tý bolesti, ale prostě o tom, že se jako by v tu chvíli hraju. Opravdu hraju je možná to dobrý slovo ☺

- *Jo a ještě, ty si říkala, že právě s Mášou jste kamarádky, že vlastně je pro tebe hodně důležitý nějaká ta důvěrnost a takhle ..*

- Jo, přesně tak.

- *A máš to třeba i při těch hácích nebo? Jestli si někdy ...*

- Já to mám vlastně s celým HELLEM takhle, my jsme tam hodně jako by bych to řekla fakt jako srdcově propojený, já jsem vždycky se chtěla se věnovat piercingu, více méně jsem jako navštívila hodně studií, kde jsem žádala jako o rady a takhle, všude jako m m mm, nepříjemný, více méně arogantní, já se piercingu věnuju asi od svejch třinácti, kdy jsme se začaly s kámoškama propichovat navzájem uši a takhle a pak jsem potkala lidi z HELLu, tenkrát to byl ještě jenom Baboo, Míla s Fousáčem a kluci se mě trošku jako ujali, třeba jsem poprvý v životě pracovala s kleštěma, jo? Protože jsem do tý doby píchala piercingy fakt ručně, ale ty jo, to byly vynálezy jak udržet pupík rovně, když to děláš jenom rukou a nemáš na to kleště. Tak stačí dva kuličky a nebo druhej člověk, jo? Že jako fakt jsem si prostě to po domácku vychytala a kluci mě pak jako dali takovej ten level toho, těch kleští. Nejdřív mi to hrozně vadilo a já jsem se s nima hrozně sžila a za tyhle ty lidi já jsem hrozně ráda, protože jako asi jsem prostě jiná než ty ostatní a ve věcech, který miluju a to jsou fakt modifikace, tak si s nima strašně rozumím, prostě můžu s nima mluvit úplně o všem, Fousáč je jak můj druhej taťka, Míla je pan šéf, ale hodnej pan šéf, Mikina, to je praštěná kámoška, jo? Že ke všem mám takovej ten srdcověj vztah, takže opravdu nemám jako jakejkoli problém s nima dělat

cokoli, ale nechtěla bych asi jako ani s chlapama od nás z HELLu jako by dělat nějaký takový hambaťárny vyloženeš, jo? K tomu bych měla takovej, protože jsme kamarádi, to by tam jako nemělo patřit, ale zase by mi nevadilo prostě to dělat jako by s holčkou, jo? Ale zase by nesmělo jít jako do úplnýho extrému, ale třeba pohladit jí po prsu by pro mě nebyl problém.

- *Jasný. Tak a ještě. Co jako, když lidi viděj tu show, co by si z toho měli odnýst? Co by jako... Proč vlastně to děláte tu show?*

- Možná bude dobrý říct, co si z těch show, když je vidím já, když na nich nevystupuju, odnáším já. Ted'ka na HELL Party, ty poslední show, všechny jsem je viděla a strašný emoce. Strašný emoce, mně se chtělo brečet, normálně fakt brečet, takový to, jak říkám, že to fakt chytne tady,ahhh, člověk jenom prostě nemůže dejchat, kouká s otevřenou pusou a je šťastnej. Šťastnej protože v tu jednu chvíli může se koukat na něco, co se mu líbí, nebo co toužil vidět dlouho, co tě svým způsobem jako vzrušuju, ale nejde o jako by úplně sexuální vzrušení jako takový, ale o excitaci jako by toho prostě toho podvědomí jako že jo tak tohle bych chtěla zrovna ted'ka taky, jo? Tak asi to očekávám jako že od toho čekaj ty lidi nebo jsou zvědavý, ale myslím, že v sobě trochu ty úchyly musej mít, a ted' to nemyslím jako špatně, tenhle ten to označení, ale jako kdyby nebyli trošku úchylný, tak se na to asi nevydržej koukat, no? ☺

- *To je pravda ☺ Tak jo, jo a ještě. Já jsem se ptala i Šimona, to vyšlo hezky, jak ty máš spojený ted'ka ty tělesný modifikace s módou? Jak je to ještě furt jako pro parádu u tebe?*

- Mmm já to jako nedělám úplně aby to viděli lidi nebo takhle, to mě je jako jedno

- *Když to třeba srovnáš, co si měla předtím, prostě jako by za piercingy a ted'ka. Jestli se to nějak posunulo..*

- Jo, hodně jsem toho vyndala, hodně piercingů jsem vyndala, protože mě přestaly bavit, začly mě obtěžovat, zase to je tím, že jsem měla prostě třeba čtyři náušnice v uchu no ale malý, no ale já jsem chtěla mít velký, tak mi tam ten zbytek překážel. Tak se jich radši vzdám a budu mít jednu hodně velkou. Takže jako hodně je toho pryč, ale je to pryč protože to byly piercingy, který, se kterýma jsem nebyla jako by psychicky úplně tak jako spjatá. Tohle jsou piercingy, který prostě nemůžu vyndat. Nemůžu, protože prostě je miluju a to jsem já. Včera jsem si teda nechala udělat další, protože prostě protože mě štve, že mám septum roztažený na pět milimetrů a nemůžu tam nosit šperk, protože dělaj jenom velký šperky a já mám malej obličej a nevypadá to k němu hezky, tak jsem si ho nechala pod tím píchnout ještě jednou a tam budu nosit ten malej šperk, takže tam mám jako dva. ☺ A jako je to pro mě hodně důležitý z estetickýho hlediska. Já, když to vyndám, když si třeba čistím všechny náušnice tak je občas vyndám, ale nedělám to ráda, protože já se na sebe nerada koukám, když jsem bez nich, já si připadám nahá. Protože když se vidím bez nich, tak jsem to sice já, ale jako by prostě někde tam něco prostě jako fakt chybí, já jsem se s tím jako strašně sžila a miluju to a s těma piercingama si přijdu jako krásná, ale ne jako krásná, že bych byla nádherná, ale jako by pro sebe, jo? Že si tím sama jako dělám radost a možná si tím i jako, jako nějaká slečna se umí hezky namalovat, já se nemaluju, namalovat se hezky neumím, no ale zase se umím hezky ozdobit ☺, jo? Takže takhle, ale jako třeba ty tetování, ty maj pro mě nejenom estetickéj důvod, protože prakticky většinu z nich nemám vidět, jo? Nebo jako nenosím je jako obnažený. A ty jsou pro mě důležitý všechny, všechny jsou pro mě důležitý jako něčím, maj nějaký význam, ale jako je to i estetický, ale je to hlavně pro mě. Proto, abych já si připadala pěkná.

- *Tak já tě teďka potrápím, s tím pocitem při řezání a pak ještě vezmeme ty háky, zkus to nějak, jaký to bylo, před tím publikem?*

- Vzala jsem do ruky skalpel a byla jsem strašně nervózní, protože si říkám, ty vole, máš blbej tlak, jestli tady sebou práskneš, tak budeš za největšího debila. První věc. A pak jsem se řízla. A to je úplně... Představ si, že se řízneš nožem a hrozně tě to naštve, protože si sakra myla to nádobí a řízla si se nožem a hrozně to bolí, v tu chvíli to fakt bolí, protože ty to tam nechceš a bolí tě to. Ale já jsem vzala svoje stehno a já jsem ho chtěla zkrášlit. A vzala jsem ten skalpel a řízla jsem se a teď jsem viděla, jak se ta kůže rozestoupila. To jsem si viděla dovnitř svý nohy ☺, to je strašně hezký, byla jsem šťastná, fakt strašně šťastná za poslední dobu asi ty jo nejšťastnější. Za tu první kytku dobrý, z tý jsem měla radost, ale za tuhle tu, před těma lidma, za tu jsem měla extrémní radost, protože jsem překonala strach a moje jako by zdravotní bariéry a udělala jsem si strašnou radost, něco krásnýho, bolest jsem fakt jako prakticky jako by v tu chvíli fakt jako nevnímala, necejtila, fakt vůbec nevím o tom, pro mě to bylo fakt jenom příjemný a říkala jsem si sakra sakra dělej, máš na to, protože jsme na to měly stanovenej čas jednu písničku a kousíček a věděla jsem, kdy přesně musím skončit a věděla jsem, že toho chci vyřezat co nejdřív, takže mi chybí střed kytky, ale to jsem jako čekala, že to nestihnu a ten si chci udělat příjemný večer doma. Sednu si, přítel u toho asi nebude, on to nemá moc rád, on vždycky jako prosím tě běž s tím pryč, on to bere jako že si ubližuju, asi jako takhle to jako nedává, ale až si budu chtít udělat krásnej večer a plánuju to teďka nějak co nejdřív, tak si sednu, to je takovej rituál, prostě. Fakt jako říznout do sebe a nebo sám sobě jako by něco udělat, tak to je prostě takový, já to fakt neumím popsat, to je prostě jako těžký, jako když je nějaká ženská, která není moc bohatá a strašně po něčem touží, třeba boty za tři a půl tisíce chce, ale ví, že prostě na ně nemá a když si na ně našetří a může si je koupit a nese si je domů s tím největším štěstím, tak to je pro mě tohle. Já se radši pořežu a nebo propíchám ☺ Je to aspoň trošku řečený? Co jsi chtěla slyšet? Protože jinak jako pocit, já jsem v tu chvíli fakt

- *Ono je to hrozně těžký*

- *Vůbec necejtila nic jinýho, než já a má noha a krev a hrozně jsem chtěla aby to co nejvíc krvácelo, aby ty lidi viděli tu krev, protože mi to přijde strašně jako pěkný a sexy, když prostě jako krvácí a přijde mi to fakt dobrý. To se mi líbí ☺*

- *Věšení na háky, ty si teda věšela se i během nějaký show?*

- *Jo jo jo, první věšení bylo mimo show, to bylo takový to že si to chci vyzkoušet a od té doby už jsem visela jenom na show, že už ne jako sama pro sebe, takže bych to teďka zase chtěla vzít zpátky a věšet se sama pro sebe a pak možná časem zase na show.*

- *Jo, a když to srovnáš, v čem je to jiný? Když se věšíš jenom sama pro sebe a na tý show?*

- *Mmm takhle je to možná, možná ani jako neumím srovnat, protože vlastně moje jediný bez show bylo to první a to bylo samozřejmě něco úplně, úplně novýho, takže prostě to mi ukázalo cestu, že vím, co se mi zase pro další dobu jako by líbí, jo? Že prostě mi to dalo něco víc, než mi do té doby mohlo dát cokoli jinýho nepotřebuju jít a dát si panáka, nepotřebuju jít a udělat támhle to, ale sakra strašně bych se pověsila, protože je to úžasnej pocit. Tak tohle mi to ukázalo a následovalo asi za měsíc věšení prostě na show a od té doby fakt už byly jenom a jenom show, takže asi nejsem jako by schopná to srovnat a doufám, že*

mě teda věšení pak jako někde v soukromí nezklame, ale myslím, že teďka ne, protože teď se na něj přes rok hrozně těším, takže myslím, že to bude úplně úžasný.

- *A další hnusná otázka na popisování. Na co se těšíš? Na to zavěšení? Co je tam to, na co se tak těšíš?*

- Až budu v tom vzduchu. To napíchnutí, já mám blbou kůži, jo? Já se hodně trhám, takže já jsem fakt na těch zádech už strašně mockrát šitá, takže ty jizvy mám takový jako tuhý a ty háky už tam jako nejdou úplně jako v pohodě, čtyřkový se mi dokonce ohly, jako ještě to ani neprošlo ven a už se mi to ohlo v zádech, tak museli jako to, dorvávat. To bylo nepříjemný, ale jsou tam háky, dobrý, teď je mám v těch zádech, teď sem jako přišel jeden šok, druhý šok, pak se člověk vždycky zvedne, teď cejtíš, jak tě naháknou a teď se to pomalu zvedá, teď se to pomalu jako zvedá a tak tě to pomalu táhne a je to takovej trošičku jako je to příjemný, ale zároveň cejtíš, jo? Cejtíš že to táhne, bolí to, bolí, bolí, bolí a najednou se nedotýkáš země a je to úplně jako ty vole já skoro lítám! Já bych hrozně chtěla viset třeba z jeřábu, nebo z něčeho takovýho v obrovský vejšce, abych tam byla jenom já a moje kůže a teďka buď mě to udrží a já to přežiju nebo mě to neudrží a já upadnu dolů a já vím, že mě to musí udržet, ta kůže to udrží, ale takovej ten pocit, tohohle to. Vždycky je tam takovej trošku u mě teda strach z toho, že se fakt roztrhnu nebo jako natrhnu hodně, protože pak se to musí zašít, dlouho se to hojí, je to takový jako, no blbý. Proto chci teďka vyzkoušet jiný závěsy abych furt netýrala jenom ty záda, ale jako pocitově asi nejlepší na tom je ten pocit toho odlepení z té země a pak vlastně když člověk zatřepotá nohama a ví, že prostě visí.

- *Takže při tom taky zapomeneš na tu bolest?*

- Jo.

- *A máš nějakou, třeba jak se vnímáš jako by, jak to vyjádřit, taková ta jednota těla a duše? Máš ji pořád, že jsi vlastně jako se svým tělem sžitá, a nebo tady tím si jí vlastně ještě jako by prohlubuješ nebo získáváš?*

- Já jako, abych ti to řekla takhle. Fousáč jednou při věšení omdlel a já mu to závidím, protože říkal, že zažil něco neuvěřitelnýho v tom omdlení, protože on si právě omdlel do toho svého podvědomí a tohle bych si chtěla jako zkusit a zároveň mám z těch mdlob hroznej strach, protože, protože omdlívat asi není jako dobrý ☺, jo? Ale jako to, v tu chvíli, když na mě někdo nebude mluvit, nebude jako po mě něco chtít, tak jsem tam pak jenom jako by já a přemejšlim si nad svým. Dělá mi to teda problém třeba když je to jako na tý show, tak se jako usmívat na ty lidi nebo takhle, protože já si kolikrát, já jsem si všimla na těch fotkách, že se jako tak jako divně křením, ale já vždycky tak jako přemýšlím a úplně si říkám, ty jo to je úplně dokonalý, že prostě jako zapomenu jako by se tvářit pro tu show což zase na tu show, což zase na tu show jako by není úplně jako dobrý, kór když jsem třeba dostala do ruky věci na ovládání loutek a měla jsem ovládat loutky, tak člověk nemůže jako by přemýšlet nad něčím jiným než zrovna teďka udělám tohle a za chvíli přijdou ostatní, že jako popravdě řečeno na těch show je to supr, ale trošku to, když jsou ty show složitější a já musím na něco reagovat na těch hákách, tak je to takový jako že mě to jako by omezuje v tom prožitku, maličko, ale ne moc, ale jako něco tam prostě jako je, ale úžasný bylo věšení, když jsem visela jako nevěsta s mým kamarádem z HELLu jako ženichem a to bylo supr, protože si říkám, ty jo, tak mám svatební šaty, který mimochodem ušila moje ségra ze záclony, což na tom bylo dost vtipný, protože už kdybych si nikdy nikoho nevzala nebo takhle, tak tohle bylo jako fakt kdybych si toho člověka vzala, my si doteďka říkáme jako ze srandy fiktivní manželka a fiktivní manžel. Ono tomu hodně lidí uvěřilo, že jako ten obřad proběhl, to bylo

na HELL Party tenkrát, ale jako neproběh ☺, ale bylo to pro mě silný, protože prostě možná to fakt bylo těma šatama nebo takhle nebo tím a že jsme se u toho drželi ve vzduchu za ruce a houpali jsme se, že si říkám ty jo tak takovouhle svatbu, tak to bych si fakt přála, ale to by asi nezkousla rodina ☺.

- *Tak já si to ještě projdu, ale myslím, že jsme. Jo, možná jenom, u těch show, máš nějakou zpětnou vazbu s tím publikem?*

- Pak když jdeme jako by na děrovačku, nemám ráda naší HELLí děkovačku, oni to furt nejsou schopný pochopit, ale já to hrozně nemám ráda. Mně to přijde, já jsem pipina, jo? Já nejsem ta husto kruto přísná holka, já jsem spíš taková ta mmmm, tak jako by mě stačí tam přijít a udělat takový to pink a jako jít. Zpětná vazba, když je pak jako potkám ty lidi, něco mi říkaj, tak třeba bylo hodně vtipný to, když jsme přijeli na motorkářskou show, teda na motorkářskej sraz dělat tam show, tak jsme vystoupili a teď jako ty velký čtyřicetiletý fousatý motorkáři pupkatý na mě se tak jako otočili a říkaj ty vole co to je za holku? Si říkám, počkej ty uvidíš dědo. Nastoupila show a já jsem při ní tenkrát visela třináct minut myslím. Pak skončila show, jo, já jsem si šla pro pivo tenkrát nebo něco takovýho a potkala jsem tam shodou okolností tady ty. Ten ke mně přišel a říká hele, ty jo ty nejseš normální, mně se z tebe udělalo špatně. Tak to bylo supr, jo? Ráda šokuju, protože ty jo šokovat lidi je úplně úžasná věc, protože prostě ty jim ukážeš, že ty jo ještě něco může bejt víc, než jako to, na co oni jsou zvyklí. To mě jako hodně baví, možná i proto jako nosím ráda úchylné oblečky a tak myslím jako že překombinuju se, úplně jsem celá růžová nebo mám růžovou čupřinu, prostě fakt mě baví jako prostě bejt trnem v oku sem tam lidem, ale zase ne vždycky úplně v pohodě přijímám jako když jsou lidi zlí, jo? Je negativní kritika, ale pak je to když je fakt člověk zlej a to mě třeba jako mrzí. A jinak jako taková ta vazba s tím publikem, jelikož spíš teďka už se jedná o takový že už jako se známe nebo takhle, že už na těch místech většinou vystupujem dýl, tak choděj pořád ty samý jako se za náma podívat nebo takhle, popovídat. Jako je to pro mě dobrý, ale jsem z toho pak kolikrát třeba jako nervózní, že jak pak zase jako by slezu z toho pódia, tak jsem zase ta malá holka, která prostě se červená a je hrozně jednoduchý ji uvíst do rozpaků a pak když se se mnou chtěj fotit, tak já se docela nerada fotím, mně dělá problém se koukat do toho foťáku, protože si připadám hrozně jako nervózní, jo? Že prostě na tom pódiu udělám prostě cokoli a budu dobrá nebo snažím se bejt dobrá, ale jak z něj slezu, tak jsem to zase jenom já a takže takový ty velký chvály a takhle neumím to jako přijímat, jo? Že pak se červenám, jsem z toho spíš taková jako prostě, ale jasně, tak už toho nechte, jako dobrý, takže tak spíš, než jako nějaký jako úplně jako vazby.

- *Jasně, tak já myslím, že jo.*

Arza 30. 4. 2010 „kuřárna“ HELL.cz, Praha - Holešovicích

- *Tak abych tě moc dlouho nezdržovala, tak se zeptám, jestli se nějak podílíš na vytváření těch show?*
- Podílím se na vytváření show. Ano.
- *Je to kolektivní práce? Nebo...*
- Určitě, protože je tam spousta práce spousta lidí je potřeba na pódiu pod pódiem, takže jo, no.
- *A máš nějakou jako by nějakou show do který jsi hodně kecala? Kterou jsi jako...*
- Člověče, musím říct, že jako moc ne, protože si myslím, že nemám tu kreativní složku, kterou tady jako by mají jiný lidi mnohem lepší než já, takže já spíš jako by do toho pindám okrajově, ale důvěřuju těm lidem, většinou oni to fakt jako uměj, no.
- *Jasně a v rámci tý show vystupovala jsi jako... jako co ne, ale nějaký modifikace tam proběhly?*
- Ty jo, já si myslí, že já osobně jsem si nedávala žádnou jako nějakou trvalou modifikaci, žádný play piercingy, ani dráty, a tak, ale jenom, jenom vlastně háky.
- *Jo.*
- No, myslím si že nijak jinak jsem se..
- *Háky.*
- Hmm.
- *A že jsi nedělala nic jinýho, k tomu máš nějaký zvláštní nebo to jenom...*
- A tak ... nevím, tak to nějak jako vyšlo nevyšlo, není k tomu nějaký zvláštní důvod, no.
- *A když třeba... Ty jsi se na háky věšela i někde v soukromí? Jako mimo show?*
- Ne, vždycky jenom na tý show.
- *Vždycky jenom na show, tak to mi neřekneš teda srovnání, ale to nevdí,*
- To moc neřeknu, no ☺
- *A tak já tě teda budu trápit s takovým tím popisem toho, když se tam prostě věšíš.*
- Haaa popis když se věšíš ☺. Tak ty jo pro mě, protože mám obrovskou trému, tak je vždycky na prvním místě ta tréma, což je brutální, ale hlavně já jsem se vlastně věšela někdy minulej rok na tý HELL Party a od té doby asi třikrát? A vždycky jako mi to přineslo něco novýho, ale pocit. No pocit samozřejmě, když ti někdo zapíchne ten hák do těla, tak to jako

bolí, ale samozřejmě první nějak vždycky jako bolí víc, než ten druhý potom, protože já nevím, ono to tělo asi nějak zareaguj, takže jako by jde o to překonat nějak ten první šok možná, aaa a pak jako další věc je, když tě vlastně tahaj nahoru, tak to je pak hrozně divný, a to musím říct, že jako když jsem to zkoušela napoprvý a nevěděla jsem, co od toho očekávat, tak to fakt jako byl kotel no, protože ten, mně to úplně přišlo jako když se ti zdá třeba ve snu že letíš, víš, že se ničeho nedržíš a najednou hop jseš ve vzduchu tak to mě právě tak podobný, no. A jako je to o překonání té bolesti no, která jako přichází podle délky toho závěsu i v takových vlnách, takže já právě na nějakou jako by asi nejdelší dobu jsem se věšela na takovém focení, co jsme měli v čističce v takový starý hrozně krásný budově takový industriální v Bubenči tak to bylo opravdu na dlouho a na několikrát a ono ta bolest vlastně z toho závěsu jako přichází v takových vlnách, vždycky to musíš překonat a myslím si, že člověče jako by i člověk tím docela drezúruje to tělo, protože já jsem dřív měla jako by takový mdlobný pocitu a teď třeba už jako s tím umím pracovat no, že vím, jak to jako by oddálit a tak nebo prostě co udělat, aby fakt jako člověk neupad do toho kómatu, no.

- *A k tomu, že se necháš zase znova přesvědčit do tý show, že se necháš znova pověsit, k tomu... těšíš se na to nebo..*

- No jasně, hrozně! Strašně!

- *Takže je to o tom, o tom zvláštním pocitu všechno? Že se na to těšíš, nebo co ještě k tomu tam...*

- Je to strašně nevšední zážitek, kterej si fakt jako nemůžeš dopřát prostě denně a ani měsíčně a zároveň samozřejmě ho ani jako ... bylo by to i škoda, kdybys ho opakovala moc často a zůstávají po tom jizvy, takže samozřejmě jako ne každě chce mít tělo zjizvený od hlavy k patě a strašně se na to těším, protože je to opravdu hrozně jako v hlavě i fyzicky jako strašnej ranec, no je to supr!

- *A co třeba to publikum? Jak na to.. Vnímáš to publikum?*

- No na poprvé jsem ho nevnímala vůbec, to jsem byla někde úplně v rauši a teď už ho jako by vnímám a tak ty lidi jako na ty HELL Show ve většině případů jdou proto, že prostě se jim to líbí, jdou nás podpořit, a prostě líbí se jim to, když se tam houpe člověk ve vzduchu, takže mám radost z toho, že oni tam různě ty jo hvízdaj tleskaj, tak to je supr, tak to je paráda.

- *A jestli si dobře pamatuju, tak ty jsi byla v tom posledním, že jo? V tý poslední scénce.*

- Noo

- *A přeci jenom bylo to teda nalehko ☺ Styděla jsi se? Nebo...*

- Mmm člověče mně, ač jako by to bylo nalehko, jak ty říkáš, tak mě to v tu chvíli nepřišlo sprostý, protože zrovna tahlecta show byla v takovým jako hodně obřadním duchu, patřilo to k tomu a prostě, ale zas na druhou stranu já jsem třeba zas měla přelepený bradavky, ale ač je to takovej jako takovej kousínek, jakože tak prostě to pomůže nějak nějakým způsobem. Takže nepřišlo mi to sprostý a tudíž jsem se nestyděla.

- *Jo. A jakěj máš vztah k tělu? Víš co, tak jako...*

- No je to prostor, kterej můžeš využít nějakým způsobem ať už ho nějak zkrášlit, ukázat, schovat, a ty jo nežiješ moc dlouho, vid', tak ho můžeš zhuntovat ☺.
- *A jo, co nějakej pocit ohrožení? Nebo strach před tím třeba závěsem?*
- Strach z čeho? Jako ze zabezpečení? Třeba? Nebo...
- *Třeba.*
- No tak já důvěřuju těm lidem, který chystají ty závěsy a nejsou to žádný pitomci, takže samozřejmě to zabezpečej I jako by tak, aby se něco neutrhlo, něco někam nespadlo, prostě fakt jako domlouvali jsme předtím různý signály, na to, kdyby se někomu něco I vyloženě dělo, že to není jenom o tom zabezpečit to mechanicky, aby prostě se něco nestalo, jako technicky, ale jako ... co zas na druhou stranu by se ti horšího mohlo stát, než že omdlíš no, a to je takový jako z toho se probereš noo.. ☺ Sama sebe by mě to mrzelo jako by že bych si to neužila, kdybych tam visela jako mrtvolka, a že by se tím zkrátila třeba I ta show, že jo a bylo by to jako by narušení, ale jako noo... no nebojím se toho
- *A v těch jednotlivých show všeli tě tam různý lidi? Nebo v tý scénce? Byli tam různý lidi nebo se tam jako nějak opakujou stejný?*
- Já teďko, jako vždycky na těch jednotlivých show? Tak vždycky to někdo musí napíchat ty háky a
- *A většinou to bejvá ten samej člověk nebo se jako střídaj?*
- Tak oni těch je tady jen pár lidí, který to třeba jako by uměj, tolik nás zase není, takže myslím, že nejčastěji to byl FouSage nebo Míla no, tady ty dva lidi.
- *Jasně. Jo tak a co bolest, jak vnímáš? Nechci se ptát, vím, že to všechno musí bolet, jako to ☺ je hloupá otázka, ale jak jako jestli máš třeba různý druhy bolesti a něco bolí jinak.*
- No já myslím, že bolí určitě jinak když jseš na to připravená, když prostě s tím počítáš, že to bude bolet, ale je to bolest, která prostě je jako by v pozitivním slova smyslu asi, protože je součástí tý, toho co chceš zažít a je to fakt jiný, než když prostě rozflákáš skleničku a řízneš se o ní takže tak no
- *A nějakej rozdíl mezi tím, jak to bolí na tý show a jak to bolí mimo, když prostě já nevím, si necháš udělat piercing nebo něco takovýho?*
- Já jako piercingy jako takový neberu nebo jak kterej typ taky jo, neberu z nich většinu jako bolestivý já mám pocit že prostě to. Tam co jak se ty lidi, jsi se nechtěla zeptat jestli to bolí, a na co oni se ptaj, tak mě prostě přijde, že když je to bolí, tak je to jenom proto, že prostě se tak strašně bojejí takže a že prostě ten starch je takovej prostě obludnej a ta bolest proti tomu je fakt prostě minimum toho nepříjemnýho, co si jako by zažiješ. Takže když se neobáváš a jseš na to ale připravená, tak jako ta bolest vůbec vlastně s tím nemá moc já nevím, já nevím, jak to popsát.. Bolí to jako není asi rozdíl v tom, jestli je to na show nebo opravdu jestli je to nějaký piercing tady ve studio, ale já nevím, nevím, jak odpovědět
- *A myslíš si třeba, že máš třeba sníženéj práh bolesti nebo.. že ji líp snášíš?*

- To asi si myslím, že ne
- *Normálně, třeba k zubaři se bojíš.. ☺*
- Zubařku mám zrovna docela dobrou, člověče, ☺ takže ty se nebojím, ale myslím si, že to mám jako úplně normálně no.
- *Jo a ještě jak moc máš spojený to, že se jdeš dát třeba další piercing s tím, že ti to bude slušet a že ještě jako tady to nemáš nebo už je to víc o tom procesu?*
- ☺ No člověče to je věčný dilema no, ono mě totiž přijde, že časem jako člověk ztrácí prostě ten přehled v tom, kdy jako ty si myslíš, že ti to bude slušet, a jak to pak bude působit na ty ostatní, protože prostě na mě když se kouknou dva nezávisle prostě lidi, tak prostě někdo řekne ježiš proboha! Má ksicht jak cedník a třeba, ale jsou lidi, který už to jako by neviděj, třeba mám dobrou kamarádku, která to jako nevidí, prostě a nepřijde jí to. No a ten proces jako ten je supr a hele no ale právě no, že pak jako by...
- *Je to dohromady? Jako spojený*
- Jako určitě, určitě to je spojený no že jako chceš se zkrášlit a užiješ si to samozřejmě ten proces toho vytváření no a pak jako zhodnot' jenom jestli teda chceš opravdu bejt jak cedník a nebo ne no.
- *Mmm. Tak a ty show, ty jsi říkala, že jako by nemáš jako vlastní vlastní show, ale co si tak myslíš, že tou show chcete říct? Co jako je tím smyslem?*
- Ha haa co je smyslem show.
- *Nebo jakej do toho dáváš jenom ty.*
- Tak mě to samozřejmě baví a zase baví mě i bavit, když to baví ty lidi, to je paráda, protože jak já se ráda dívám já nevím, když prostě na nějakým koncertě ty jo když kapela hraje dobře, nebo k tomu udělej přesně nějakou show, nějakou show, tak stejně tak prostě jsem ráda, když to baví ty lidi a koukaj se na to a baví mě to v tu chvíli dělat, protože i trpím tou trémou a musím ji překonávat, a jako obecný posláním. Nevím, jestli mmm bavit lidi, no ☺.
- *Je to pro tebe zábava prostě.*
- Pro mě osobně jo, i když samozřejmě je to spojený i s tou prací, která předchází tomu to nachystat vůbec no, ale jako pak ten výsledek prostě když vidíš, že ty lidi jako tleskaj a že se jim to líbilo, tak to je supr no.
- *Tak já myslím, že ... paráda.*

M.ikina 30.4.2010 recepcce HELL.cz, Praha - Holešovice

- *Tak nejdřív určitě se podíliš na tý, vymejšlení těch show ... a?*
- ☺ Ano, ano.
- *A máš nějakou svoji, kterou sis*
- Ne, kterou velmi oblíbila a kterou velmi miluju? A která je moje... Ne, protože my pokaždé je úplně jiná, takže jako nemám nějakou... Mám radši, nemám žádnou oblíbenou, ale jsem radši, když tam máme hezké holky a třeba oheň, takhle jako určitý styl se mi jako by líbí, ten mám ráda, ale nemám žádnou oblíbenou show, protože my nikdy neopakujeme, takže se to takhle ... k žádné jsem se nenaučila mít citový vztah, protože už jsem na všechny dávno zapoměla a žiju vždycky jenom těma novejmá, co jsou prostě jako.
- *Takže sis jako žádnou nevymyslela jako sama že bys sis jí prosadila nebo takhle*
- Většinou ... ne, akorát třeba na letošní HELL Party jsem si třeba udělala přehlídku celou jako že, ale to bylo proto, že na to nikdo jinej není, neměl čas a nedostala jsem, že bych měla dělat tuhle tu show a vymyslet si koncept celkově, jo? Většinou totiž to děláme tak, že se na tom podílíme všichni, že se řekne – Tak jedeme támhle, Horní Dolní je to motosraz, co maj rádi motorkáři – prsa, krev a oheň, dobře, prsa, krev a oheň. Tak co vymyslíme na prsa, tak asi tam budou dvě kundy, budou mít sporý prádlo, budou plivat oheň – super a jedem takhle dál jako, jo? Že tímhle tím způsobem my spolupracujeme.
- *Aby se to prostě líbilo tomu publiku, aby ...*
- Ono to někdy, ono je to taky těžký, že jo, protože my jsme třeba zjistili, že tomu publiku, že třeba to, co si vymyslíme dohromady a hrozně se u toho bavíme a dáváme tomu příběh je blbost, oni to moc neocení a spíš maj radši takový jednodušší věci, kde není až to divadlo, kde prostě to funguje spíš jako že tam vizuálně viděj, je jim to jasně předneseno co se má stát a chápou to. A když je tam nějaký děj a my u toho ještě hrajeme, ne všichni třeba uměj hrát, že jo, tak někdo hraje prince a druhej toho čerta a teď se tam někdo věší a někdo hraje toho čerta blbě, tak je to takový horší. Takže tak.
- *Jasně. Tak a jo teďka na tý HELL Party, tam si nějak, tam si byla jenom na tý módní přehlídce..*
- Ano, protože já nemám, já se nezavěšuju veřejně, já to nemám ráda. Nějak jsem k tomu ještě nedošla. Pro mě je to moc intenzivní a niterný zážitek a je to pro mě hluboký prostě hrozně moc, takže nechci, nemám chuť se s tím veřejně prezentovat. Spíš, nevádí mi, když mám třeba hořící dráty v zádech, nějaký háky prostě něco, ale zavěšování ne. To nemůžu. Zatím ne, to nemůžu takhle vystupovat.
- *Jo, to mě moc zajímá ☺ Takže vlastně když si to představíš, tak jako ten pocit, že by sis sdílela s těma lidma ti tam vadí?*
- Že jsem sobecká svině ☺ sobecká svině a nechci se s nima rozdělit, protože (přerušení: prosím tě, já vím, že se tě furt ptám jako idiot, - to nevádí myšáku. –ty čtyřkový placičky na dermál přijdou kdy. –Už jsou teďka zaplacený, takže si myslím, že příští týden by

tady měly bejt, jo?) Tak, jo, proč mi to vadí? Protože tohle to je něco jako I když nemám ráda, třeba to tetování z pohledu rituálu, nebo prostě z takovýh až moc niternýh pohledu, protože jsem normálně kikina a stupidní a dělám to proto, abych byla hezká, tak tohle to je zvláštní, cejtím hrozně niterně a rituálně. A nemůžu to mít v rámci té show, protože to je show, jo, je to podívaná, je to prostě připraveno pro ty lidi, ale když to děláme uzavřeně, tak tam je to jako by pro mě, a je to hrozně strašně obrovsky naplňující. A ten pocit je tak, tak strašně, tak velký, tak obrovský, tak intenzivní, tak hluboký, že se bojím, že bych tam, tam bych si ho neužila, tam bych si ho neužila a nefungovalo by to tak, jak by, jak to potřebuju, jo? No...

- *A je to taky třeba s tím, že to publikum jako že by tam bylo navíc, že to opravdu jako intenzivní a že to intimní a že prostě tam máš lidi, který máš ráda?*

- Jenže to zas taky ne. Tam jako já ... možná taky trochu, jako že tam nikdy nebyli cizí, určitě lidi, je to možná taky s tím spojeno, že je to pro mě natolik citlivé a natolik (přerušeni: minutku detail, já mám v autě bedny, kolik jich potřebuju sem černejch? –Mmm navždycky nebo jenom teďka? – Na furt, jako že to nebo na furt, na stěhování... -klidně přines, ještě tam vyrovnáme sloupek. – Jo? –Tak třeba šest, čtyři, šest.) Noo, já to nechci jako degradovat, protože ono je to super, protože tím jak to děláme pro ty lidi, tak je to taky jako by zajímavé a teď už jsme se oprostili od toho divadelního děje a má to rituál a je to ale ... mě to prostě nevyhovuje, nelí.. necejtím se na to, i kdy se ráda předvádím, ráda někde exhibuju, cokoli prostě ráda támhle i zatančím, zazpívám i kdy zpívat neumím, ale tohle prostě ... nemůžu, nemůžu prostě veřejně a není to tím, že by mě ty lidi rušili, nebo že by mi vadili, tak prostě nevím, nevím proč. Nevím.

- *Tak, a jo a nějaký ještě... Rozdíl, když si nějaký modifikace, když prostě třeba v salonu nebo jako v soukromí, a potom když se jako předvádí před těma lidma. Máš v tom nějaký rozdíl? Jako vnímáš to jinak?*

- Noo tak tohle třeba zase ne jako, jo?. Protože se hodně krát stane, že my děláme zajímavější modifikace nebo takový extrémnější, který se normálně se s nima člověk nesetkává, takže je tady spousta cizích lidí, třeba filmaři, protože je to zajímavá. To mi vůbec nevadí, já tohle, já jsem exhibicionista, určitě! Nevnímám to nějak, je to pro mě mmm tam se umím uzavřít a žiju si tu, ten svůj jako by svět, teď se musím soustředit, teď si říkám jaký to asi je, co prostě, takže ty mě, nevnímám je. Tam mi to prostě nevadí a myslím si, že je to právě zajímavý pro ty lidi, že to je fajn, že se s tím setkávají, že to viděj, že prostě vědí jak to funguje, co se děje. Takže i ta show je jako super, že to oni viděj, to je perfektní, akorát já na to prostě nemám, abych se pověsila, protože, protože.

- *Takže ty show, když jako ten smysl jejich, vlastně aby.. abys to těm lidem ukázala?*

- Ten smysl všech tady těch veškerých těch věcí, kterýma se člověk jako by prezentuje je určitě o tom, aby jim to přiblížil, aby jim to ukázal, aby oni mohli společně s ním sdílet, prostě to mmmm tu atmosféru, že ono se to nezdá, ale takhle je člověk pod tím pódiem a teď vidí jak se tam prostě někdo jak se tam zavěšuje, teď prostě vnímá tu muziku, vnímá prostě tu atmosféru to prostředí, ty světla a teď vidíš, jak prostě třeba někdo takhle najednou za tu kůži jede nahoru, to je hrozně ... tan sál nebo ta místnost je úplně hrozně plná prostě šílenejch prostě citů, prostě pocitů úplně, je to hrozně nabíjející a povzbuzující, jo? Takže no to je prostě dokonalý víš co, a ty lidi tam křičej, jsou v transu a prostě úplně si to užívaj skoro jako

by viseli oni, jo? Tam to zprostředkovávání je podle mě hrozně fajn, určitě. Pomáhá to sblížovat, ukazovat, a ten člověk sám si to i vnitřně jako by užívá, že jo? Jo.

- *Ted' zase, vím, že modifikace bolejí, ale máš nějaký různé druhy bolesti, vnímáš nějak tu bolest rozdílně?*

- No tak samozřejmě piercing, že jo, tak to je chvilka, ono asi taky záleží. Ten piercing to je chvilková bolest, tam nic. To tetování, už třeba tolik nevydržím jako zamlada, už je to fakt cejtím, prostě už se u toho nudím a ať už je to rychle a ted' možná je to i tím, jak mám hodně práce, tak prostě u toho nevydržím, jsem neposedná a jak jsem starší, tak jsem rozhodně citlivější, ale určitě no bolí to jako by jinak. To tetko vím, že musí člověk vydržet, aby tam byl obrázek. U těch háků zase ví, že musí nebo musí, on chce, že jo? On u toho tetka chce taky, ale že u těch háků tam se vyplavují, je to mnohem silnější a intenzivnější, protože tam se vyplavují prostě šílený takový ty hormony, takže to se, to se projevuje úplně jiným způsobem. Pak zase třeba u těch rohů, no, je tam určitě jedna společná věc, je to prostě proto, aby ten člověk byl hezčí, aby byl spokojenější, aby se zdokonalil, nevím co ještě. Takže on chce, že jo? Určitě. Takže možná i to chtění pomáhá překonávat to, že to fakt třeba hrozně bolí, jo? Že to prostě, tak to je. No ale jo, na některý bolesti jsou horší, třeba když ty háky si člověk vyndá, je šťastnej, spokojenej, dobrý. Tetko druhej den mu oteče, taky dobrý. Třeba když jsem měla ty implantáty, tak já jsem třeba byla tři dny jsem nebyla schopná fungovat a pracovat, tak jak to byla strašlivá bolest, jo? Ale to štěstí, to vnitřní štěstí, že prostě, i když je hnusnej a zrudoidní a má taky takhle otok, modřiny pod těma očima, tak stejně si ale prostě říká, že jo, to bude dobrý, i když o tom pochybuje, jestli to bude v pořádku nebo ne, ale stejně prostě.. (Přerušeni telefon)

- *Tak ted' ještě si propichovala někoho?*

- Jako háky? Nene já na to úplně nemám sílu, takže já jsem tak jako slabá, ale malý háčky ano, to jsme dělali, když s Michalem tenkrát, tyhle ty velký ne. Jo, ale taky mě to baví, už jsem třeba dělala piercingy předtím, takže tohle to je fajn, je to super, je to hrozně dobrý, člověk si musí říct – musím to udělat tak, aby mu to bylo pohodlný, protože když to prostě zkurvim, tak on pak se bude taky cejtit blbě a celej ten jeho rituál, celej ten jeho pocit prostě zkažím. Takže to je taky ta zodpovědnost určitá.

- *A ty si vlastně říkala, že ty modifikace jsou pro tebe pořád spojený s tou módou*

- Já jako by co je móda... Ted' se nosí růžový..teda já ráda nosím růžový, to je ten blbej příklad, protože růžovou mám ráda, ale třeba tohle léto frčí já nevím, pruhy, takže si prostě tady vytetuju tři pruhy, to taky ne. To není jako by s módou, to není s módou, je to...

- *Zkrášlování..*

- Jako s tím pocitem sebeuspokojení, s takovým zdokonalováním, taky možná jako by, nechci bejt jako dokonalá, že třeba ty modelky musej být vysoustruhovaný, aby prostě tyhle ty ty, protože tady v tomhle tom, v tomhle tom odvětví není standard, tam si opravdu člověk může dělat aby se cejtíl on spokojeně a dobře a to je hrozně důležitý, jo? A tady tohle to, že si prostě můžu vymyslet a vlastně a ono je to vlastně skoro možný, já si můžu vymyslet, že tady chci mít prostě prostě skoro křídla a oni mi je tam fakt přišijou, jo? To je prostě dokonalý, že si můžeš splnit tyhle ty věci, tyhle ty, tyhle ty zkrášlovací, módní, možná takhle jednoduše by se to dalo taky jako říct, aby to pochopila, aby to bylo k pochopení těm ostatním lidem, no, ale...

- *Ale to prostě móda jako ne v tom, co je moderní*
- Módní jo jasně módní, je to spíš no ono je to asi hodně spojený s tím individualismem, s tou osobou, s tím, s tím sebeuspokojením. Ten člověk fakt, je to o něm hrozně moc, jedině o něm.
- *A kdybych ti dala jako abstraktní otázku, jaký máš vztah k tělu? Ke svému tělu.*
- Ke svému tělu? Já mám svoje tělo hrozně ráda ☺ I když už vím, že mám stařecký, prostě prsa mi padaj na zem, už prostě tady ty faldíky, celulitida, jo? Vidím to tam prostě, ale tím jako.. právě tím, jak není pořád stejný, ale mění se díky tomu, že mu poskytuju tyhle ty věci, tyhle ty obrázky, jiný, šperkovávám ho, tak ono se mi jako by mění a vypadá... Mám k němu hrozně dobrej vztah, ne že bych byla jako narcis a každěj .. oooo ... a každěj den se prohlížela nahá v zrcadle, ale jooo, občas se mi to stane, třeba chodím do posilovny, abych jako abych na sobě taky trochu pracovala a koukám na sebe do zrcadla, určitě.
- *A myslíš, že třeba těma modifikacema, že se ten tvůj vztah k tělu zlepšil?*
- No, takhle jednoznačně se to asi nedá říct, protože že jo, člověk, když je mladej tak má pubertu, teď úplně neví, co se sebou, co s tím dělat, teď na něj ostatní koukaj, třeba nejseš úplně standardně hezká, tak tě nemaj rádi, s tebou se nejkamaráděj, prostě tam je to jako spojený s hodně moc věcmama, jo? Možná díky tomu, že jsem byla ošklivá, jsem musela prostě se jako by, možná proto jsem takhle postiženě nemocná, jo? Že to je ono třeba, nevím, ale třeba Michal byl hezkej vždycky a taky se prostě musel takhle potetovat, jo? A byl velmi líbivej a já třeba ne, jo? Tak to asi nebude mít takhle mít s tím něco společnýho. Nejvíce se zlepšil – ne, nezlepšil se to díky modifikacím, ale díky mému vnitřnímu vyrovnání se. Že jsem prostě dospěla do určitého věku, ztotožnila jsem se s tím, že opravdu budu mít, nevím, vždycky úzký rty, malý oči, prostě řídký vlasy, prostě že jsem se, že jsem sama sebe naučila přijmout taková, jaká jsem, a tím, že ještě umím prostě dát najevo to, co cejtím a to právě dávám najevo těma obrázkama, tak možná to zlepšilo můj vztah a prostě jsem spokojená. ☺

HerrICH 4. 5. 2010, Praha

- *Tak, já se tě zeptám, jak se podílíš na výrobě těch show?*
- Vytváření? Hele, stejně jako asi každé prostě k tomu má co říct, tak jako je to taková kolektivní práce především to vytváření to vlastní, vlastně vymýšlení, scénáře a vymýšlení toho tématu, takový hodně kolektivní. V každém případě teďko poslední dobou jsem dostal do ruky, bylo mi umožněno nejenom performovat, což už mám jako docela dost za sebou, ale i se dotknout vlastně víc toho, tý organizace těch show. Třeba teďkon ohledně té HELL Party, tak letos byly trošičku rozděleny úkoly už a padalo to na víc hlav, to znamená, že byly stage manageri nebo show manageri a nad nima stál Fousáč jako ten top manager a nakonec ty jo v den HELL Party se to otočilo, protože já jsem dělal muziku ke všem show, tak já jsem musel udělat toho show managera celkovýho a Fousáč vlastně převzal vlastně tu show ode mě, tak to bylo taky jako si teďka vybavuju jako ten nejsilnější moment asi té organizace. V každém případě určitě jako spolupráce na scénáři už od začátku, já jsem se snažil psát ty scénáře tak, aby byly opravdu jako divadelním systémem, aby byly, aby tam bylo že scéna, kostýmy, účinkující tyhle ty věci a rozpracovat to do hodně detailů a ve finále práci, kdy jsem absolvoval několik prostě projektových managementů školení a takovejhle věci a staral jsem se o nějaký projekty, tak jsem to začal brát jako projekty. Vyloženě. Rozpracování, brainstorming, vlastně vypracování, nebo vymýšlení čeho všeho se to týká, sumarizace, rozdělení, balíky úkolový a takovejhle věci, jo? Takže to, ale mě to baví, jako tyhle věci záležitosti, to jsou takový pro mě jako třešnička na dortu. Tak to, tak takováhle moje účast a kromě toho teda samozřejmě jako účast na pódiu, i když teďko jsem stíženě králíček, ty jo že mám zlámanej hnát, nevím, jestli ti někdo říkal, tak mám to teďko, nechodím na pódium, no. Teď to jako by beru z té druhý strany.
- *A předtím nějakou měl jsi nějakou show ne jako že bys sis jí prosadil, ale že sis jí vymyslel a že se zhruba tak realizovala?*
- Určitě a to bylo taky letos, shodou náhod na koncertě Kundechrist. Měli jsme nebo bylo mně tak navrženo, prostě nějak vyplynulo to, že se tam budeme podílet, že uděláme nějakou krátkou deseti minutovou patnáctiminutovou show a já jsem říkal, že prostě na tomhle koncertě mně to za to stojí prostě do toho investovat spoustu času, tu invenci a tu energii. Bohužel teda jako jsem to nezískal z druhý strany zase, že ta motivace těch lidí tam trošičku chybí, ale v tom to je jako normální, si musíš najít ty páky na to, abys ty lidi motivovala, že jo, to je u každého projektu. A vlastně ve finále to vyplynulo tak, jak to mělo bejt s menšíma chybama, který jsme neočekávali, ale protože to zase není, nedovolovalo to dispozice pódia, to už je jako zase z druhý strany. To už je jako zase ta akce samotná.
- *A když se tě právě zeptám jako téma show, co chceš tomu publiku říct?*
- To je u mě těžký docela, protože jsem egoista a exhibicionista, takže ☺ to dělám jako z větší nebo z velký části to dělám kvůli sobě, ale v každém případě jako zase to publikum tam není druhořadý. Já myslím, že to jde ruku v ruce s tím a pro mě osobně je důležitý ukázat to, že z těchto těch vlastně všeobecně vnímaných úchyláren se dá udělat něco smysluplnýho, divadlo a opravdu to může mít koule, jak my říkáme, jo? To tam nepiš asi ☺. Jo? Že to může bejt něco víc, než jenom vylíst na pódium napíchat a odejít, vyndat a odejít. Což vlastně mi připomíná, že takhle to dělali první, kdo to tady v republice dělal, to bylo studio Piraña. O těch už si asi slyšela. Tak ty to dělali takovýmhle způsobem. Přišli, pověsili, sundali, odešli. A vlastně ten pohled Fousáčův, protože Fousáč je vůbec první, koho z HELLu znám a ty nápady

vlastně, který se pak začaly řinout, tak ty byly převážně z jeho hlavy a v tomhlectom mu vděčí hodně, tak mě to hrozně imponovalo, mělo to smysl. Akorát já na to mám trochu jinej pohled než on, ale ono je to dobře, že se míchaj různý názory a pohledy na danou věc.

- *Tak ted', já jsem teda nenašla žádný pořádný fotky, na kterých bych tě našla z těch show, tak co jsi tam prováděl na těch*

- Normálně HELL.cz, tam jsou toho mraky

- *Asi jsem, no právě, ono je toho až hrozně moc*

- Já bejvám hodně zmalovanej, mám jako rád, že si dělám jako silný makeupy a čočky do očí a takovýhle věci, to smím, no.

- *Tak to už možná poznávám... ☺ Tak co si všechno prováděl z těch modifikacíh?*

- Z těch modifikací na pódiu? Na pódiu jenom suicide, jenom suicide závěs, ted'ko poslední na mejch narozeninách jsem si užil trošičku něco jinýho, dělali jsme play piercing, dostal jsem třicet jehel a udělali mi vlastně první v mým životě úplně první piercingovou šněrovačku do tvaru pentagramu.

- *Jo, to jsem zahlídla, to jsem našla*

- Tak to byly ted'kon vlastně čtyřiadvacátýho dubna ty jo to jsem slavil třicátiny, tak to bylo takový to. Sladíš?

- *Nesladím.*

- Výborně ☺ Já hodně.

- *Tak ted'ka jakej je rozdíl mezi tím závěsem v soukromí a na tý show?*

- To je jednoznačný téměř, protože tam máš jako daleko víc klidu, když to děláš někde, nic tě netlačí, když to děláš v soukromí, nic tě netlačí, nic tě nehoní, nemáš trému před obecnstvem, což je normální, když se jde na pódium, že prostě tréma je. Někdo jí dokáže myšlenkově eliminovat, nevím, jestli si mluvila s Mílou, už?

- *Mluvila.*

- Tak takovýhle věci si se už dozvěděla asi.

- *Já jsem se dozvěděla věci ☺.*

- No právě, jo ale to je prostě on je osobnost velká, takže on to má to hozený jinak, já tohle zrovna eliminovat nedokážu a prostě ta tréma tam je, já už s ní počítám, vím, jak se na ní připravit a co s ní udělat a udělat to pro ty lidi a v tom soukromí prostě jak je tam klid a můžeš se soustředit na ty vlastní pocity, o kterých asi nemá cenu se tady bavit, protože si už je slyšela taky, tak užiješ si to mnohem intenzivněji vůči vlastnímu mozku. Jo jako vůči vnímání toho, to tělo jak to vnímá a ten mozek hlavně jak to vnímá, protože o mozku je to možná víc, než o těle samotným. To vyplaví akorát ty chemikálie a to je tak celý, jo? Že na to reaguje

nějak, může se zhroutit, to je jako druhá věc, která tam může přijít. A pamatuju si, že vlastně v soukromí asi nejintenzivnější závěs nebyl první kupodivu, jsem si uvědomil postupem času, ale daleko intenzivnější byl závěs na Řípu, kdy jsme vyjeli ve třech jenom se Šimonem a s Fousáčem a pověsili jsme se na strom. A viděli jsme před sebou ty Čechy a ve finále to bylo daleko daleko intenzivnější než vlastně první závěs, který teda měl taky hrozný koule. To bylo jako taky takový jako nabuzující a mělo to hroznou energii. Takže to a na tý show to je zase o tom prožitku toho, že ty jo něco uděláš, povede si ti to a když se ti to povede a máš z toho dobrý pocit, tak je to další zase úplně jinej styl energie, která prostě je tam vyplavená. A ještě když ty lidi ti zařvou, tak ti to vrátěj, hrozně moc. Jo, že ty jim něco dáš a oni ti to pošlou zpátky. To bylo teďkon na tý HELL Party, hrozně, hrozně. Byla ses podívat?

- *Byla, byla..*
- Tak ten Viturvian ten Leonardo, to bylo prostě, já jsem tam málem brečel jako tyjo, takže.
- *To bylo hodně silný.*
- Hodně dojemný a hrozně silný a ve finále, ten finální tandemovej závěs taky, to ne tak jako ten Viturvian, ale mělo to hroznou sílu.
- *Ten byl zase to tý technický stránce, já myslím, že to publikum to tak zase neocení, jako že*
- Ten rituál a tohleto, mělo to svoje no, trošku jinak.
- *Tak jo, co je pro tebe bolest?*
- Materiál, materiál, se kterým se dá pracovat. Někdy prostě ten materiál na tebe spadne tak jako že náhodou, nečekaně a to a není to, to není úplně prostě ten pravej směr, kterým já jako by se chtěl ubírat viz ta noha, jsem si prošel jako docela silnýma bolestma to jako teda hodně roztrášená holenní kost. Ale já, když si to vezmu zpětně, tak stejně to mělo dost podobných aspektů jako právě při závěsu, jo? Když tam to jde hodně kontrolovaně a hodně víš, co se bude dít, víš, na co ten mozek připravit, víš, co chceš zpracovat a víš, co z toho chceš dostat. Většinou se k tomu cíli jako dostane. Ale tady to bylo takový... No zahučel jsem a řval jsem deset minut, že jo? Ten zvuk a ještě dost dlouho trvalo než jsem se z toho vůbec vybabral, než jsem šel na operaci a tohle to, mně tam cpali hodně železa, tím to bylo až druhej den a to no. Ale ten mezičas to je vlastně jako hned po tom úraze, po těch deseti minutách, když mě začali nabírat sanitáři, tak už byly vyplavený endorfíny a to jsem si s nima dělal fórky a byla legrace, i když to bolelo teda jak čert, ale ve finále, když si to vezmu teďka zpětně, tak jako jsem strašně rád, že jsem si prošel takovou intenzivní a hodně intenzivní bolestí, hodně intenzivníma pocitama. A dneska z toho tak trošku možná těžim, jo? Že prostě vím, jaký to je. Jsem si to uvědomil a to.
- *A ta bolest během toho závěsu, jakou tam hraje roli?*
- Ta je, nebo já záměrně nepoužívám v týhle situaci slovo bolest, teďkon jenom proto, že tys to řekla a chceš vlastně o tom slyšet, ale vyhýbám se tomu, protože kdyžto nepojmeš hnedka ze začátku jako bolest, tak to je ten materiál. Je to jenom pocit, který můžeš zpracovat. Balík – přeber si to, jo? Takhle ho dostaneš a rozebereš si to, umístíš si to na ty správný místa

a je to úplně něco jinýho. Já říkám, že to jsou nepříjemný pocity, když už, ale většinou jako ve finále příjemný, protože už vím, co mě čeká a už vím, jaký to bude. Že vlastně když proniká ten hák tou kůží, tak ti tam jenom první štípnutí a zbytek už je oukej, už je v pohodě. A zrovna tak u toho závěsu tam se začne jenom chvíli odtahovat ta kůže a pak už je to pořad, srovnaj se záda, už je to v pořádku. Tady v té chvíli nebo tady s tímhle tím pocitem se snažím nakládat tak, aby ve finále prostě opravdu ho vnímat, úplně ho vnímat, jaký to je, co se tam kde uvolňuje. Já vždycky přemýšlím nad těma, nad tím podkožím, kde jsou ty pnutí, kde jsou ty čidla a představuju si je, úplně je vidím, jak tam proniká mezi tím ten kov a nebo jak se to odděluje od sebe. Tu anatomii prostě, jako bych měl před sebou otevřenou knížku a viděl prostě jak se to tam hejbe. A když se soustředím na tohle to a potom ve finále jsem sundanej dolů, tak se to všechno povolí, všechno to odezní a přijde ten nával. Jako když si šlehneš. Opravdu jo, jo? Tohle tam prosím tě neuváděj, tohle to je přirovnání, který my hodně neradi říkáme, ale je to tak a ono co tam na tom je divnýho, když to jsou stejně furt chemikálie, která jdou do mozku, stejně jako když si je nacpeš zvenku, tak tady si je necháváš tím tělem vytvářet sama.

- *Jasně. A teď tady ty pocity při té show, jsou potlačeny nebo.*
- Jsou, jsou, určitě jo. Vzhledem k tomu, že já se soustředím na víc míst, publikum, kolegové, nebo jak se tomu říká v divadle, když jsou to spolu herci? No kolegové asi, kolegové a ten vlastní výkon, ten scénář, muzika, teď udělat krok, teď neudělat krok a tohle to. Takže je tam daleko víc těch pocitů, to je to, o čem jsme mluvili, že v tom soukromí si to daleko víc užiješ, že se můžeš oprostít.
- *Takže k tomu, že se věšíš před tím publikem tě vede co?*
- Ta exhibice ☺ ale zas ještě takový to předání té informace, jo? Ale ta exhibice to je tam fakt asi na první koleji. To je, vždycky jsem chtěl bejt vidět a má to s tím hodně společnýho.
- *Tak potom jakej je tvůj vztah k tělu? K svému? Jak ho vnímáš?*
- Máš auto?
- *Mám.*
- No tak asi tak.
- *Tak to se nemáš moc rád ☺*
- Proč?
- *Já mám auto v hrozným stavu.*
- Já jsem měl svý auto moc rád, ty jo. I když jako jsem mu nevěnoval jako tolik pozornosti, ale to tělo беру vlastně jako karoserii, jako schránku, s kterou se dá spousta věcí udělat. Teď v tom autě, tam si uděláš ty repráky, že jo? Vytuníš to, opravdu jo. A já jsem opravdu si koupil auto a první co bylo, že jsem tam nandal muziku, jo? To tělo jsem vlastně začal používat v podstatě dost podobně. A to přišlo že jo s věkem a s tím přemejšlením nad tím a vyvinout takový věci jako akorát je na tom blbý to, že jsem, že si nemůžeš dovolit

všechno, jo? V tom autě, když něco zkurvíš, tak prostě zajedeš na vrakáč pro nový díly a vyměníš to a tu ruku prostě nevrátíš. Jo a že ty vlastně věci zacházej až do amputací, jak už asi víš. Takže to, tam to už je neměnný. Já nevím, jestli si viděla Šimonův hrudník, ale...

- *Neviděla,*
- Ta těch fotkách z HELL party je to vidět. Nebo víš, co si nechal udělat?
- *Ne, ne*
- On si nechal udělat modifikaci bradavek. Tak nevím, jestli o tom vůbec můžu mluvit před tebou.
- *Nevím, ale nepochlubil se.*
- Ale podívej se, tohle to je, to tam nepude, ale podívej se na ty fotky, je to tam vidět, on má jenom jizvy. Mně se to líbí
- *On mi říkal, že jako zažil nějakou amputaci, ale blíž mi to potom nemluvil.*
- No jojo. Mně se to hrozně líbí. Vypadá to exkluzivně, takový androidový, ty jo, že prostě ten cyber punk a tyhle věci, ke kterým já hodně tíhnu, ale nedá se to vrátit. Já ty bradavky jako mám dost rád na to, abych se jich zbavil, jo? Že už prostě oproti, nebo bych se jako vrátil k tomu, k tomu autu, tak tohle to prostě u toho těla už je v podstatě.. nebo to je věc, která se nedá změnit a jinak jako se snažím tomu tělu dávat spoustu věcí, který dneska už mají smysl, dřív to tak nebylo, postupem času to tak došlo k tomu, že člověk se tomu chce něco dát, ty jo. A co já bych byl úplně nejradši, kdyby měly funkci. Kdyby mohly něco dělat, při tom. Můj pohled jako kdyby to šlo, a kdyby byly ty možnosti, tak já mám posilovače svalů, nový oči, zesilovače v uších, ty jo a mikrofon v hubě a tak dál a tak dál, jo? Ale prostě to nejde, že jo.
- *Takže to je taková ta, takovej ten směr toho hodně technickýho*
- Znáš cyberpunk styl? Tak to je ono. To je přesně ono. Jo, to jsou moje sny a já se narodit o dvě stě let později tak ty jo mám hroznou radost. Ale bohužel nevěřím ani tomu, že toho Motiriho někdy oživěj, když si nechal ufiknout hlavu a nechal si jí zmrazit, takže... Možná celý tělo jako, to by možná šlo, ale vzhledem k tomu, že vím, jaký to je, protože já jsem biolog, mikrobiolog a potravinář, tak vím, jaký to je vlastně, co se stane s buňkou, když jí zmrazí, že jí zabiješ tím. Jde o to teda jak rychle to uděláš a tohle. Tak jsem si téměř jistě tím, že prostě tohle to je nevratnej zásah, zmrazení.
- *Jasně.*
- Že tu nic tu nic tu nic a ☺ furt přidávat a přidávat
- *Tak a co ještě. Nějaký jako před těma modifikacemi a to jako na show i mimo show, nějaký strach nebo obava nebo..*
- Hm, to bylo jenom jednou. To bylo, nebo ne vlastně, dvakrát. Dvakrát, jako nejbolestivější piercing všech dob, piercing žaluda, prostě když jsem na to šel poprvý, tak

jsem prostě vůbec nevěděl co je, že jo. Ty představ si ten pocit ty jo když víš, jak to místo je citlivý a tohle to. Tenkrát to bylo hodně šílený, podruhý už to bylo lepší, ale stejně jsem měl, bylo to hrozný ☺ víš co, jak je to, ono se to jako řekne. Tam je to o tom místě, hodně moc, hodně moc. A teď je to orgán, kterej jako fakt, tak je to další orgán, kterej mám hrozně rád ty jo a nerad bych o něj přišel, ale to nebylo ani tak strach o ten orgán, jako přímo o ten akt, jako takovej, to jsem prostě si nebyl jistej. A budu muset potřetí ☺ protože to furt ještě nemám ☺ ale to je jako teď už to si myslím, že už to bude úplně v pohodě, úplně cajk, protože už při tom posledním to bylo zase zpracování materiálu, jo? Ve finále to vyplynulo, i když tam prostě byly hrozný poryvy, tam byl spousta svádění materiálu a byl to zase skvělej pocit, že to, s Fousáčem jsme si toho vždycky zanotovali. A pak jsem měl deep chest piercing, jestli ti někdo říkal, co to je. To je na prsou, mužských, u ženský se to nedá dělat. To je vlastně vzatej velkej kus kůže a je to rozříznutý, udělá normálně kapsa pod tím, provleče se tím ten šperk, já jsem měl teflonový šperky, který byly dvanáct milimetrů široký a čtyři milimetry tlustý, dvanáct centimetrů dlouhý a bylo to tam téměř celý, koukal asi centimetr a tam jsem měl trošičku strach, bál jsem se, měl jsem strach o spoustu věcí. Ve finále to dopadlo tak jak vlastně jsem to trošičku si i myslel, že to může dopadnout a objevila se nekroza, v tý nemocnici jak jsem byl s tou nohou, tak se hrozně zhoršila a šlo to ven, což je mi jako strašně líto, protože to je takovej vysněnej šperk. To je láska na první pohled.

- *To jako, ten strach je spíš jako z těch, jestli se to zahojí a takový ty technický*
- Tohle byl ten spíš technickej jako o tý o tom hojení, no. Ale myslím si, že byl daleko větší, než z toho piercingu žaluda, jo? Že tohle bylo takový vymyšlet vlastně vše možný prostě recepty na to, jak to tam udržet, jak to vyléčit a co tam dát a to a nakonec proběhly nějaký antibiotika a stejně se to neudrželo. Teď kon zas brzo, ale to se dá do kupy, to budou jenom jizvy. Ale už vymyslím, jak to udělat jinak ☺ Prostě nedám pokoj, no.
- *Jo a ještě při těch představeních ta bolest. Jak s ní dokážeš pracovat?*
- Přímo na těch představeních? Tam je to o tom uvědomění si tý situace, tý reality. To zase s tím mám i v tý chvíli docela problém, ale tohle je asi jako nejučinnější záležitost, uvědomit si tu realitu samu. Jinak tě to může poslat prostě do toho druhýho světa, kde je to omdlení a ty myšlenky jedou na sto procent v tu chvíli jo, a není tam ta realita, spojení s tím světem. Tak to je takový, to je i v tý mý trémě se tohle to promítá.
- *Jo a ještě nějaký obavy když někoho propichuješ třeba...*
- Hmm, ta empatie je tam vždycky. U mě teda, u mě vždycky, ale když vím, jak je prostě uspořádaná ta anatomie podkoží, tak vím, že nic přijít nemůže, ale prostě stejně to tam je. Nikdy nevíš, no. Je to takový, takovej ten pocit že nikdy nevíš, ale poslední dobou už jako jsem si jistější a jistější, přestože jsem vlastně od piercingu odešel trošičku, protože jsem na to přestal mít hodně čas a práce mě hodně pohltila, ale teď zase začínám mít čas na jiný věci, tak jsem se začal věnovat těm show. Nebo mám lepší prostor na ty show, protože už dělám osmičky a nedělám směny a nemám celý dny volno, jak jsem míval a to. Ale zase tahle ta životní změna musela přijít, jinak bych byl zase třeba támhle někde jinde ty jo.
- *Tak jo, jo něco, co ti na těch show, co ti tam vadí? Něco, co...*
- Mmm, jo. Když máme málo nacvičeno. A to prostě ☺ omílám v tom studiu dokolečka dnes a denně a letos ta HELL Party vyšla podle mě tak dobře jenom kvůli tomu, že jsme víc

zkoušeli, intenzivněji, daleko jako že uvědoměleji, že ty lidi se i víc soustředili na ty zkoušky a to, no snažil jsem se je víc cepovat no 😊, než bylo jindy a víc jako takový ty podněty toho – hele tehle ten krok ne takhle, ale jinak a hned na začátku to dát a od jistý chvíle prostě přestat tyhle ty korekce a to je zase jako do budoucna, to jsou spíš jako takový věci, který se budeme snažit vychytat a jsou to poučení z letoška a to jsou jako takový daleko dlouhohlejší kroky, jo? Že to není takové jako že už se udělá takhle a je to. No.. Otazníků tam vidím ještě spoustu 😊 mi přijde, že..

- *No mám jich tady hafo, ale když ono já to mám tady vždycky rozpracovaný a ty mi to pak odpovídáš v jedné otázce, takže to je paráda.*

- Jo, hezky.

- *No tak já to stopnu.*

- Noo.

Mascha 12. 5. 2010 kavárna DOX, Praha - Holešovice

- *Tak, já už jsem mluvila s Kakinou, vy jste spolu měly tu holčičí show,*
- No
- *takže já bych se zeptala hlavně... Jako takhle. Ještě předtím si se podílela na vymýšlení těch show?*
- Jo, taky, jo.
- *Během toho, jak máte ty brainstormingy a takhle..*
- Jo, vymyslely jsme tuhle tu show, jsme vlastně vymyslely my dvě s Kakinou, my jsme nechtěly, aby nám do toho jako kecal nějaký chlap, když jsme jako hodně chtěly, aby to teda byla holčičí show. A jinak ještě vymýšlím vždycky když děláme nějaký jako by i jiný show, tak jako by že ty vymýšlíme nějak dohromady. Tak tak nějak.
- *Jasně a co jste tady tou show, co jste si teda vymyslely sami, holky, co jste jí chtěly říct publiku? Nebo co jste chtěly vyjádřit.*
- Já budu mluvit za sebe a ne jako by za nás, protože abych jako nemluvila za Kakinu, ale jako by šlo o to, že jako by že vlastně spojit to, že to vlastně může bejt i něžný, ty modifikace, víš, že prostě to není jenom jako o tom jako by drsnej jako hrrrr! Prostě na drsňáka, ale že to jako by můžou bejt, že to jako může bejt jako hezky, trošku až jako by roztomilý a vždycky je tam že jo jako by je to celý dekadentní, že to jako by tomu nevezmeš, ale spíš jenom tam přidat jako by tu něhu a tu jako by ženskost, proto jsou tam že jo jakoby takový ty jako typický ženské prvky. Máme obě dvě ty boty na podpatcích a ona mě tam obouvá podvazky a vážeme si mašle a celý to bylo jako by růžový, i světla takový nějaký do růžova, aby jako by tam byl tenhle ten holčičí aspekt.
- *Jo, takže těm divákům říct, že to může bejt...*
- *Že to může bejt i něžný, holčičí, no..*
- *Jo a předtím si v nějaký show účinkovala?*
- Jo, ale nikdy jsem vlastně tohle to byla moje první body modification před lidma. Nikdy jako jsem nebyla před lidma věšená nebo něco takovýho. Vždycky jsem tam jenom hrála nějakou jako pavoučí královnu, co tam všechny jako zmasí, ale vlastně nic neudělá, jenom jako je tam za ten symbol toho zla a pak jsem ještě něco moderovala a tak.
- *Jo, jo, jasně tak a ty jsi se tady ty modifikace nedělala na tom pódiu, k tomu máš nějaký důvod nebo ještě na to nedošla řada? Nebo jako teďka byla taková ta první?*
- Tak jde o to, že jo, že to, co se děje před těma lidma nebo aspoň já to mám tak, že jako by si chci být jistá, že vím, jako že že to zvládnou, vím, jak reaguje to tělo, že se jako by nemůže nic stát a teprve potom jako by když vím, co jako by zvládnou, tak teprve až potom jako by jsem se rozhodla teda jako to zkusit před těma lidma. Jestli je to jiný, protože někdo třeba říká, že závěs před lidma je úplně o něčem jiným, že jako by cítíš tu energii a jako by

bereš si to nejen ze sebe, ale i z těch lidí.. (přerušeni – přinesli kávu)

- *Že je to jiný před těma lidma ☺*
- Jo, a tak jsem právě chtěla vědět, jestli je to jiný. Pro mě není. Je to já si jako úplně odblokují a nevidím nic, vlastně je mi v podstatě v tu chvíli jedno jako kde jsem, protože ten je to tak jako silnej zážitek, že fakt je to jedno a až vlastně po chvíli, když Kakina jako by skončila s tím šitím tak jsem si uvědomila, že vlastně jako to je ta show, co jsme tak strašně dlouho jako připravovali, že už jako je to ono. Tak to byl takovej jako zvláštní pocit, že vlastně mě je to jedno.
- *Jo, mhm a ...*
- Nebo jinak, že to nevnímám, že jsou tam ty lidi, není mi to úplně jako jedno. Ten stres před tím je větší, ale při tom samotným to prostě nevnímám.
- *Jasně, jo. Takže ten rozdíl mezi tím soukromím, to říkal Šimon vlastně, že i jsem tam viděla fotky nějaký na tý show, že se tam promítaly, že ti vlastně zašival tu pusu předtím on a když to bylo na tý show od Kakiny, jaký byl rozdíl?*
- Byl rozdíl v tom, že vlastně jednak jako by v tom, kdo to dělal. Že od toho Šimona to bylo jako já třeba mám tak, že každý ten zákrok i je tam pro mě důležitý to, od koho to je. Mě třeba trošku překvapuje, když třeba si někdo nechá udělat tetování, že jako by vlastně nezáleží na tý podstatě toho, kdo to, jako toho tatéra, že vlastně to není tak důležitý. Tak jako by to je něco jinýho než tyhle ty modifikace, ale mě třeba, pro mě to jako extrémně důležitý, i u piercingu, každý prostě je od toho určitýho člověka, takže a navíc i se Šimonem to bylo dělaný jinak. Jinou technikou. Jak moc mám jít do hloubky? Hodně? Jako by to rozvádět?
- *Jo, jo, jo, klidně.*
- Protože Šimon, my jsme to jako by dlouho nedělali, tuhle tu modifikaci, protože on to jako nikdo moc nechce dělat a se Šimonem to bylo tak, že on prvně napíchal jehly a pak až těma kanylama, který tam nechal protahoval hodně silnou nit. Protože tam bylo taky důležitý, že to bylo na, pro tu fotku, takže bylo hodně důležitý, aby ta nit byla hodně vidět, takže ta nit byla jako by hodně hrubá a hodně by to bolelo při protahování a nechala, zůstaly by tam jizvy. A Kakina to šila vlastně přímo jako by jehlou na šití, která je o něco tenčí, takže to i míň krvácelo a i... Takže i ten jako by proces byl jinej a třeba u Kakiny jsem hodně cejtla to, že to bylo jako holčičí. Šimon je hodně takovej že to jako by že hodně jako to bylo o tom „je ti dobře? Vydejchej to, jak ti je“ a tohle to. Navíc jsem jako by i hodně krvácela do pusy, to je jako by nepříjemný, jak se ti v tý puse dělaj sraženiny, takže to trvalo daleko jako by dýl, ale vlastně to bylo jako by intenzivnější i tím, že to bylo jako by poprvý, víc to bolelo, víc to jako krvácelo, takže ten fyzickej prožitek byl jako by silnější a s tou Kakinou, ono jako i to šití bylo něžnější celý. Jako by jednak že ta jehla byla menší, ale i tak to bylo a ještě ona mě při tom tak hladila a jak to bylo na tý show, tak jo? Jako by fakt to tomu odpovídalo i kdo to dělal. Zrovna se to tak sešlo, že to sedělo.
- *Jo tak a když ses vlastně takhle..že jo, to je ten zážitek prostě jako toho zašití tý pusy musí bejt jako hodně silnej, takže je to jako že jo... a mělas nějaký jako obavu? Nebo..*
- Jo, já jsem se, když jsem, na tý HELL Party ne, protože to jsem jako by věděla jako že

prostě že tam že to vlastně jako by ani nekrvácí moc, jenom pár kapek bylo, tak tam jsem se jako by ničeho nebála. Měly jsme tam i chytře vymyšlený větrák, že byl za náma, takže i jako i jsem měla vzduch, takže tam to bylo úplně bez problému. A až mě to jako by přišlo moc jako krátký, že jsem si říkala tý jo tak to je všechno? No tak jako dobrý ☺ tak show teda pokračuje no. Ale já jsem se bála při tom prvním šití, když tam bylo fakt hodně tý krve, protože se tam trefila nějaká céva, že jako by se třeba začnu jak bude ta pusa zašitá, že třeba začnu krvácet dovnitř a začnu jako by se nějak dusit nebo tak, což jsou všechny jako věci, který by, že jo vždycky tam byli lidi, takže který by se daly vyřešit jedním prostě šmiknutím, ale jenom jsem se bála ani ne spíš toho, ale toho jako by že to bude nepříjemný, protože jsem nechtěla, aby ten zážitek byl nepříjemnej, protože to jako pro mě bylo důležitý, aby to jako bylo supr a já jsem vlastně ještě ani nikdy neměla propíchnutou pusu předtím jako by ret, jenom tváře, ale takže to vlastně byl i nověj zážitek s propíchnutím toho rtu. No takže jedinej.. a pak jsem se taky bála trošku jak budu reagovat, víš jako nemůžeš mluvit. To jsem se bála hodně a trošku jako by se to splnilo. Jak mi stáhl tu pusu, tak to jsem prostě panika. To jsem si říkala úplně: tý jo do prdele co budu dělat?! Já nemůžu dělat vůbec prostě nic““ A tak jsem jenom udělala jako na že prostě potřebuju tu tužku a papír a tak mi jako by to dali tu tužku a papír do.. já jsem začala něco psát a normálně fakt jsem se jako uklidnila. Že jsem fakt měla tu paniku, že jsem si říkala jako „Ty vole! Prostě průser!“ A jak jsem měla tu tužku tak jako byl to velkej rozdíl ta úleva fakt jako přišla a stačí ti prostě tužka a papír.

- *Aha, takže tam je u tebe určitě důležitý, jak si mluvila o tom, kdo tu modifikaci dělá, prostě nějaké důvěra.*

- No

- *Hodně důležitá?*

- Určitě, jo, je to... Třeba se Šimonem je to ještě vždycky tak, že pokaždé když od něj něco chci, nějakou modifikaci, tak si o tom povídáme a on šetří a proč jako to chceš a tak si o tom povídáme a on... Víš, že jako by i pro něj je to důležitý, jako by proč, když už teda něco takovýho smí a v podstatě může, má tu čest někomu dělat, protože to je jako. Já to tak beru, že když jako někdo chce něco ode mě že jako pro mě je to čest. Takže ho zajímá proč, jakej je ten důvod. Takže abych prostě mu mohla prostě říct ten důvod, tak a vlastně taky chtěla, tak je pro mě to přátelství tam jako by hodně, hodně důležitý.

- *Jo, jasně. Tak a na tý show to publikum si říkala, že během toho zašívání si úplně jako by nevnímala.*

- Jo

- *A jinak? To publikum i třeba kdybys jenom účinkovala, když si jednou účinkovala. Tak jak na tebe působí to publikum?*

- Je to dobrý. Mě to pří.. já jsem už jako na gymplu a na základce hrála v nějakých jako divadlech, tak mě to baví. A já to vlastně celý beru, že v podstatě jako by je to divadlo, který jako má tyhle ty body modification prvky, takový jak někdo říká, takovou úchylci! Tak prostě to je jenom jako prostě lepší divadlo ☺. Jako že ty věci jsou tam doopravdy. No a, a je to, takže já to jako by mám ráda, já třeba i ráda přednáším jako by ve škole nějaký jako referát, protože jako by je mi to příjemný, takže když jsou tam ty lidi, tak je to vlastně takový, že ty pro ty lidi jako by že jo, připravuješ tu show, protože sama pro sebe show neděláš. Tam ti

stačí že jo, tan jako by ten zážitek, ale protože těm lidem nemůžeš přímo dát ten zážitek, takže ho k tomu prostě ještě potřeba ta show. Jo, protože jim chystáš tu show, a pak tam jako před ně přijdeš a teď děláš to na jako by co si vymyslela, takže jako by je to hodně z tebe, jako manipuluju se tam se svým tělem, tak je to fakt jako by hodně o tobě. Ty se jim tam jako dáváš, dost jako by jako intimně, protože tím jako když tě něco bolí, tak máš třeba, jako jsem zjistila třeba že jak mě to jako bolelo, že jsem se jako by nekontrolovala, že tam mám jako, že jsem škubala nohou. Tak víš, že jako by jim dáš i tohle to všechno, co vlastně jako nechceš, že jako by i je pouštíš i za tu branku, kam jako by se to normálně nestalo a takže chceš, aby jako potom všem jako jim se to líbilo, aby to ocenili. Aby protože fakt jako by to děláš pro ně. A je mi pak jako příjemný, když tam stojíme a ty lidi tleskaj a viděj jako že se jim to líbilo a teď říkáš supr, tak umím udělat něco, co prostě se někomu líbí. A to není jako by jenom o těch modifikacích. To jako by obecně platný pravidlo, že dobrý, když umíš něco, co prostě se ostatním jako líbí.

- *Jo, jasný a když vemeš sama na sebe tady ty show, tak jak je jejich smysl? Proč se to dělá?*

- Proč se to dělá obecně? Nebo proč to dělám já?

- *No co si myslíš, proč se to dělá. Obecně.*

- Jo, tak proč to děláme my?

- *No no no.*

- Tak já si myslím, že určitě je to protože ty lidi to prostě jako všechny lidi jako to zajímá, jako by i takovým tím jako fuj to je hnusný a musíš se na to dívat furt, když prostě tam ta babička vidí toho potetovaného hnusného prostě kluka co má ten jeden kroužek v obočí, tak prostě musí na něj jako zírat. No a tak jako by a to jako není špatný, že jo, když prostě jako oni se chtějí podívat, tak v podstatě oni to jako chtějí ty lidi, tak děláme to proto, že oni to jako chtějí. A taky proto, že to jsou jako by hodně i těžký modifikace, co se tam dělají a tak jako by jim to ukázat, že tohle to vůbec jako existuje, že jsem se poprvý dozvěděla, že jako se někdo věší na háky, tak jsem si řekla si jako děláš prdel, ne? ☺ to prostě nejde se jako pověsit na háky, to jako nejde a takže to jako fakt jde a že prostě existují, že vlastně to nekončí piercingem a tetováním. Což ale jako by spousta lidí si jako nespojí, že prostě piercing a tetování je ok a všechno ostatní je prostě úchylárna. Ale víš, tak jako by dát tam jako by ukázat to propojení, že i to je jako by součást těch modifikací. To je prostě ta body modification scéna, ke který to patří, nevyhnutelně. Tak jako by tohle to, takže jim to vlastně a i jako ukázat jim teda něco nového a jako rozšířit vlastně ty obzory, tím, že tohle taky existuje, můžete se na to podívat a jestli vám to prostě jako přijde dobrý, tak jako pak to s náma můžete třeba ještě zkusit.

- *Jasný. A ty sama, proč jsi se do toho pustila? Do toho účinkování?*

- No, jako jednak je to výzva. A jednak taky jako by bejt, účinkovat na HELL Party je prostě čest. Protože to je že jo, to je tak jako svátek body modification a když jako tě to baví a je to pro tebe důležitý a ještě tam jako by můžeš účinkovat, tak je to, tak jako skutečně je to pro mě jako velká čest, že jsem tam jako by byla a tak jako díky tomu samozřejmě taky protože, že mě to hodně dává, jako by provádět ty modifikace a i to, že prostě to bylo před těma lidma. To byla taky jako důležitá zkušenost, že vím, že prostě mě to nerozhodí, že to

moje tělo je jako natolik silný, že to všechno prostě ostatní je mu jedno, když jako by jde o něj. Což vlastně docela jako by příjemný zjištění, když zjistíš, že to tělo jako to okolí vlastně není zas tak jako důležitý, že jako když se ti něco stane, tak prostě víš, že to tělo si půjde za svým a dostane se jako někam do bezpečí a tak. Takže i to je jako jeden z důvodů.

- *Aha*
- A taky jako že mě to baví, samozřejmě ☺
- *Tak jakej je tvůj vztah k tělu?*
- Mám ho ráda a je ještě k tomu jako by u mě tam taky hodně hraje roli, že jsem jako holka, že jako by tu tělesnost si holky prostě uvědomují daleko jako víc třeba všema pochodama, jak tam jako pravidelně probíhají a tak. A takže tělo si uvědomuju a mám ho ráda a jsem ráda, že tělo mám a že ho mám takový, jaký ho mám. Takže v podstatě velice jako kladnej.
- *A ty modifikace, když vlastně tomu tělu provádíš, tak... Nevím, jak bych se přesně zeptala... Jak to mění to tělo? Mění to nějak jak ho vnímáš?*
- No ono právě tam jde o to, že tyhle ty modifikace, ty dočasné, který, bavíme se teda jestli se bavíme o show..
- *No no*
- Tak ty dočasné modifikace právě neměňej tělo, ale jako by ten vnitřek v hlavě. Což je v podstatě ten to úzký pouto mezi tou tělesností a tou, mezi tělem a myslí. Tak v podstatě že si tím uvědomuješ jako by tohle to pouto, to propojení. Jako by na těle ti potom jako by nezůstane nic jako po show, nebo maximálně prostě jizvy po hácích nebo prostě nějaký jako jizvičky po vpichách. Ale zůstává ti jako by ten zážitek, o kterej jako jde. Že ten je jako primární v tomhle tom.
- *A můžu se třeba... Dá se říct, že díky tomu, že si to zvládla, že jseš na sebe hrdá? Nebo jako že z toho máš radost? Z toho, že jsi to zvládla.*
- No, jasně, určitě. Seš, jako když zvládneš ty jo jet poprvý na kole tak to je jako by stejný. Prostě joo, jako jsem hustá, umím jako něco novýho. A tak taky tam jde hodně o to, že se jako by vyrovnáváš s tou bolestí, že já mám strach jako vždycky mám strach. Není to jako že bych si řekla jo, ty jo, to bude supr. To si řeknu, ale k tomu si řeknu, ty jo ale furt jako mám strach z bolesti úplně jako každěj člověk a tím, že jako by překonáváš ten strach, tak jako to je to, co tě posílí. Přesně jako by že víš, že když to je takovej nějaký ten pořad jako že co uděláš pro prachy, že tam žerou nějaký červy no a jedna, pak bylo nějak úplně nejhorší prostě jako nejdrsnější sestřih těch pořadů a jeden z těch nejdrsnějších bylo dát si dvacet jehel prostě jako do, tady takhle do ruky. Já jsem říkala ty vole, co to jako má bejt, dyť to je prostě jako by vlastně jednoduchý, kdybych na to koukala před ty jo třema rukama, si řeknu ty vole, to je hrozný, to bych nikdy, prostě v životě, víš, že tam jde jenom o to jako by že neposunuješ ty hranice, poznáváš ty svoje hranice a vlastně zjišťuješ, že čím víc jako by toho zkusíš, že ani zdaleka se ty hranice ještě jako neblížíš.
- *Jo, dá se třeba říct, že je to... že vlastně můžou bejt horší věci než tohle? Bereš to*

nějak jako

- Jako než body modification??
- *Než třeba ne, jako myslím s tou bolestí, jako že třeba může bejt něco horšího než prostě jako že to nebude tak, že do toho pudu, protože to není tak hrozný, ta bolest, jako třeba něco jinýho? Máš to takhle nějak nebo...?*
- Já úplně nevím, jestli chápu to otázku, totiž.
- *Jo, jestli. Takhle. Kdybych já se třeba k něčemu rozhoupávala, že třeba si nechám něco propíchnout, tak asi bych do toho šla, protože bych si řekla, že nějaký věci asi bolejí víc, že to vlastně není tak hrozný.*
- Jo, to je jako by když to zkusíš prvně, protože, ale pak jako by víš, že pak už tu bolest znáš a víš, že větší nebude. Takže ale pak už jako by neoperuješ s tím, jsou i horší věci, tak vždycky prostě jako je prostě horší věc. Jako pak si řeknu ty jo, proboha, budu jednou rodit, to bude prostě strašný, tak prostě nějakou jako tu jehlu, to jako je prostě nic, to se vlastně ani jako nepočítá.
- *Jojojo, jo a jak vnímáš sebe sama při tom představení?*
- No tak to je dobrý, to se mi líbí, protože mě teď napadlo něco, co jsem si předtím neuvědomila. Že když jako hraju normálně a nemám tam žádnou modifikaci, tak jako hraješ. Prostě jedeš si podle toho scénáře a tak, ale takže přesně tak to bylo u týhle té show, že jsme prostě hráli, pak jsme, jo my jsme si pak píchali ty jehly do ruk, což bylo taky zajímavý, protože my jsme si to zkoušely s Kakinou zkoušely předtím propíchnat tu pusku a dát si i ty jehly a my jsme měly nacvičený, že když ona mě propíchně tu ruku, takže tak jako pohodíme vlasama, jako že se tam budeme tak jako sexy svíjet. No a teď já jsem furt jako teda čekala, kdy mám házet tou hlavou, jsem koukala jako stranou a teď jsem prostě se podívala a ona už tam cpala druhou jehlu, hele já jsem to vůbec jako necejtla. Takže to, to bylo takový jako, to mě trošku překvapilo, protože přeci jenom fakt mě probodla, tak to bylo takový jako a nevím, jestli to bylo tou show nebo někde prostě jako tě to nebolí. Jako by někdy se řízneš nožem a máš tam takovou tečičku a prostě je to hrozný a někdy ti prostě valí krev a říkáš no dobrý, ale jako co.. ale abych se k tomu vrátila zpátky, takže v tu chvíli, kdy jako ona mě šila pusku, což jako fakt docela jako bolí, tak to právě vůbec tam jako nebylo to jako o roli. To prostě to fakt jako bylo jenom jako já a to moje tělo. A teď jsme prostě jako prožívaly tu modifikaci. Vždycky když ona třeba to propíchnla, vytáhla tu jehlu, tak v tu chvíli, kdy ta, ten největší nápor té bolesti jako by odezněl, tak já jsem si tak jako mlhavě jako uvědomila, jasně, show, jedem, tak mám nohy u sebe, mám, musím dělat nějak jako nějaký pohyby, tak jsem začala nějak jako dělat něco nohama, tak si jako tak jako šudlat si tam nohy nebo něco takovýho 😊 aby to jako, abych tam teda jenom jako neseděla, ale vždycky to bylo že, že jsem jako by z toho vypadávala. Ve chvíli jako kdy se ti fakt něco děje, tak jsem jako tak jako ne, už jsem nehrála, tak to bylo jako doopravdy.
- *Jo. Jo a během té show vlastně je tam to publikum, ty, jaký jsou tam, nějaký negativní pocity?*
- Mně třeba vadí, když někdo jako čumí a jako nic, jenom jako čumí a teď jako si říká a teď já si představuju, že si říká: ty vole co se tady prostě leze za zrzavou krávu prostě, co to

jako tady má bejt? Víš, tak jako by to mě jako by dokáže znejistit. Když to publikum jako nereaguje, jako nikdy se mi nestalo, že by prostě někdo začal dělat takový to bůůů, prostě to je strašný a tohle to, ale mě prostě vadí i to nic. Protože tím, jak opravdu jako ta, ta osobní angažovanost, že ona je tam jako obrovská. Tak jako to chceš, chceš aspoň aby se na to ten člověk jako usmál, jako aby ti řekl ok, tý jo jsem tady, protože mě to zajímá a fandím ti ať jako se ti ta show povede nebo prostě něco jako, on si spíš říká ty vole tak jako dělej, ty jo něco jako ukaž, to jako ječeš, když prostě tady jsem přišla na tu HELL Party, ale jako, to je důležitý, no, aby tam jako proběhla aspoň nějaká jako interakce. Dobrý bylo, když jsem hrála to, tu pavoučí princeznu, to zlo, to bylo loni na HELL Party, tak to bylo takový Jeníček, Mařenka v lese, bylo to UV show, takže byla tma, všichni měli jenom nějaký UV věci po sobě a já jsem byla celá v černém a měla jsem takovej obleček jako z bílej z provazů a teď jsem jako vylezla a byla a začala hrát nějaká prostě jako strašně jako drsná hudba a teď jak přijde to zlo, tak ty lidi vždycky tleskaj. Jako by, jak mi máme vždycky v tý show prostě že jako něco se jako děje a pak jako přijde prostě nějaký jako zlo, který prostě všechny propíchá a zmasí a pověsí na háky. Tak prostě to bylo, to mi přišlo takový jako legrační, jak jenom prostě stačí změnit muziku jako na drsnou a teď tam prostě jako někdo prostě vyběhne zlej, tak lidi už se jako že se těšej na to prostě zlo, že jako to bude maso. Tak to mi přišlo docela takový jako vtíp, že jsem nic neudělala, že jsem prostě jenom přišla, ani jsem jako nebyla jako mě, nikdy by se mi nestalo, že jsem někam přišla a všichni (tleská) joo, supr bože. A teď jsem jenom přišla a všichni jo! Přišlo zlo. To bylo takový spíš jako legrační, že si jako uvědomíš, co teda ty lidi jako chtěou.

- *Jo a jak si tam vlastně propichovala Kakině jehličky, jak se zapichovaly, tak Kakina říkala, že si předtím nějak piercing nedělala, tak jaký to bylo? Do někoho bodat ty jehličky?*

- Já jsem piercing dělala kamarádům svejm a svému klukovi a sobě jsem něco píchala a pak jsem i zkoušela takový ten jako že play piercing, to je prostě že napícháš, něco si propícháš a pak jako vytaháš, ale tím, jak to jako by dělám skutečně málo, tak je to vždycky jako by ten člověk jako by si říkám jo, tak ten člověk mi fakt jako věří a chci to jako pro toho člověka udělat dobře. A neměla jsem tam jako by když někomu píchám piercing, to mám fakt stres, protože jako klepe se mi ruka, tak se musím jako vydejchat a všechno, protože víš, že prostě píchneš a je to tam. Zatímco tady u toho mi to jako by nějak ne jako mi to nějak nevadí, protože tohle to i když vím, že to bude jako nakřivo, tak to nevadí, protože se to jako vytáhne a tak, takže jsem jako nebyla ve stresu a jako jsem si to jako užila, zvlášť protože to šlo jako by úplně jako do másla a jak jsme to s Kakinou zkoušely, tak jsme z toho měly strach, protože tady ta kůže jako by je pevná, tak mě to jako by, tak vlastně jsem z toho měla radost, jak jsem píchla tu první, pak tu druhou jsem píchla špatně, že jsem jako by nemohla vyjet, tak jsem jí už tam nechtěla jako moc trápit, tak jsem jí tam nechala jenom jako by vevnitř, že jsem jako nevyjela nahoru, ale bylo to, jo, líbilo se mi to a právě jsem si říkala sakra ty jo, jako že, že jsem ještě tak jako chtěla, že to byly tak ty dvě jehličky, tak že, že ještě by se mi jako líbilo tak víc něco tam. Bylo to dobrý no, je tam, tam jako by nemáš ten stras z toho, že to bude jako špatně pro toho člověka, tak to mě třeba jako by pomohlo a ulevilo a viděla jsem, že vlastně jako by tam není co zkazit. Na tom.

- *Jasně.*

- *Nebo jako je, ale že to se asi jako nestane, že to je hodně málo pravděpodobný*

- *Tak, jo*

- Vystydne ti kafe
- *No, vystydne ☺. Tak jo, jakej je podle tebe vztah tělesnejch modifikací a umění?*
- Myslím si, že to je umění, že je to. Jako by dneska je umění když ty jo postavíš někam plechovku a řekneš tak teďka jsem prostě udělal jako umění. Ale je to, jako ono je to že jo, jako je to krásný, ty modifikace nebo jako mě to přijde krásný, podle mejch měřítek je to hezký. Líbí se mi jako samozřejmě existují že jo i špatný tetování a hnusně píchnutý uši zahnisaný a tak, ale jako by beru to jako šperk, beru to jako zkrášlení a ale zase ne každá jako by modifikace. Myslím si, že když má někdo propíchnutý ucho, tak to není umění. Ale když ty jo někdo udělá úplně neobvyklou konstrukci, to se dělá tady nahoře v tý chrupavce, že se jako by třeba na několikrát takhle propíchne a takhle se to ještě spojí, to třeba když někdo vymyslí jako by hodně neobvyklou konstrukci, tak je to umění. Když někdo prostě vytetuje jako krásnej obrázek, je to umění, jako by svůj, nemyslím jako že přetetovávka, když jako děláš přesnou kopii něčeho, tak je to jako by překreslenej obrázek, to mi jako přijde, že to je řemeslo, ale umění je jako skutečně jako víš, ta vlastní invence, že je tam jako by důležitá. Což samozřejmě platí u skarifikací i v podstatě u jako by dočasných třeba šněrovaček neobvyklejch a tak no.
- *Mhmm. A ty samotný show, dá se to pokládat za umění? Za divadlo?*
- Ale to už jsem říkala, že jako by pro mě je to že jo divadlo, ve kterým se děje jako by něco ještě jako by navíc, něco jako doopravdy. Takže si myslím, že jako pro mě stoprocentně.
- *Tak, co ty a bolest?*
- No, já mám vůči ní jako ten respekt, jako by mám strach, že prostě nechci, aby mě něco jako bolelo. Normálně. V případě, že prostě se rozhodnu pro tu modifikaci, tak to rozhodnutí, v podstatě už v tom rozhodnutí je integrovaný to, že jsem ochotná podstoupit tu bolest. A ta bolest je tam ne jako by nevýhoda. Jako by ta tam nevádí. Ta je součást. Není to jako by není to nevýhoda, není to výhoda je to prostě jenom součást bez který to jako nejde. Takže tam jako by je to v pořádku a tam to tak má bejt. No, takže jako by je úplně jiná bolest při, při jako modifikacích, úplně jako jiná bolest, když tě bolí zub, břicho a když prostě si přivřeš prsty do dveří.
- *Jasný a jak moc pro tebe souvisej modifikace dá se říct s módou nebo s tím, že se zkrášluješ.*
- S módou jako úplně nevím, protože móda mi přijde spíš taková jako že...
- *Co je módní.*
- ...se jako by hodně mění, jako že oblečení a tak...
- *Ale spíš s tím zkrášlováním.*
- Jo, ale i jenom že jsem samozřejmě jako si myslím, že prostě teďka jako strašně in mít tetování a kdo prostě má tetování, tak prostě strašně cool a prostě hustej a zvlášť, když má prostě ještě teďka jako co teďka letí, takový ty jako že dětský malůvky, tak to jako úplně špica. Takže určitě jako by jako je to záležitost módy. A jako zkrášlování to samozřejmě jako

taky, což že jo náušnice, to je prostě, jako hezký a víme to všichni, že jo, ví to i ty babičky. Akorát prostě jim už úplně jako nepřijde hezký, mít tu náušnici ještě jako někde jinde. Takže jako by je to celý jenom o zvyku, ale jako by když to vnímáš u těch uší a teď si uděláš ten drdol a dáš si jako ty dlouhý náušnice, teď se na sebe koukáš a řekneš ty jo jsem fakt kost! Tak si myslím, že takhle jako nevidím důvod, proč by to takhle jako nefungovalo jinak. A pro mě to rozhodně jako by je zkrášlování. A přijde mi to, třeba jako by intimní piercingy mi třeba přijdou jako sexy. Že jako když jako má třeba propíchlou bradavku, tak mi to jako přijde jako by hezcí.

- *Mhm, jasně. A když se jako by rozhoduješ, že si necháš udělat nějakou novou piercing nebo něco takovýho, tak děláš to proto, že tady by se mi to líbilo anebo že prostě bys sis chtěla něco ještě propíchnout?*

- No já to mám vždycky takový jako by že všechno jako by označuje něco. Takže já vlastně nemám ani jeden piercing, kterej by byl jako dekorace. Jako jenom že bych si řekla ty jo bylo by super mít prostě já nevím, propíchlý obočí a líbí se mi to, tak to chci. Ale všechny, roztažený uši jsou, protože se mi to líbí, to je jediný. Ale jinak to, ten piercing samotnej je, vždycky má jako nějakou jako by jinou důvod. Že prostě chci, mám potřebu si něco jako označit, určit a má to jako něco znamenat. Takže já to jako by tak ne, samozřejmě že se mi to líbí. Ale není to primární a nejdůležitější a není to pro mě osobně to není dostatečný důvod. Ale jako úplně je jako v pořádku, když ty jo někdo přijde a řekne ty jo, když budu mít ty jo druhou náušnici v uchu, tak budu prostě tak strašně hezká, že prostě tu náušnici chci. Tak to mi stačí a je to jako úplně legitimní důvod a v pořádku. Ale pro mě, mě osobně to nestačí, já tam potřebuju ten druhou plán k tomu ještě.

- *Jo. A Na těch show, je tam ještě něco, co by si třeba na nich chtěla vyzkoušet? Co bys jako opravdu chtěla před těma lidma zkusit?*

- Já nevím, já jsem teď strašně jako saturevaná jak je ten měsíc po HELL Party, tak já jsem furt tak jako vnitřně jako že to bylo furt si jedu na tom, jako že se mi to jako fakt líbilo. Nevím, jestli jako, jako rozhodně bych chtěla ně, jako by nějaký prostě jako propíchování určitě, nějaký jako jehličky a prostě do zad takový jako dráty s peříčkama míváme, že se to tak jako. Tak to se mi líbí. Ty show jsou hodně o tom, že jako ta modifikace chce, aby byla hezká, aby mi jako ta modifikace slušela. Tak tam je to jako by, jako na show to ještě, že vím, že jako by tam je to i o tom jako bejt hezká. Takže to bych třeba chtěla jako by do zad jako by ty peříčka si vyzkoušet. Nebo ještě tam místo těch peříček tak jsou ještě jako hořící nějaký jako ty, tak to se mi jako líbí a úplně nevím, jak s věšením, jo? Jestli bych chtěla viset před lidma. Zatím ne, jako by, jako necejtím se na to. Ještě si potřebuju u toho věšení nějak vyjasnit sama pro sebe a teprve potom jako by, jako na to vím, že prostě nejsem připravená, nechci to dělat a byl by to pro mě strašnej stres. Ale jako by s nějakýma píchancema to určitě nemám problém a kdybych si někde měla sešít jako ještě znova tu pusku, tak jako to by se mi jako líbilo, to mám totiž fakt jako ráda.

- *Tak ... mám tady připravený obrázky*

- *Jé, ty máš fotky!*

- *Aby mi to neuletělo... tak co mi, když na to teďka takhle koukáš, tak co mi k tomu povíš?*

- Co si tam myslím nebo co se tam děje?
- *No, no, no, co tě napadá teďka.*
- Nebo jak to na mě působí? ... Jo, ty vole, to bylo fakt dobrý na tý HELL Party, fakt mě to bavilo a jako mám ještě pocit, že to, jako že to hezky vypadalo, že jsme byly jako by, že jsme měly hezký kostýmy a zrovna tady to je ten moment jako by kdy, kdy je to jako pro ty lidi. Že vlastně já jsem byla celou dobu jako zakloněná a byly jsme domluvený, že po nějakým druhým, třetím vpichu mě Kakina takhle jako dá tu hlavu, aby teda bylo jako zřetelně vidět co se tam děje, tak to je přesně ten moment jako by pro ty lidi jako. Podívejte se, co se děje, tady se děje jako modifikace, tak to se to, ten moment si pamatuju, že jsem byla ještě taková jako zblblá, že jsem koukala nahoru do světla a teď jsem se jako podívala na ty lidi, jak jako mlhavě vidíš a teď blejskaj ty blesky a teď prostě jako vím, že tady jsem se cejtila fakt dobře a že jsem si říkala jo, tak prostě jako tohle to je prostě jako ta moje jako modifikace. To jako je moje. Tak tady to jsem, jako třeba tady na tý fotce, když si to vybavím, tak jako že vím, že tady jsem měla fakt hodně dobrej pocit. Že jsem se cejtila fakt dobře.
- *Jasný a proč zrovna zažívání pusy?*
- Hm, to je hodně, já na to budu furt koukat ☺ to je, já jak to mám hodně jako takovej jako by, jako intimní vztah, protože jsem jako že jsem vystudovala žurnalistiku, kde jako je to hodně o těch slovech a i v mojí práci jako by operuju se slovy a je to pro mě hodně důležitý, tak, tak to bylo tohle to bylo o tom, jako by vyzkoušet co by, co by bylo, kdybych jako teda jako nemohla tohle to. Takže jako vlastně trošku jako sebezapření, trošku jako si vezmeš jako něco si ubereš, tak to mě jako zajímalo.
- *Jo, něčeho se jako vzdát.*
- No, ale, ale zároveň jako by jsem věděla, že tím jako by získám. Získám minimálně jako by nověj pocit, novou zkušenost. Jako, jako je to jako ty body modification tím jako by že tě jako bolí a vlastně ti tím jako by berou ten komfort, že na druhou stranu ti jako strašně moc dávaj. Takže ... takže tak.
- *Tak potom, já mám teda menší fotky, menší .. jestli ti nějaký tady to je vlastně pro Kakinu ještě ale, jestli ti ještě k něčemu něco napadne. Když se na to podíváš.*
- Tady k týhle tý šestce, to je zrovna jako moment, kdy jsem evidentně úplně jako mimo. A tak to je přesně jako by ten stav, kdy prostě je to jako jak máš ty zavřené oči, tak jsi úplně prostě celý je to jenom, jo to už je dotahování tý pusy, noo. To je, to je pak celý jako by jenom o tobě. Tohle to je zrovna jedna z těch fotek kdy jsem ta, ijo, když jsem si vlastně uvědomila, že furt jsem na tý show, takže jsem tak tou nohou aby se tam jako něco dělo pro ty lidi jako zajímavýho a přišlo mi, že Kakina na mě byla hrozně jako hodná, že to celý dělala tak jako, tak jako něžně a to. A byla si fakt jako jistá, že jsem, že to bylo jako příjemný, že tam jako by není, není s ničím jako problém, že všechno šlape.
- *Tady jsou ty jehličky.*
- To jsou ty jehličky, to je to, jak jsem vůbec nic necítila a tady jak píchám Kakinu. To bylo, to byl strašně dobrej moment u tý show, když jsme tak k sobě přilezly před tím pícháním, jak jsme byly opřené těma čelama. Tak to třeba bylo takovej jako hodně jako by intimní jako moment, že jsme se tak jako připravily na to, co jako přijde. Třeba jsem strašně

ráda, že ta show byla jako zrovna s tou Kakinou. Strašně jako by, jako by nás to sblížilo hodně jako i to chystání, i tohle to celý. Fakt jsem jako si vybrala, jako fakt jsme si sedly tady na tohle to. No a tady ta fotka ještě pak je jedna podobná, kde my se na sebe koukáme a usmíváme se na sebe, což je, a já ji šiju punčochu, což je jakoby na efekt a ona jako že abychom nějak přešly na to šití, kdy hrála hrozně ještě taková jako hezká písnička, protože jsme si to jako spolu vybíraly a tam byla taková nějaká ňañaňa, taková jako hodně holčičí a tak a tak si třeba byl super moment, kdy Kakina měla už za sebou to řezání a už byla taková jako spokojená a já jsem se těšila na tu pusu, tak vím, že to mě strašně bavilo, že jsem jako jí šila tu nohu, tu punčochu, že jsem se tak jako uklidnila, koukaly jsme se na sebe, usmívaly jsme se, měly jsme jako radost, že nám to jako jde, že to jako všechno jako šlape podle plánu, tak a i ta písnička k tomu tak jako sedla, tak to je taková jako veselá fotka. Tady ta ta pětka.

- *Jasný. Tak a ještě ty show, tak já když jsem si je takhle prohlížela ty fotky a vlastně i tyhle ty fotky, tak jsem tam objevila jako by tři takový hlavní motivy, co si myslím, že jsou ty, těch show.*

- No.

- *Takže je to rituál, pak že je to nějaká, nějakéj fetiš nějaká hodně sexuální ta podtext tam a potom cyberpunk. Myslíš, že jsou takhle ty show nějak jako rozdělený?*

- Jako by společný prvky..

- *Mmm. Jako že třeba na tý, ted'ka na tý HELL Party, tak určitě třeba ta módní přehlídka, když to třeba nebyla žádná modifikace, tak to mi přišlo hodně fetišistická, protože jako, jo? Bylo to hodně sexuální podtext a takhle. A pak třeba ta poslední show, to byl jasnej rituál, jo? Tak a nebo, že jo to první věšení na ty háky tam byl Šimon, tak to mi přišlo cyberpunk.*

- Jo jo jo.

- *Víš, takhle jsem si to rozdělila. Myslíš, že by to takhle nějak jako mohlo bejt?*

- Mmm na tuhle tu HELL Party to určitě jako by sedí. Obecně na ty show jako by vlastně ani jako ne, protože my hodně máme jako by motivy, co se opakují, tak jsou nějak jako by zdravotní sestřičky a nějakéj jako šílenéj doktor, vědec, kterej někoho zmasí. Nebo ještě máme hodně jako peklo, čerti a tak, takže a je to jakoby, je to pokaždé jiný. Protože my děláme ty show docela dost, jako by vystupujem kromě HELL Party vystupujeme ještě jakoby různě po republice a, takže to, co jako by říkáš sedí, ale právě jenom na tu HELL Party a každá ta show jakoby je jiná, je o něčem jiným a postupně se to jakoby vyvíjí. Že máme prostě třeba sestřičkovský období, tak všude jako něco cpeme sestřičky a pak si řekneme ty jo všude máme sestřičky, to je prostě blbý, tak už jako něco jinýho. No, ale no takže to si myslím, že jako by obecně neplatí, no.

- *Jasný a, ale určitě tam jsou odvážný oblečení, hodně...*

- Jo, to určitě!

- ... nahota a tady to.

- Jako by rituál sedí stoprocentně, vždycky aspoň jako pro toho člověka to ten jako rituál je, proto. Nebo domnívám se, že pro toho člověka, co jakoby je věšenej třeba, tak pro něho to rituál je stoprocentně. A, ale nevím, jako někdy prostě úplně tuhle tu rituální jakoby součást toho věšení jako přeskochíme díky tomu, aby prostě ta show, aby to zapadalo do tý show. Co se týče jako by nějakýho toho fetiše, to jakoby taky sedí, ale tam si myslím, že je to spíš o tom, že jakoby je to vizuálně atraktivní. Že jakoby, jako samozřejmě, že jako, že body modification scéna má to spětí s tou sexualitou, ale protože, že jo tělesnost se sexualitou taky jakoby souvisí, ale není to, není to jakoby primární motiv. Tady si myslím, že spíš je to o tom, že fakt jakoby to dobře vypadá, že je to jako zvlášť. Protože že jo, když bychom tam přišli v botaskách a ty jo, jako v mikíně ty jo s kapucou a pak se pověsili na háky, tak to jako není ta show, takže tam je potřeba jako ten kostým je tam potřeba a tohle je jako takovej jakoby, tohle tam jakoby sedí, to táhne tu pozornost k tomu tělu. A sexualitou úplně jako nevím, to jakoby jak kdy, samozřejmě, že ty jo chlapi jsou úplně ty jo hotový ze show, kde prostě holka, co prostě má nahatý prsa, ale třeba pro mě osobně to ten sexuální podtext nemá. Že to jako tam jako vůbec jako se neobjevuje. A co se týče toho, toho cyberpunku, tak ten jsme vlastně měli teďka asi ve dvou show. Na HELL Party a pak ještě v nějaký show předtím. Ty, který byly hodně tímhle tím, to souvisí totiž víš s čím, s tou s estetikou biomechanickýho tetování. Ale není to jakoby, není to jeden z těch jakoby lajtmotivů. Tohle to určitě ne. Ta, tan cyberpunk.

- *Jasně. A myslíš si, že jako nějaký hlavní motiv tam je v těch show? Nebo že ten..*

- Jako tak hlavní spojící motiv u každý show prostě je to tělo. A pak, pak že jo tam zasahuje ten rituál, to co se s tím tělem je, takže zase jako by tělo a tělesnej rituál i ve smyslu toho rituálu jako hlubokýho i v tom jako by, že pro někoho prostě, že když jako je to show, tak ten, ta rituálnost sama tam prostě ustoupí do pozadí. Někdy. Právě jakoby kvůli tý show, ale to jako, jako to je tam jako by nevyhnutelně.

- *Jasný, jo, ještě. Na těch show vlastně účinkujete ty, co jsou jako by zaměstnanci nebo ty, co patříš do HELLu a pak jsou tam ještě externisti. Jako ty externisti, kdy jste je vzali nebo jak se tam...*

- Oni přijdou sami vždycky. Oni se, to jsou že jo lidi, co jakoby, co do HELLu chodí, jsou to jakoby naši sympatizanti, máme a mají jakoby rádi HELL a my máme rádi je, protože prostě jsou to lidi, který nám jako mají že jo co dát a právě jsou s náma na jedný vlně, no. A to, oni si nás jako najdou prostě nějak sami. A když jakoby vidíme, jako vidíme, jak jakoby reagují, že vlastně bysme s nima jako chtěli pracovat, tak prostě si je vezmeme a oni jsou hrozně jakoby za to rádi, protože taky to jako cítí tak, že prostě je to čest.

- *Jasný. Jo a ještě jestli se nějak mění povaha těch tělesnejch modifikací, když jsou součástí tý show.*

- No, určitě. Jednak jakoby ty to vnímáš jinak. Protože když víš, že máš třeba závěs, kterej je v lese a není tam prostě nikdo jinej než prostě ty a tvoji kamarádi, tak se soustředíš prostě na sebe. Nemusíš nic řešit. A když prostě víš, že tohle to stejný se má dít jako před lidma, tak spíš řešíš jako by to, jak to bude vypadat navenek. Nebo jakoby víc, samozřejmě, že že jo taky ten prožitek tam je furt, ale že tam to jakoby spíš řešíš, takže jakoby na tý show máš jako víc starostí, jakoby. Musíš se soustředit na víc věcí a na tý show prostě jakoby, jakoby potřebuješ podle mě i víc jako sebekontroly, že prostě když se ti udělá blbě na hácích, tak prostě řeknu ok, chci dolů, ale když se ti udělá blbě na hácích na show, tak si jako spíš

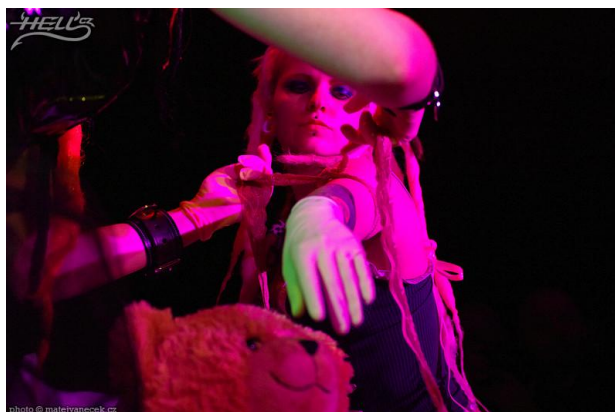
řekneš ty jo, je mi tak blbě, abych to jako, jako nedala? Pak se ti třeba udělá dobře a vlastně jako je to v pohodě, no.

- *Jasný. Jo, tak to je všechno.*

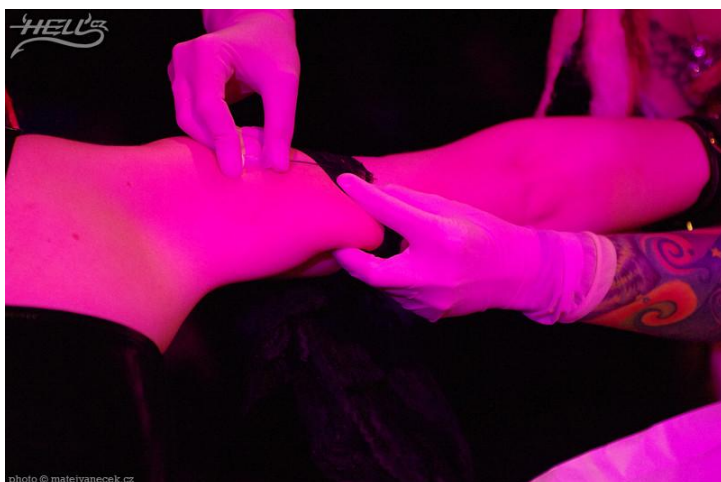
Mascha - Fotografie předložené při rozhovoru k interpretaci

1

2

3

4

5

6

Foto HELL.cz
«<http://www.hellparty.cz/index2.php?pid=9#menu>»
(accessed 22.6.2010)

FouSage 12. 5. 2010 „kuřárna“ HELL.cz, Praha – Holešovice

- Jenom se zeptám na to, jak jako že dlouhý očekáváš odpovědi, kromě toho, že vyčerpávající.
- *Jak se ti bude...*
- Jo, že
- *Jo, to normálně povídej.*
- Jo, ale že to, že vlastně, jestli se čeká, že prostě proberem jako že toho hodně a všechno po povrchu nebo jednu věc a pořádně do hloubky.
- *Ne, ne, ne, ne, no, pořádně do hloubky.*
- Mhm, dobře.
- *Tak. Zjistila jsem teda, co mi tady pověděli, že jseš takovej jako hlava těch show. Jako to máš jakoby všechno pod sebou. Tak ale, je nějaká, kterou jako, jako že třeba holky měly tu holčičí show, je nějakou, že sis takhle jako vymyslel a udělal?*
- Tak, to vezmu jako že úplně od začátku, že ty to máš o body play, což jsou netrvalý modifikace, což jsou vlastně všechno, co se děje na těch show, protože se tam furt hraje s tím tělem a pak jenom jako se to může lišit téma jako že důvodama, co se tam děje, proč se tam děje, jestli je to před lidma nebo uzavřeně, ale furt jsme u body play, takže dobrý. A to jenom jako že úplně úkrok, jestli si četla v Reflexu z HELL Party, jak psal Doležal, tak on viděl jakože body play, bys viděla ty a on právě přemýšlel, jak by na to koukal Freud, jak by na to koukal tendle a támdle ten a hromada píčovín. Takže mi šlo jenom o to, jako že se nemusím už od začátku vymezovat jako že ty show nejsou body play, naopak jako že to, že v rámci nějaký ty vágní definice to tak je, přestože to není jako že HELL Show podle mě není jako že ten nejrepresentativnější zástupce body play, protože to je vlastně divadlo pro lidi, který dělá jako že takhle pár, si myslím, že to bude třeba do sta, ale spíš si myslím, že do padesáti takovej jako že skupin performerů po celým světě. Jo, takže to je jako že spíš minoritní, nicméně u nás to, co je nejvíc vidět a aby byla taková show, tak lidem stačí nahota, krev, bolest, háky, jo? A to stačí, když tam přijdeš ty, svlíkneš se a budeš ze sebe cedit krev. Ale to je sice body play, ale je to hovno show a ta show musí bejt show. A smyslem tý show je udělat co největší dojem na lidi v nejobecnějším smyslu. Protože každé tu show vnímá jinak, někdo říká, ty jo, ať ho to bolí ještě víc, a jiný ty jo říkaj ne, tomu neubližuj, to musí bolet a někdo už rovnou omdlí, protože si představí, jak ho to musí bolet. Takže my chceme zanechávat silnej dojem a to je o tom, že na ty lidi působí všechno jako celek, nahota, bolest, háky, ale dohromady i to, jak je to nasvícený, jak je to nazvučený, co maj ty lidi jako za kostýmy, co je tam za rekvizity a jakej to má vlastně jako že scénář. Takže už vlastně řešíme divadlo, jako že show a je potřeba aby tam byl někdo, kdo to dotáhne do konce, aby to prostě všechno bylo tak, jak si to vymyslíme a s tím, že začínáme každou tu show tím, že začínáme vymýšlet, co by se tam dalo dělat. A to všichni maj spoustu prostě chytrých nápadů nebo vymýšlej píčoviny. Takhle ty show vznikaj, že to je supr mít prostě práci, že musíš povinně vymýšlet fakt píčoviny, jo jako že co budeš dělat takhle za úchylárny, takže to je supr, ale je potřeba, aby někdo to ved. Od vlastně těch přípravejch debat po ty přípravný práce, pak vlastně po to, že se stará o to, aby to na tom místě dopadlo komplexně dobře, protože já visím,

já se starám o háky, aby on moh viset a každéj má takhle svůj kousek a je potřeba mít člověka, kterej se o to stará jakože o celek. Takže to jsem já a jaká byla ta otázka?

- *© Jestli sis takhle nějakou show vymyslel?*

- Jo, takže máme takhle vymyšlený jako že já jsem ten, my tomu říkáme uměleckej vedoucí, protože dávám, jako dáváme dohromady co je umění a co není umění a co dává a nedává smysl a co je pro koho a co se týče tý holčičí show teďka na HELL Party, tak to byl právě jako že ta HELL Party to byl zlomovej okamžik, tahle ta, protože do té doby to bylo tak, že vlastně většinu těch show, většinu těch věcí jsem jako že, nechci říct jako že vymejšlel já, ale jako že vymejšlel já s tím, že samozřejmě jsem spolupracoval s ostatníma lidma a až teďka vlastně na tu HELL Party jsme to vymysleli tak, že jestli já se budu starat o všech pět show, tak se z toho poseru, takže každá ta show měla svýho jako že show managera a ten se staral o všechno, co souvisí s tou jeho show a já jsem vlastně mý věci řešil jen s jedním člověkem a ten show manager prostě věděl, že scénář má řešit se mnou, muziku s Herrichem a technický zajištění s Mílou. A právě kvůli tomu i vlastně ty show byly, přišlo mě jako že hodně jakože pestrý, každá úplně jiná, úplně jiný jakože náboj, vyznění, naladění, atmosféru a hlavně muziku, protože každou tu muziku vymejšlel někdo jinej. A předtím to bylo o tom, že vlastně tu muziku jsem měl na starost já a se všema těma věcma okolo, takže nejdřív jsem řešil všechny věci okolo a tu muziku až nakonec a byla furt stejná a todle. A teď si ty show manageri osvědčili, protože já s tím nemám práci a každá ta show vlastně teďka má nověj motor, jo? A zrovna právě třeba ta holčičí show, nevím, proč se ptáš zrovna na tu, jako že byla jako že úplně jiná, než ty ostatní, ty jo přijdou, udělej nahota, krev, bolest, násilí, háky, pověsej, sundaj.

- *Ne, ne...*

- Ale že právě tu si vymyslely holky sami a bylo to na tom znát, protože takovouhle show já bych v životě nevymyslel. Že bych si myslel, že to bude nudný a nebude to odsejpat a takhle, ale tím, že si to vymyslely pipiny, tak ta zpětná vazba tedy na tu byla taková, že to mělo takovou úplně jinou, takovou holčičí atmosféru, jo? Že chlapíci nebo jako další zpětná vazba byla, že jako nechci říct jako že jako odcházeli v průběhu, ale lidi v průběhu odcházeli, protože, když tě tam ty jo striptérka, co ty jo točí hlavou, tak to je něco jinýho, než když ti tam ty pipiny jenom tak jakože po sobě jakože v poklidu lozej, ale že naopak.. Takže chlapíci, když tam není ty jo úplně nahá kunda, co vyzývavě něco, tak to je nuda, ale že právě holky to hodně ocenily, že to bylo takový, přesto, jakože docela nářez, jo, tak že to bylo takový něžný, holčičí a třeba právě Mascha s Kakinou si hodně dávaly záležet na takovej věcech jako ty rekvizity, zrcadlo, našít ty jo píčoviny na polštářky a, že jsem jako příjemně překvapenej, že i todleto ty lidi viděli a ocenili, takže takže tak. Takže takhle já bych si nic nevymyslel, všechno, co jsem si vymejšlel, nebo všechno, co bylo předtím, tak jsem více méně tak nějak dával do kupy já a teď já jsem rád, že to nemusím vymýšlet, protože jako je problém furt hledat jako že novou inspiraci a takhlenc a je lepší, když se to toho vloží úplně jako že netknutý kreativní mozky, který si to vymýšlejí jakože pro sebe, takže tak.

- *A kdyby byla nějaká, vlastně že ty jsi dával jako by dohromady nějak všechny show, jako že si nad nima dohlížel, ale byla nějaká, kterou si prostě jako nějak, nějaká srdcová záležitost? Že prostě tu sis jako..*

- Jako že takhle pro sebe.. Hele... to takhle jako že ani ne, protože to by mě dávalo smysl si vymyslet show jako že sám pro sebe, kde budu viset, aby mě to dávalo smysl a viselo

se mě co nejlíp. Ale tím, že vlastně já řeším aby všechno fungovalo a všechno bylo na svém místě, tak vlastně ani pořádně viset nemůžu, dokud to všechno neudělá někdo jinej a nicméně vlastně stejně jsem přistupoval ke všem těm předchozím show, protože když víš, že ty za to máš zodpovědnost a na tobě to je, abys to dotlačil na to, aby to bylo jakože supr, tak vlastně všechny ty show byly srdcovky, protože buďto už jsme tam popátý na tom místě, jako na Obscene anebo jsme tam poprvý, tak prostě musíš udělat dojem stejně a už stejně od začátku jsme si dávali nebo kladli za cíl to, aby každá ta show byla jako že jiná, že to není jako že nacvičíme jednu a pak jedem celou sezónu nebo dva roky, ale že každá je prostě jiná, takže dokud člověk má nápady, tak ho to baví a každou tu show si stejně vymýšlí, aby to dopadlo co nejlíp jak to jde.

- *Jo a tys teda všechny jakoby zastřešoval, tak co si do nich dával? Aby jako, co z nich mělo vyzařovat pro to publikum?*

- Jo, takhle. Já když ty show vymýšlím, tak já do toho dávám hlavně vizi a potom vlastně nějaký jako že organizační zajištění, obecně od lidí přes muziku a tak dál a, ale jinak ty show, oni vlastně všechny musej mít, všechny musej být jako že to samý, musí to bejt HELL Show, ale každá musí bejt jiná, takže nám tam jde o to, aby to mělo náboj, energii, atmosféru, aby prostě ty lidi stáli s otevřenou hubou a to je vlastně celý zadání, jo? Nevím, jak to budeš cenzurovat, určitě lepší cenzurovat, ale zadání jako že těch show na HELL Party co jsem právě řek takhle těm show managerům bylo: Hele chci show, aby se z toho ty lidi posrali. Tečka. Dělejte co umíte nejlíp. A takovejhle je cíl vždycky, aby se ty lidi z toho posrali, protože buďto to už viděj popátý, tak musíš furt zvyšovat nebo poprvý a sice je to jako že motorkářskej sraz a na to, aby se posrali, tak jim stačí míň, ale musej se posrat, jinak ta show byla špatná. Takže to je první cíl a to funguje pouze za podmínky, že lidi tu show jako že pochopěj, jo? Takže vlastně pak celá ta show se musí ušít na míru tomu publiku, protože rozdíl jestli to je HELL Party nebo motosraz, protože na tu HELL Party... Motosraz, tam ty lidi to v životě neviděli a jestli to v životě neviděj, tak jim je to jedno a ta show je tam, jako jedna ze show, kdy ty lidi stojej a říkaj ááá cože, tak to je fakt hustý! Jo? Jestli tam ty jo bude tyjo něco úplně jinak bizardního, tak si budou říkat to samy a pro funkci toho motosrazu show jako show, ale pro tu HELL Party, tam víme, že jsou jako že srdcaři, lidi, který na to koukaj úplně jinak a nespokojej se s málem a třeba i tahle ta HELL Party, po tý loňský, jsme se právě ptali lidí na zpětnou vazbu a třeba jsme zjistili, že úplně nejlepší není, když je vlastně jakože show jakože nějaký příběh, divadlo, jo, jako byla třeba Addams Family. Že ty lidi prej maj problém jakože udržet nebo vnímat ten děj a řešit, proč teď on tam přišel a proč ho odnáší a co se takhle jakože děje, protože chtěj stát s otevřenou hubou a čumět a ne nad tím přemýšlet, tak to jsme se poučili a třeba tady to jsme taky jako že změnili koncepci těch show, že spíš to tlačit jakože jak to je, lyrický. Dojem, efekt, zážitek a míň do toho dávat takovou tu epickou linku, jakože se tam něco děje, protože něco. Jo, nějaký hlubší smysl, pointu. Jo, takže tak. Takže to tam musí mít náboj, musí to prostě padnout na úrodnou půdu, takže někdy je lepší jednodušší a funguje to líp a někde je lepší dát nějaký ty jo skrytej, metafyzickej, symbolickéj význam. On tam jako, nebo já se aspoň snažím, aby tam byl s tím, že když to ty lidi jako jim nedojde, nepochopěj, tak je to jedno. Ale když jsou tam lidi, kterejm jakože že dojde ten skrytej smysl, tak tím líp, což byl třeba příklad teďka na HELL Party ta show s tím alchymistou. S tím Viturianem. Že ty jo teďka někdo todle támhe a furt říkal, jako že židovská hvězda, tak jsem vysvětloval, že to není židovská hvězda, ale pentagram a že má takovej a takovej význam zrovna tady, že buďto když je hrotem dolů a je do toho kozel, tak to je zlej a když má bejt hodnej, tak je tam človíček obráceně, což jenom jako že protipól k tomu kozlovi jako že čarodějnickej a jenom jakože ten DaVinci do toho vnes takový to, že ho do toho pentagramu nakreslil tak, aby tam a teď já ani nevím, co do toho šťouchal, ale jako že ukázal tu harmonii těch jakože proporcí a.. to je jedno, prostě pro

nás je to oslava člověka, ty dokonalisti a vlastně chlap ženská tam byli kvůli tomu, aby jakože tam byly zvýrazněny ty protipóly, který dohromady tvořej ten harmonickej celek. Tak a jestli ti tohleto nedošlo, když si to viděla, tak je to úplně jedno, jo? Ale jestli prostě lidi, který prostě ty symboly dokážou číst a dekodovat, tak výhoda, ale není to k tomu nutný.

- *Jasný.*

- Takže dáváme tam takhle jakože bonus pro jakože, nechci říct vzdělaný, nebo takhle jako že pro .. bonus, prostě. S tím, že ale ty ostatní jenom čuměj, jak je to bolí.

- *Jo, jasný.*

- Takže jenom udělám rekapitulaci. Mmm, a hlavně to musí mít prostě tady nějakou jako že vizi, jak ta show bude jakoby fungovat. Jo? Že jako už víme, na co ty lidi jakože co na ně fungovat bude, co na ně fungovat bude míň, pak jsme třeba překvapený, že takový věci jako že kdy do sebe třeba ani jako nic novýho nepícháme, tak fungujou úplně jakože nejlíp, jako že si vyndáš ty jo náušnici z pind'oura, co máš roztaženou a teď si tam přitlučeš takhle tyjo hřebíkem do pind'oura, tak z toho jsou motorkáři úplně hotový a na HELL Party to nemůžem udělat, protože tam by ty lidi řekli, jako proč, dyť to je fake, jo? Protože jim je to jasný, že když mám ty jo takovou díru v uchu, tak v pind'ouru můžu mít taky takovou. A to ty motorkáři vůbec nevědí a jenom celou dobu řešej, ty jo jako, jesti jakože fakt.

- *Jasný.*

- Jo, je to ale o tom, že nejdřív do člověka pícháme dráty, pak do něj napícháme háky, pak ho na ty háky pověsíme, takže jako je vidět, jako že žádněj fake no a jenom na konec ty jo tam uděláš takhle jako že čajíček prostě fake a ty lidi, jak jim to jakože stupňuješ, tak oni nevědí, že tohle to je fake a úplně nula, ale jako že to je ten vrchol a takže prostě takhle pracovat s tou psychikou.

- *Jo, takže tady ten moment, to je takový jako šokování. Vyvolat tak nějak v tom publiku jako že..*

- Ne, já jsem to na začátku říkal, že to je vyvolat jako že intenzivní reakci a to šokování, to pak záleží.. my děláme jednu to show, jo a ty jsou šokovaný, ty z toho omdleli a tydlencty jsou z toho nadšený, tak jakože hard core a pak jsou takový lidi který tu show viděj a na základě toho, že to viděli a nebylo to takový jako že by to bylo trápení lidí, ale že vnímali tak jako že mají nějakěj vztah k body modům a viděli, že ty lidi pověsej na háky a ty lidi, místo toho, aby je to bolelo, tak z toho byli v nějakým blaženým stavu, tak na základě vlastně tadyhle toho, tydle ty zkušenosti, jakože viděli, jak ty lidi visej, tak nad tím začali víc přemýšlet, jako že každěj si myslí, jakože to bolí a tebe to bolí a nechceš. A když vidíš vlastně pravej opak, jako ty lidi, který o tom chtěj přemýšlet, tak začnou jakože přemýšlet víc do hloubky, jakože proč a to a co je za tím a buďto o tom napíšou takhle seminárku anebo to jsou lidi, který pak přijdou a řeknou hele, ty jo já chci na ten suspension workshop. Proč? Protože jsem to viděl támhle a nějak jsem jako přemýšlel a začalo mi to dávat smysl. Takže tohleto je, přestože tohle to jako že úplně to nejmenší část toho spektra, tak tohleto je z toho našeho jakože to je pro nás to, ta nejlepší zpětná vazba, jo? Že kvůli tomu to děláme, abychom těm lidem, ne je šokovali a oni po nás plivali a říkali jaký jsme satanisti, ale o to, jako že... rozkrejt jim ty obzory, ukázat jim možnosti co se dá dělat s tělem, s překonáváním bolesti nebo jakože jenom tak jako že pro prdel. A aby to v nich vyvolalo nezhnusení, ale nějakou

jako že aby o tom začali přemýšlet. Takže tohle to je to, co chceme a bylo by supr, kdyby to šlo ve větším, ale stačí nám málo, jo? Víme, že ty lidi... ten kdo má, tak tomu to stačí vidět jednou, ten kdo k tomu má dojít, tak tomu to stačí vidět třikrát a ten, komu to stejně v životě nedojde, tak to je snad lepší, aby to neviděl vůbec. Jo? Než jako aby to jako kvůli tomu, že to vůbec nepochopil, tak to pak odsoudil a vyvozoval z toho úplně prostě jiný závěry, který z toho nejsou. Takže intenzivní jako prožitek, podle toho, kdo na co má jako že nastavený vnímání.

- *Jasný, tak, když jsem se jako koukala na ty fotky a takhle různě, tak mě tam vyšlo jako tři takový hlavní motivy těch show, že je tam rituál, nějaký fetiš a pak cyberpunk. Mně vyšlo, že ty jako, že jsou takhle motivovaný, nebo jako že...*

- A ty jsi vlastně na HELL Party to byly první show, co jsi viděla?

- *Byla jsem loni na tu Addams Family akorát.*

- No, takže to už jsme probrali, že to bylo jako že divadlo a půlka lidí říkala, jakože ... máme dělat HELL Show a ne jako že ochotnický divadlo a druhá půlka lidí říkala, vy jste takový kokoti, ty vole co to tam vymýšlíte za píčoviny a že se prostě jako že chlámali celou dobu a to třeba jsem viděl jako že zpětně z toho záznam a (...) že co mě jako že rozsekalo, že takhle ten David klečí, teď píchají mu ty záda, takhle Míla to píchá, tady Kakina drží ty háky, podává mu je. Míla si vezme hák, že de píchat Davida a Kakina udělá, tš, takhle ho prostě, takhle patičkou kopne zezadu do ramene, protože že jo, a takovýhle detaily a ... nevím, jestli to vidět je jakože naživo, já jsem v životě HELL Show naživo neviděl nebo ne jako divák, takže já to vidím takhle ze záznamu, kde nastříháš ty detaily, který fungují a naopak vystříháš ty píčoviny ven, tak nevím jak jako jestli člověk, když to vnímá jako celek, tak jestli si všimá i těch detailů. Ale my je tam dáme, když je někdo uvidí, tak toho to potěší a když ne, tak vidí, jak člověk visí na hácích. No takže to byly ty příběhový a fetiš bylo co, ty holky? Holky a módní přehlídka.

- *Nonono, na tady ty určitě.*

- Nonono. Problém s těma jakože HELL Show s vymejením je takovej, že máme strašně omezenej jakože repertoár triků, jo? Můžeme se pověsit na háky, za záda, za kolena, nastojato naležato, to je celý. Potom do sebe můžem napíchat jehly, dráty a potom jako do sebe můžem jako že řezat, ale to je takový jakože pak z toho máš ty jizvy a ne každé chce mít prostě jizvu jenom tak takhle jakože rovnou čáru jenom tak jakože z prdele a popravdě jsem se třeba bál, jestli bude fungovat to řezání Kakiny na živo, když na to má tyjo pět, maximálně sedm minut. Jo? Takže to řezání je blbý, ale máš prostě takhle tři triky, jakože ty, jak se to jmenuje, body play. Co do toho ještě spadá. Propichování, no jenom propichování a řezání a buďto do sebe pícháš háky, jehly, dráty, no. Nic víc, že tam nic víc není? Jsem psal diplomku, takže to, je tam ještě teďka právě holka přišla s tím, že ještě by se dalo dělat že vezmeš jakože jehlu nit a vyšiješ to jakože do tý kůže, jakože to vyšíváš to látky, jo? Tak nit. To je celý. A na tom musíš stavět ty jo každé rok ty jo pět až deset možná i víc show, aby byla každá jiná, takže tu show to, tohle to tam bejt musí, ale tu show dělá něco jinýho. A dělej jí jakože kmoška, ten celej dojem, kterej je o, ale to už jsme se bavili, kostýmy, tohle támhle píčoviny a když jsme támhle ještě o úroveň vejš, tak je to o tom, že co se bude dít se dá vymyslet z několika stran. Že vymyslíme příběh, klasická zápletka byla běžný den v pekle, kde čerti přijdou do práce, nuda, tak losujou, z knihy hříšníci a ty pak trestaj, jo? Protože jednoduchá linie, do toho nemůžem mluvit, protože bychom museli mít mikrofony a takhle, takže to se

dá i mimicky a odhraješ to na rekvizitách, že hrajou velký karty a takovýhle věci a snadno se na to daj navlíknout ty tři triky co máme. Posledního pověsíme na háky, toho předtím propícháme a toho předtím trošku miň. Jo? Takže vymyslet děj, jako že ten příběh, co už jakože nechceme a pak tam do toho nějak jako dát to věšení na háky. Další možnost jak k tomu přistupovat je jakože se vezme z té technický stránky, no bylo by dobrý, kdyby nějak jakože ne netypickej závěs, ale loni bylo, že z ochozu přijel na pódium, jo? Teď jsme dělali takový věci jako že ty dva lidi dát k sobě a jakože roztočit, takže to byla jakože první nápad a ta show se k tomu dovymyslela jakože omáčko okolo. Že máš silnej nosnej ten jakože hlavní moment, kdy toho člověka nějak jako že zajímavě věšíš, třeba Míla visí za záda a za kolena má pověšenou, svázanou Kakinu nebo za záda pověšenou Svítku anebo Gaba za kolena obráceně, jo? A to, co vymyslíš okolo, tak to jenom aby to špelo tady k tomu vyvrcholení. No anebo pak třetí je takový jako že vymyslíš samozřejmě technicky příběh od toho dojmu, že přesně ty jo chcem udělat a ten dojem je o tom, že tři triky, omáčka okolo a potom zasazení těch triků do takových jakože prostředí, který jako dokážeme vysidlovat jednoduše, aniž bychom si museli půjčovat drahý kostýmy. Takže sexy sestřičky z pekla, šilenej doktor, čerti, obec. jako čerti s rohama, jakýkoli prostě obecně démoni, démonky prostě černý prostě takhle jakože zplozenci pekla, ale jako že Hellriser, no a pak už poslední co nám zbývá je jenom jakože cyberpunk, jo? Hadičky, trubičky, z dálky to vypadá dobře, nenáročný na pořízení, máme k tomu blízko a dá se to právě nahnat, jakože na detailech. Jo? Takže tři přístupy jak k tomu takhle jakože přistupovat, jak jsem říkal, tahle ta HELL Party byla jakože na začátku bylo pocit a podle toho se vymýšlela celá ta show. Takže pipiny byly, hele, pipiny jsou samy v pokojíčku a nuděj se, a protože jsou to úchylný pipiny, tak prostě než se načančaj na večírek, tak dělaj takhle jakože psí kusy. Jo? Takže pocit a u cyber bylo, cyberpunk, vole, jo? Nastříhat kundu s kozama ven ty jo na kyborga a zbytek pak už jakože prodáš téma efektama okolo. Masky a strašně jako podle mě jako tomu pomohla ta projekce, jo? Takže jako jestli jsem ti odpověděl na otázku, že snad byl fetiš, jasně, cyber, jasně a třetí bylo...

- *Byl rituál.*

- Rituál, jo. Protože vždycky na tý (...) vždycky na tý HELL Party ta je tam jakože půlnoční show, což byla jakože, jsme to brali jakože překvapení, že nějakou jakože vždycky píčovinu, ale teď jsme to udělali tak, jakože ty show budem gradovat a že ta půlnoční bude nejhustší no a tam, tady u toho typu show jako byla teďko nebo loni vlastně jak byl jenom Míla a pod ním Gabo, tak můžeš se vysrat na kulisy. To je úplně jedno, co ty lidi maj na sobě, pokud nejsou nahatý a ty celou dobu se směješ, jak má Míla malýho pidíka, ... Příběh taky nepotřebuješ, protože ten klíčovej moment je natolik silnej, že když tam budeš jenom stát a dřoubat se v nose, tak tím budeš gradovat to napětí k němu a je to vlastně jenom.. Bez jakýchkoli právě těch omáček okolo, prostě co nejvíc napřímo do těch lidí nasrat ten pocit, kterej ty lidi maj, když vlastně, ten... Klasickej závěs za záda se dává na show jenom z prdele, aby člověk visel na hácích. Ale tohle to, tydle ty typy show, to je takový jako, dobrý, posledně jsme dělali tohle, tak musíme furt zvyšovat tu laťku a ne jako co se týče těch HELL Show, ale ty svý osobní, jo? Prostě potřebuju ještě větší hard core a co ještě, co jakože snesu nebo co, člověk snese všechno, ale jakože co snese takhle dobrovolně, co si naloží, jo? Takže oni si nakládaj takhlenc a tam naopak cokoli, co by bylo okolo, tak by už byla jakákoli bariéra mezi téma lidma, takže ono to vlastně je rituál, jejich, těch třech lidí osobní, protože každému v tý hlavě běží něco úplně jakože jinýho, to je třeba jakože legrační pak, nevím, jestli si se o tom nebavila s Mílou, že to se zeptej, to si tam napiš, poznámku, co ti běží v hlavě, když jakože stojíš na pódiu v rámci HELL Show, teďka máš napíchaný ty háky a raz dva tři a jedeme nahoru, jo? A něco jinýho ti řekne HerrICH, kterej, nebo nechci říct jakože HerrICH, ale jakože všichni ostatní, který visej za záda, protože tam visej za záda a dělaj tam píčoviny, jo? A takhle. Jenom jakože aby si to užili, tak řeší ty jo dobrý, tak teď to chvíli zatahá a bude

to jako vždycky a pak už dělám píčoviny a chčiju z toho, jak ty lidi chčijou ze mě. No ale to u těhlenctěch show takhle není, jo? A ty jo, fakt ty jo, když tě začnou vytahovat, tak ti řekne, no to jsem si vymyslel fakt pěknou píčovinu, což je jenom vlastně konfirmace, protože na začátku jdeš do toho, tak supr, tak mám cíl vymyslet si ještě větší píčovinu než posledně, vím, že to bude větší hard core a vlastně o tom to je, že jako ten člověk se na to musí jakože připravit, aby že ho pak začnou vytahovat, tak jediný, co mu proběhlo v tý hlavě bylo: to jsem si vymyslel supr píčovinu a pak už to neřešíš, protože ta veškerá příprava nebo to, co by ty si čekal, že běží těm lidem v hlavě – mmm, dám to? Neutrhně se tohle támhle?!.. tak to ty lidi jakože už maj zpracovaný předtím a teď už do toho vlastně jdou jenom s tím, aby si to prožili, protože vědí, že to bude bolet jak svině, vědí, že to daj a vědí, že pak ten jako že další pro ně bude jako ještě nějaký další hlubší věci, tak teď už jenom si to prožít.

- *Jasný, mhm.*

- Takže na to se ptej a možná by dávalo smysl i retrospektivně lidí co viseli, což nebyla Mascha, M.ikina, SHE-MON.

- *Jo,jo,jo.*

- Tyhlencty ne, ale ty ostatní, těch se klidně zeptej, kdo potom dál.

- *Tady takovýhle otázky podobný mám. Tak .. jo, ještě z těch obecnějch, vy, věšíš že jo, na těch show účinkujete jakoby HELLáci a pak nějaký externisti. Kde se tady ty externisti berou?*

- Jo, tady potřeba vyjasnit, jakože ten vztah, protože jsou tam lidi, který jsou jakože na výplatní pásce v HELLu jakože pro nás něco dělaj a dělaj toho tolik, že už jim to musíme platit, protože je to hodně času a pak jsou takový lidi jako plácnu Sultán, kterej nárazovka. Když je jakákoli možnost, příležitost, tak rád pomůže a kdyby nebyl kuchař a moh tady ty jo tetovat, píchat, tak budu radši když bude tady, než kuchař, ale jinak ty lidi to maj úplně stejný jako my, kromě toho, že tím HELLEM nežijou jako že každěj den, což není důležitý, je důležitý, že těma body modama a respektive teďka těma body playema, jakože žijou furt, dává jim to smysl, je to nějaká jejich životní cesta, tudíž to není jakože jednou se pověsit abych zjistil jaký to je a dobrý, ale takový už jsem se pověsil, zjistil že dobrý a že mě to baví se věšet a i další věci. A když je to takhle a ty lidi jsou aspoň trošku herecky nadaný, tak ... si je vezmem na show, protože to je, jsou z toho samýho těsta, jo? Že tomu říkáme, jako že jsou lidi, který jsou na výplatní pásce, jo? Pak je tvrdý jádro, což jsou lidi, co nad tím přemýšlí úplně stejně jenom nepracujou v HELLu a choděj k nám na pierci, na tetování a na HELL Show a potom jsou ještě jakože externější externisti s kterýma spolupracuješ jakože míň často, protože radši spolupracuješ s těma úplně jakože meganaděnejma, který ti prostě volej každěj měsíc, jestli nebude nějaká show, že by jako se chtěli pověsit, což já si myslím, že oni by se pověsili jednou za rok na suspension workshopu, jo? Když jako je teďka ta možnost, předtím jsme se věšeli, no když se domluvili, tak jsme s nima vyrazili na kopec. Akorát už jich pak začlo bejt tolik, jako že už to nebylo jako časově únosný, takže by jim stačilo se pověsit jednou za rok, klidně ob rok, jo? Ale že ta HELL Show je taková příležitost, aby se jakože mohli vyřádit častěj a nejenom jako že mohli, ale teoreticky jakože museli. Protože to pak probíhá takový, zdárek Sultán, ty jo máme teďkon za dva měsíce show, potřebujem nějaký maso, jo? A Sultán ví, co to znamená, že tohle to jsou lidi, který jsou jakože maso, na hák, že potřebujem někoho, kdo do sebe nechá něco napíchat. A jediný, co potřebuje, aby byl aspoň základ herecký talentu, aby byl schopnej aspoň odehrát ááááá, jo, jak je přivázaněj, tak

jako že ho to strašně bolí a tím splňuje jakože může hrát na HELL Show a my mu vlastně to přikážeme. Musíš prostě trpět a on s tím nemá problém, ale kdyby to bylo na něm, tak se do toho nedokope tak často, jo? Takže to je takový jakože takhle vzájemně se obohacujem a ty lidi to maj jinak úplně to samý, že je to baví dělat jakože pro sebe, ale i jako že pro ty lidi takhlenc, Jo? A základ jenom, kromě toho, že člověk nechá do sebe něco napíchat, je hereckej talent, tak jenom mě teďka napadlo, což je důležitý zmínit, jakože jak co se týče těch, toho personálního osazení HELL Show, tak i personálního osazení jakože HELLu, že je tam strašně důležitý, nebo co je největší průser, když máš člověka a kolem něj máš takhle ego a že s tím se strašně blbě jakože pracuje a nevím, jestli to cejtí všichni lidi nebo takhle nebo můžou cejtít, ale myslím si, že je rozdíl, když vidíš jako na tý HELL Show viset na háku někoho, kdo tam visí jakože tak teď se ze mě poserte, protože já jsem strašně hustej, protože visím na háku a to vy nikdy nebudete a ještě jsem na HELL Show a z HELLu a takhle a poserte se ze mě. Tak to je vlastně emoce, kterou tady vůbec jako že nechceme a tím, že jako tady nemá ani připravený podhoubí, tak se na nás navazujou lidi, který to v sobě nemaj, nebo se navážou i takovýhle, ale ty pošlem do prdele.

- *Jasný.*

Prerušení, přišel Baboo

• Joó. ... Jo, jenom že pro nás je jakože důležitý, protože třeba HELL jsme zakládali kvůli tomu, že když nám bylo šestnáct, osmnáct a potřebovali jsme si píchnout něco do držky, tak jsme přišli do salónu si pro šperk a tam stál arogantní, co chceš?! Jo? A cejtíš ten přístup a my to chceme dělat jakože srdcem, protože pak to funguje nejlíp a ty lidi to cejtěj, jo? Že už takhle stačí, že si vymyslej věci, co zatím nejsou, co nejsou pravda, tak to musíš dávat co nejčistěji, aby, aby to šlo takhlenc. Takže to bylo lidi co visej na HELL Show, jasný, trudu, hrát, tohle támhle, jasný, a že je do toho nutíme a oni se k tomu dostali stejně tak jako všichni do HELLu. Na začátku HELLu jsem byl já, Baboo, Míla no a postupně se na nás nabalilo dalších dvacet lidí, protože viděli co děláme, jak to děláme, jakože tím srdcem, dávalo jim to smysl, že to chtěj dělat takhle s náma. Jo? A že s náma takhle chtěj.. (*Baboo Prrrrrrrrrrrr*)že s náma... hele a teď tam ještě nahraju, jak mám zapařený podpaží ☺ Ještě dokončím myšlenku, pšt. Takže přišli a dává jim to smysl takhle dělat to samý co my, tak dělaj to samý co my, a pak jsou další lidi, který taky se jim líbilo co děláme, dává jim to smysl, jenom to není píchat, tetovat, ale věšet se, aby ostatní měli na co čumět. Jo? Tak ty se navázali úplně stejně a většinou ten postup je ahoj, hele, takovej blbej dotaz, co musím udělat pro to, abych jako na ty háky. To vysvětlíš a pak ty, co jako věděj, že na to maj, tak se, vidíš, že se nemusej bát zeptat, hele a co musím udělat pro to, abych moh viset na HELL Show. No a už jsou naši.

- *Jasný.*
- Tak jenom, jenom to stopni...

Pauza

- *Tak, jo, takže..*
- Aplikace piercingů na HELL Party on čtyř a těch ostatních body modů.
- *Jo, přesně tak.*

- Tak ta HELL Party je koncipovaná tak, že tam samozřejmě musí bejt HELL Show a ne jedna, ale každou hodinu, protože to je takovej náš svátek, kdy to těm lidem chcem dát. A ne jednu, ale hodně, jo? Že to tam bejt musí. Ale nechceme, aby ty lidi tam šli jenom jakože na divadlo, ale spíš než bavit je chcem i jakože vzdělávat a jakože ukázat jim tu cestu, takže právě proto HELL Party jako že divadlo začíná od osmi, ale už od čtyř tam je jakože ukázky, přednášky, aby ty lidi měli možnost bejt jakože při tom, když se někomu něco propichuje, protože jsou všichni zvědavý a jako zajímá je to, oni chtěj jenom vidět, jak na to ten člověk reaguje, když mu pícháš pind'oura, jestli udělá ááá! Anebo jestli řekne jo, to už tam je? Jsem si ani nevším. Takže že se vlastně, oni jsou na to sami zvědavý v tom jako obecným smyslu, na to, jak reaguje ten člověk, na to, jako nikdy to neviděli, tak jako jak se to vůbec všechno dělá a k tomu jim chcem dát to průvodní slovo, aby ten Míla jim řek, co bude píchat, proč to bude píchat, jak to bude píchat, co se řeší, anebo přinejmenším, anebo aspoň že nějakej kontakt s tím člověkem, jakože jak se na to připravenej, co od toho očekává a takhle, protože, to je taková ta série těch dementních dotazů co zajímá každýho. Jo? Takže takhle prostě s piercingem, tím, že kdybychom ale řekli hele, pícháme tam jakékoli piercing, tak tam bude strašných lidí, který to chtěj za půlku tam, než za plnou v salonu, takže jsme to omezili na takový ty atraktivní divácky piercingy, ať jako že se vyexhibujou a stejně tak je to i s těma šněrovačkami. Že ty jsou jenom na čumění a na dlouho, že piercing je prostě za vteřinku a ta šněrovačka je prostě půl hodiny a klidně hodina a je to takový, že na to ti stačí čumět chvíli, na začátku, v prostředku a pak jakože na konci, na ten výsledek anebo celou dobu můžeš čumět, jak to ten člověk zvládá, jak ho to bolí. Úplně ten samej ten a s tou skarifikací je to obdobný, že chceme ukázat, víš co, tetovat, to viděj všichni na konvenci. Piercing to taky jakože hodně lidí viděla, ale tím, že ta skarifikace takovej jakože okrajová oblast v tom, že to moc lidí nechce nebo není to takovej mainstream, tak ty lidi to ani nemaj možnost kde vidět, pokud se nenechávaj pořezat, tak jednak chtěj vidět krev, jednak chtěj vidět tu bolest anebo to, že je to vlastně vůbec nebolí a že to dávaj a ... já jim to chci ukázat jakože jak se to dělá, že buďto se řezou jenom čáry anebo se to vyloženě sloupává celý ven, ty lidi, každej v tom vidí něco jinýho, že jo někdo si přečte jakože teoretickej článek a teď to vidí v praxi anebo jseš osvětlovač z Abatonu a říkáš ty vole jako, jako háky jako dobrý, ale ty vole, jak tam z ní stahovali tu kůži, no to fakt je úplně ty vole, dyť pfff, to přece nemoh svítit, protože jsem se nemoh koukat, jo? Tak taky, každej si z toho vezme to svý, když ty se z toho budeš edukovat, tak dobrý, a jestli z toho takhle jakože pohodovej týpek bude úplně v prdeli, tak to je dobrý a jediný, co je blbý, když tam o tom bude psát nějakej novinář, kterej o tom ví úplný hovno a napíše o tom, že jsme sado-maso-fetišisti, který si tím lécej komplexy, protože všechny ty roštěnky, co se tam nechávaly propichovat a řezat, tak měly minimálně padesát kilo nadváhu.

- *Hmm, jasný, no. Hmm.. jo.*

- Takže jako pro každýho něco. A pro (...) takhlenc. No a tam se nic vlastně neděje od těch čtyř jinýho. Píchání, šněrovačky, nic jinýho neumíme, no.

- *Tak děkuji ☺*

- Ještě to vypalování, protože to je jakože, víš co, můžeš těm lidem ukázat, hele, teď si ukážeme jizvy a za hod'ku vám ukážu prostě ty tři jizvy, protože ty jo jednu vypálím, jednu vyřežu a jednu vyřežu takhle, tak vidíte, co se dá dělat, jak to funguje.

- *Mmm, jasně.*

- Dobroš.

- *Jo.*

SHE-MON 13. 5. 2010 Praha

- *Tak, takovou hloupou otázku. Jestli jsou body modification umění.*
- ☺ To vůbec není hloupá otázka, ale je to složitá otázka. Ale ... odpověď je ne. Základní odpověď je ne a teď kon jde o to proč. Jsou různé teorie co je to umění samozřejmě a je jasné, že všeobecný konsenzus společenské v současné době, že to je, není umění. Že to není umění. Když si vezmeme jako jeden, můžeme užit dva takové příklady, jedna je institucionální teorie Rychlého, která prostě říká právě, že umění je to, co je považováno za umění, jo? To je základní, že je to instituce nějaká společenská a prostě končí tím, že umění není. A tahle ta teorie je problematická a jinak tradiční taková, tradiční český výklad, který vychází z funkcionálního strukturalismu, z Jana Mukařovského, z estetické teorie z první poloviny 20. století, respektive z třicátých let 20. století, tak ten říká, že umění je charakterizováno tím, že je tam dominantní estetická funkce. A prostě samozřejmě to je komplikováno tím, že díky vývoji umění, konceptuální umění a tak, se tyhle ty věci dost změnilo, jde o to taky co ta estetická funkce má označovat, ale prostě, ty tělesné modifikace, už to, jak jsem o tom mluvil a popisoval jsem to, tak jsem to nevztahoval k něčemu, co by se dalo charakterizovat nějakou estetičností a tak, i když to třeba může být pěkný na pohled a to, a tak tyhle ty věci, takže bych řekl, že to umění není, ale ten hlavní argument, že to není umění, protože to tak prostě není vnímáno. Takže, myslím si, že to není umění.
- *Jasně. A co ty body modification show? To už je umění? Ty performance?*
- Tak umění je vždycky charakterizováno tím, nebo většinou je charakterizováno tím, že nějakým způsobem přesahuje právě, nebo aspoň v tom pojetí toho funkcionálního strukturalismu, že nějakým způsobem přesahuje takzvanou estetickou normu dobovou, jo? Že prostě dokud to je, třeba když máš jenom ten designe, pěkný, prostě každá doba má utvořenou nějakou představu o tom, co je krásný, jak to vypadá, jak se to pohybuje. A když máš říkám nějaký pěkný designe, hezkou skleničku a tak, tak prostě to jenom naplňuje třeba dobře tu konvenci dobovou, co je ta norma, ale to ještě neznamená, že to je umění, jo? Že to naplňuje, zatímco umělecká tvorba je něco, co vždycky přesahuje nějakým významným způsobem tu normu, jo? Že prostě abychom se zase použili nějaký srozumitelný příklad, velice uznávaný umělecký dílo jsou Piccasovy Avinonské slečny samozřejmě, který zná každá, který v tu dobu byly úplně jako odvrhnutý, bylo to šílený, že jo, jakoby že najednou tam byly negerské motivy v tom, jo? Geometrizační postav a tak. A teď se to považuje za umění, jo, protože to přesahovalo nějakým jako význačným smyslem to, co bylo v tu dobu považováno za krásný, co se objevilo to to. A ty, ty body modification show vlastně, když se na ně podíváš, tak to, tak ty jako v žádném takovémhle zásadním smyslu nepřesahují to, co by bylo po té výtvarné stránce se to využívá už různě jakoby zajištěný právě způsoby zobrazování skutečnosti, ať už je to biomechanika nebo nějaká třeba u těch holek ta norma jakoby erotiky, jo? Nebo právě u té poslední show nějaká forma rivality a spirituality mezi tím a nepřesahuje se to a ve vztahu, mohlo by to přesahovat samozřejmě ve vztahu k tomu, jak to vyobrazuje tělesnost a tak, ale jak se tam pracuje třeba i s prvky násilí a tak, tak všechno to vlastně odpovídá té konvenci třeba jak je zobrazováno násilí v hororech a tak, takže mi to nepřijde v nějakém tomhle tom smyslu zásadní, ale samozřejmě existují, existují ty, umělecké přístupy, který tyhle ty jakoby tu práci s tělem využívají, jako to, čemu se říká body art, což je často slučováno s body modification a nikoli neprávem. To je daný spíš tím, že ty pojmy nejsou pevně vymezené anebo třeba úplně nová věc, tak to je bioart, to jsou ty umělci jako je Orlan a tyhle ty ty a jak je vidíš, mě se to moc nelíbí tedy, ale tak ty se snažej už zasadit to do nějakého širšího kontextu, jo? Ale třeba i Lucas Zpira, který je modifikátor, to to, ten má ten svůj směr aktivismus, který hodně směřuje k umění a on fotí

fotky zase který nejsou podle mě moc dobrý, ale už by zase za umění považovaný byly. Takže jakoby ta oblast hodně, hodně jakoby fluktuuje a jde o tom, jak se rozhodneme pracovat s pojmem umění, ale jestli to má být umění nějaká jako výjimečná, kromobyčejnost, ke který mají všichni takovou úctu, tak to tak není. Jestli je to prostě, to je problém jako u něj v postmoderním světě, jestli je umění něco, co prolíná až životem jako ve filmu ve formě i komerce, reklamy a těhlenctech věcí, tak potom proč vlastně ne, no? Ale ta základní představa, kterou mají teď lidi o umění s tím, že od toho jako o něčem výsoštným, při čem se musí povzdechnout, když se to vysloví, tak to vyplývá z proměny umění na přelomu 19. a 20. století, především v uměleckých avantgardách, kdy bylo umění nějak angažovaný v životě. Chtělo měnit skutečnost, bylo přímo propojený s nějakou ideologií ať už politickou nebo v širším smyslu, že jo. Nejen surrealismus, ale futuristi, že jo taky prostě se pak hlásili k fašismu, zase ruský futuristi se hlásili ke komunismu, že jo impresionismus, ačkoli nebyl to, ačkoli se nezaštiťoval žádnou takhle manifestační ideologií a tak, tak se z něj utvářel nějaký životní názor a pohled jakoby té skupiny těch lidí. Surrealismus, tam to byl extrém, ten se pak přihlásil ke komunismu, dadaismus se zase hlásil k té, k revoltě vlastně že jo anarchistický a k tvoření hodnot a tak a z toho právě vzniklo nějaký, se hodně upevnilo povědomí, který mezi tím bylo v dějinách tak nejasný úplně, že umění by mělo být něco, co ti dává nový pohled na skutečnost a co není něco jenom co tě, co jakoby nějak jenom těší tvůj jakoby estetický cit nebo tak nějak něco krasodušného. A v tomhle smyslu by to vlastně mohlo být umění, protože, protože vlastně to nějak, ale to mění všechno nějak jako tvůj pohled na skutečnost, takže musí to být v nějakým jakoby specifickým smyslu, kterej by bylo třeba definovat, kterej se vztahuje k umění a tomu se blíží ten bioart, takže jakoby, ale v tom základním smyslu, v kterým se bavíme jakoby my o těch body modification a v kterým se s nima pracuje v HELLu a v těhlenctech věcech, tak bych řekl, že to umění není, jakoby v obecném smyslu body modification, tak je to prostě široká oblast, kde se pohybují, kde jsou jak prostě umělecký projevy, tak mimoumělecký projevy.

- *Jasný, no, ty si o tom mluvil. Takže já jsem z těch, když jsem tak prohlížela fotky a jsem tam našla takový tři hlavní motivy těch show. A to je rituál, fetiš a cyberpunk. Je to tak? Sedí ti to?*
- Mm, jako, myslíš přímo těch, na tý HELL Party, tady těch show na tý HELL Party?
- *No, tak jako i vůbec, mě tak jako přišlo, že vždycky v tý show, že je něco jakoby dominantní.*
- Jako motivicky?
- *Hmm, hmm...*
- No tak motivicky, no, tak možná tohle bych k tomu ještě přiřadil, to jsou především ty starší show, když celkově, tak to je to peklo, protože jsme HELL, tak hodně čerti a tyhle ty věci, to je vlastně, to to, hlavní, co děláme. Takže asi, jo, asi jo.
- *Tak teď ke kterému tady tomu typu těch motivů máš nejbliž?*
- No, mně, je to záležitost čistě vkusu, prostě tohle to a to je ten, ten cyberpunk, to se mi líbí.

• *Tak, jo. Tak já mám tady fotky a chtěla bych.. nejdřív jen tak jako.. kouknout, počkej... tak, jsou to vlastně fotky z té letošní HELL Party, pak ještě nějaký co jsem našla. Tak jestli tě k nějaký něco napadá.*

• V jakým smyslu napadá? Tohle jsem já ☺ ten co není vidět, ten černej.

• *Já jsem tě poznávala podle náramku*

• Jo aha ☺. No, já moc nevím, v jakým, jak o tom chceš mluvit a tak, takže mě zatím k tomu nic nenapadá, protože.. nevím, co by tě, o čem bych mohl mluvit.

• *Třeba.. nějakěj, tvoje prožívání nebo prostě zážitky, že mi přijde, že ty show byly rozdílný, jako ta jejich náplň, to jako, jak byly koncipovaný, tak jestli k něčemu jako byly negativní pocity, pozitivní pocity..*

• Jo, jo. No tak jako byl jsem dost nervózní při těch show a tyhle ty věci, že se hodně stydím, takže já to spíš vnímám jakoby v tom aspektu právě z toho hlediska, který absolutně fakt není divácký, ale jenom z hlediska toho, že se musím na něco soustředit a tak, jo? Třeba když bych měl, ten, vlastně ta poslední show, která je nejčerstvější, ta pro mě byla zajímavá tím, že jak jako opravdu nejsem zvyklý provozovat nějakou body play na pódiu a tak... promiň (telefon) ... takže jak jsem se zmínil, že to byla vlastně první nějaká významnější forma body play kromě že jo bondáž, ale týhle ty jakoby bolestivý, tak tím to pro mě bylo zajímavý, že vlastně tam byla krev a tyhle ty věci, tím to pro mě bylo nový a samozřejmě že jsem třeba, měl jsem, tady jsem měl kostým, kterej se mi hodně líbil, že jsem s tím fakt spokojenej, že třeba i s tou holkou, která dělala ten korzet, a tak, tak jsem s ní před tím mluvil a bavili jsme se o tom jak to bude vypadat, jsem byl spokojenej, stejně tak tenhle ten kostým jsem měl rád, ale tan pak, o ten jsem přišel, takže třeba, ale tady jsem se cejtil dobře, jak vypadám, tady v tom plášti zatímco jsem se cejtil jako debil úplnej, protože to je absolutně nepadnoucí to to, nepohodlné, stejně tak jako tady, jo? Ta ta, tak spíš takovýhle věci, že jo, tady jsem, tady jsem nebyl vidět, že jo, jak jsme tady, tak to je úplně jinej pocit a vlastně tyhle ty .. no a tohle je úplně irelevantní v podstatě pro mě, protože to už byla taková unavená atmosféra, že jsme to dělali, takže já si spíš pamatuju, spíš pamatuju takovýhle věci, takže vlastně jenom co bych zdůraznil, tak ta poslední HELL Party, jak to tady vidím na těch fotkách, tak jsem byl za a jsem se cejtil fakt dobře v tom kostýmu a to a byl jsem rád, že mám nějakou tu formu ty bolestivý nějaký modifikace byt' nepermanentní.

• *A myslíš, že to může bejt způsobený tím, že ty kostýmy, když máš ten kostým, že si připadáš, že je to víc jako divadlo než když jakoby jseš sám za sebe?*

• No to já, tohle to je taky kostýmy právě, oni byly hnusný hlavně, jo? Tím to určitě není, to je o tom jenom, že samozřejmě když jako máš na sobě něco, co se ti líbí, tak se cejtíš líp a víc se uvolníš, jo? A tak. A já... tady šlo i o to, že tady byl ten korzet a já mám rád, když mám věci, který mi znemožňují pohyb, když cejtím svoje oblečení, když cejtím, že nějak tvaruje tělo a tak a třeba mám rád malý trička, že když takhle natáhnu ruce, tak mě to tady škrtí a tak, tak třeba ten korzet mi dělal jako radost a samozřejmě jak je člověk nervózní a znáš že jo, tohle to je ještě ze začátku show vlastně ty fotky, takže než se trochu aklimatizuje a já jsem velkej nervák, jako že se hodně stydím, tak to, jak je člověk nervózní, tak o to víc jakoby že jo cejtí tep, cejtí motání hlavy, cejtí, to zná každěj, že jo, kdo měl někdy trému ať už před zkouškou nebo kdokoli, tak jakoby třeba v tom korzetu je to víc cejtít samozřejmě, protože člověku se špatně dechá, i v těch maskách se špatně dechalo. Takže spíš takovýhle

věci z nějakýho toho vnitřního prožitku, jinak já to, já právě nejsem vůbec exhibicionista a nevnímám to jako nějaký divadlo, spíš si připadám trochu jako blbec ☺. Jo?

- *Mhm, jasný. No já jsem si říkala, že to musí bejt, třeba jak jsi propíchoval, pak si napíchoval ty háky, že to v tý masce muselo bejt náročný.*

- No hlavně bylo blbý jak jsem byl od krve hodně tý svojí, že to to, že já jsem měl krev i v očích potom, špatně viděl a nechtěl jsem že jo samozřejmě aby jí to nakapalo a měl jsem i v rukavicích krev, takže mi to trochu klouzalo, takže v tomhle smyslu to samozřejmě bylo nepohodlný no.

- *A tak... když... jo, tady mám druhou sérii fotek.*

- Chceš to složit nebo je budeš potřebovat?

- *Ne, ne, ne, to můžeme složit. A tady ta je, vlastně takový ty koncepce, rituál a takhle. A když to takhle vidíš, vlastně ten cyberpunk, to je krásná fotka na rituál a tady vlastně ten fetiš, tak je ti nějaký jako nějakým, se ztotožnit s tímhle rámcem něco bližšího?*

- Mmm, tak především tohle to jsou právě dvě odlišný akce, že jo. Tohle to je Obscene a tohle to je HELL Party, je to taky přizpůsobený publiku, že jo, aby se ty lidi bavili, jo? To je taky že, jak jsme se už bavili o tom, jak připravujem tu show, my reagujeme jako na požadavky a publika a tak, takže třeba tohle to byl spíš, ono to tak vypadá drsně na tý fotce, to byl takovej vtíp, jo? Že to prostě, to bylo úplně na závěr toho vystoupení, ale ... nejvíc se mi líbí tahle fotka, což je možná ale i tím, že jsou tam prsa, tak je to tím, že prostě to byla show, kterou jsme připravovali společně jakoby s Arzou a s Murhaayou, takže k tomu mám nějakou takovej vztah, ale hlavně a taky mi to přijde, že je to jakoby nejbližší těm modifikacím tohlehle, ale vlastně i ten fetiš no, já nevím přesně ... nevím přesně jak se k tomu vyjádřit, já jsem nad tím jako samozřejmě takhle nikdy nepřemýšlel, co mi je nějak blízky nebo něco takovýho, ale já to vnímám hodně tak jakoby co vlastně jakoby k těm modifikacím patří a co k nim tak nepatří a přijde mi, že všechno to tam má stejný místo tohle to, to jsou to fakt jako rovnocenný věci a jako nemám kromě toho, že tohle je prostě show, kde jsem vystupoval, která se povedla a cejtil jsem se prostě fakt jako dobře, tak k tomu nemám asi nějakou extrémní vztah. Třeba mám to, že samozřejmě vím, že tohle to když viděli některý lidi z rodiny, tyhle fotky a tak, tak že je to šokovalo nebo tyhle ty věci, takže spíš takovýhle vnější věci a něco, co by fakt jako vypovídalo o tom samotným představení, mě nějak nenapadá, kdybych to měl takhle srovnat, bohužel.

- *A kdyby. Na mě to působí, vlastně je to teda si říkal přizpůsobený tomu publiku.*

- No ne hodně, ale hraje to tam roli samozřejmě ten kontext.

- *Že tady z těch Obscene, že je to něco jakože ... mě tam přijde jakoby podtext toho, že to publikum se musí šokovat.*

- Jo.

- *Tak jestli jako to šokování tam jako hraje nějakou roli. Nebo jako...*

- Hele já nevím, to je fakt tím, že ten Obscene je akce, co já o tom trochu vím, protože je zaměřená prostě na hudbu, která si vyžívá v takových těch motivech jakoby mučení prostě a

právě různých jako tak, rozřezaných pind'ourů a těhle těch věcí, takže spíš aby to tam tématicky zapadlo a já si myslím, že my jsme nechtěli šokovat, spíš jsme jako možná jsme trochu chtěli jako natruc těm lidem ukázat, že teda tyhle věci fakt existují a že to normálně funguje, jo? A že je to fakt takovej festival, kde to, kde jakoby prostě lidi na sebe blejou a je to takový drsnější a to to, a zase to není že jo jediný věcí, co na tom obscenu byly, byly tam i nějaký normálnější věšení a tak, takže já to fakt vidím jenom takhle, že než by to bylo nějaký prvoplánový šokování a sama dobře víš z těch právě z těch ohlasů těch médií jakoby, že spíš nakonec je víc šokují háky než prostě nějaká takováhle forma sexuality, která vlastně nakonec už není tak jakoby výjimečná, protože se s tím setkáš že jo i na stránkách s touhle nějakou stylizací komerčních magazínů jako je Maxim a tak, kde jsou stylizovaný modelky do domin a je tam latex a biče že jo a tak a hodně se s tím pracuje jakoby i mezi mladýma lidma, že jo, to má třeba vliv, ve slangu jsou na to odkazy a tak na tyhle ty věci, takže si myslím, že to nějak víc nešokuje, to spíš takhle jako napohled na těch fotkách, ale že ve skutečnosti nakonec jako lidi víc šokuje jakoby dobrovolně přijímaná bolest než to, než nějaká forma fetišistický sexuality.

- *Takže to tam je prostě jako pozadí.*
- Já, já sám pro sebe jsem to vnímal skutečně tak, že je to hodně ovlivněný tím publikem a že prostě HELL Party je víc naše akce a tohle to je prostě víc akce někoho jiného. A samozřejmě, protože při těch vystoupení, to jsem vlastně ani, nevím, jestli jsem to zmínil minule, ale je hodně důležitá ta energie, aby mezi těma co vystupují a publikem, jak říkám, to tak nevnímám, ale vím, že je to důležitý, uvědomuju si to a samozřejmě, když jsme někde vystupovali a nikdo na to nějak nereagoval, tak i když to moc nevnímám, tak by mi to bylo samozřejmě nepříjemný, tak se pracuje právě i s tím, aby tam fungovala jakoby nějaký nadšení a výměna energií, takže v tomhle smyslu to možná šokovat má, ale jenom vzhledem k tomu zaměření jak jsem říkal na to publikum.
- *Jasný. A tak když teda tady tu show si vymyslel, že jo spolu s Arzou.*
- A s Murhaayou
- *A Murhaayem, tak popíšeš mi nějak, co má představovat? Nebo co bylo jako ta myšlenka?*
- Ta myšlenka byla úplně jednoduchá, že jak jsem ti říkal, prostě pro mě poselství tý show je zpřístupnit tenhle ten způsob práce s tělem jinejm lidem, takže mě nezajímá nějak extrémně nějaká... my jsme jí spolu připravovali, my jsme jí vymysleli všichni dohromady, jo? Ale to to, ale samozřejmě já jsem byl rád a trochu jsem chtěl vystupovat v týhle tý show a přijde mi, že to, že show má být prostě, že má tuhle tu funkci a jinak nemusí nést nějaký složitěj příběh nebo něco takovýho, takže byla zaměřená na to, aby tam byly pěkný kostýmy, aby tam byla krev, která prostě vypadá dobře a aby tam byly ty modifikace a aby byla prostě rychlá, svižná a byl tam nějaký pěkný závěs, efektní. To bylo jediný, takže to byla show vlastně, která měla bejt na efekt opravdu jenom přijít tam, vypadat dobře, udělat nějaký propíchnutí a odejít. Nic jinýho jsem od toho nečekal, nechtěl jsem mít nějaký sdělení, že ukážu co je dobro a co je zlo. To se ukazuje, já chci, aby mluvila za sebe prostě, aby za sebe mluvila ta body play, jo? Takže to bylo toto a to, že je tam ten cyberpunk, tak to je jenom kvůli tomu, že mi to přijde nejhezčí a taky samozřejmě že máme spojení na, že jsme měli přímo možnost jako spolupracovat s lidma, který dělaj tyhle ty rekvizity, který jsou, vypadaj velice podle mě profesionálně a pěkně, takže to chtělo využít, jo? Kdyby třeba byla nějaká

fetiš show, která by vypadala stejně dobře, tak bych stejně rád jako vystupoval takhle. Jo a ten cyberpunk se mi líbí teda víc než ten fetiš no.

- *Aha. A když bys mi nějak ten cyberpunk měl přiblížit? Co to je?*
- To není nic složitýho, já to tady ne, nemyslím jako úplně jednoduše jako nějakou, nějakou tu právě zase nějakou zobrazovací konvenci, která se prostě soustřeďuje na propojování techniky a nějakou technických motivů, fetišistických motivů, tělesnejch motivů jako v perspektivě toho, jak vypadá punková móda 80.let, jo? Není to nic složitějšího a je to daný prostě jenom tím, že to, že jsem, je mi prostě 25 let, takže když jsem byl jakoby, od těch já nevím, desíti, jedenácti let, tak tě formuje, nebo kdy mě ovlivňovaly věci, jsem prostě hrál hodně počítačový hry a líbili se mi roboti a vlastně že jo, to bylo rok devadesát šest, takže to už bylo jako dlouho po revoluci a o to víc začaly jakoby pronikat do Čech mainstreamový filmy, který se v těch devadesátých letech, v tý polovině devadesátých let tak jakoby začaly tak ty americký filmy jako terminátor a tak, takže vlastně jako já jsem ta generace těch jakoby co jsme právě ty mladý nadšený kluci, který si na to hráli, prostě měli, jsme měli přístup. Já si myslím, že jsme první generace jakoby ten ročník osmdesát tři až třeba osm, který se s tím takhle setkávali, že si myslím, že je to daný hodně tady tím. No. A tím, že já mám to všeobecně rád. Mám všeobecně rád technický serepetičky.
- *Jo, a co, taková technická otázka, jestli se nějak mění povaha těch tělesnejch modifikací, když jsou součástí tý show?*
- No, mění se to, samozřejmě se to mění, že jo, protože to vlastně neděláš pro sebe, nebo já můžu vlastně mluvit z tý perspektivy toho třetího pozorovatele, nebo druhý osoby a ne první, protože jak jsem říkal, já jsem zažil jenom ty jehličky, který byly tady na tý show a to je zase minimum, ale mění se to, protože neděláš to kvůli sobě, ale děláš to kvůli ostatním, jak teda ale ti asi naznačila Arza, nebo to tak vnímá, tak to kvůli ostatním může bejt kvůli sobě, jestli se jí to líbí takhle, ale jde o to, že když se ti to nelíbí, tak to musíš vydržet, když to děláš v soukromí pro sebe a nelíbí se ti to, tak to se na to můžeš vykašlat pokud tam nemáš nějakou důležitou aspekt sebepřekonávání. Ale když se ti to nelíbí tady, tak jenom prostě když nemáš omdlít, tak to musíš vydržet a překousnout to, to je nepříjemný a samozřejmě opravdu pro mě ten, pro mě stydlivost a prostě introvertnost a tak jsou prostě tak silný věci, že já bych si to myslím nedokázal užít, no. Mě nějak nedělá extrémně dobře, že je kolem mě vřískající dav.
- *Mm, tak jo, výborný.*
- To je všechno?
- *To je všechno.*

SHE-MON - Fotografie předložené při rozhovoru k interpretaci

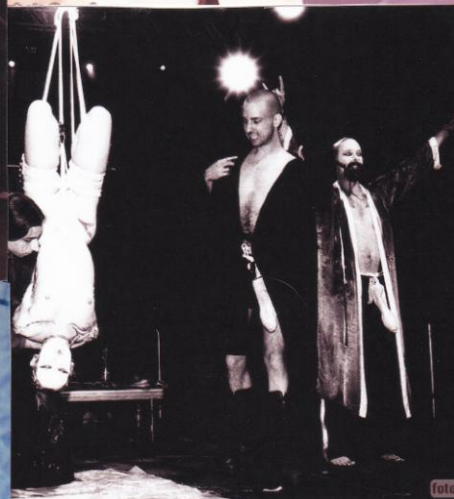
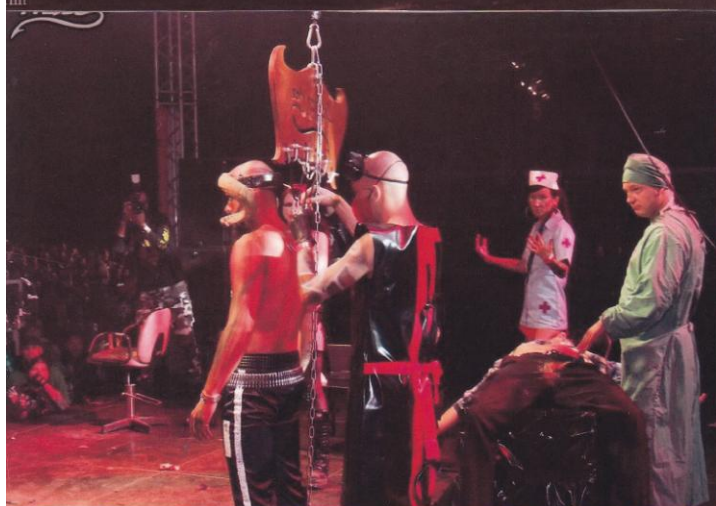

Foto HELL.cz
«<http://www.hellparty.cz/index2.php?pid=9#menu>» (accessed 22.6.2010)

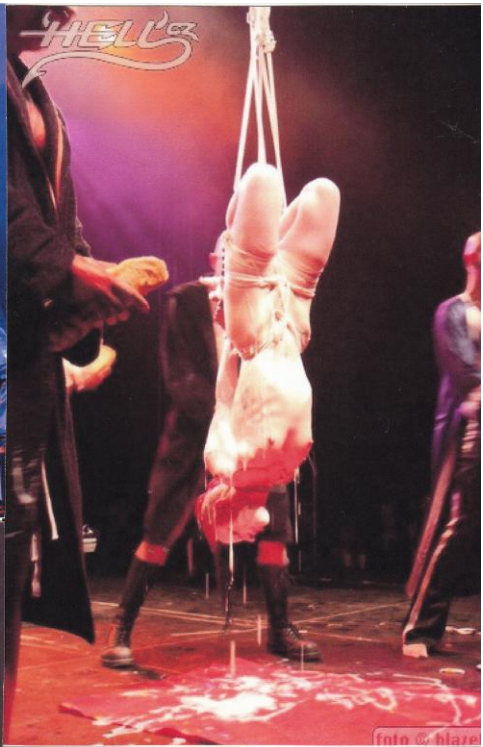

Foto HELL.cz
«<http://www.hellparty.cz/index2.php?pid=9#menu>» (accessed 22.6.2010)

FouSage 19. 5. 2010, „recepce a kuchyňka“ HELLu, Praha – Holešovice

- *Tak, takže, my jsme dělali tu polovinu..*
- My bychom měli mít hotovou, my podle mě dělali tu jakože speciálně jakože o ...
- *Jako obecně.. o těch show. Jo, tak já bych nějak začala. Jakej je rozdíl mezi téma modifikacema nebo hlavně tím play piercingem na tý show a v soukromí.*
- Jde tam o toho, pro koho to je určený, že na těch show je to primárně to publikum a tomu se vlastně musí, nebo pro to se vlastně dělá všechno, aby to publikum mělo ten maximální dojem a pak jde o to, jestli to je prostě o to, že se tam prostě muzika dělá taková, aby to zapůsobilo a vůbec to, jak to vypadá. Jasný, tam jde hlavně o to, jak to vypadá navenek, ale když se to dělá v soukromí, tak tam je úplně jedno, jak to vypadá, je důležitý ten prožitek toho bodyplayovaného a samozřejmě ono to má i jako přesah na ty lidi okolo, že když se někdo věší soukromě prostě věší, jeden napichuje, jeden tahá, tak to je vlastně zážitek i pro ty dva, co tomu sekundují, co jsou u toho. Ale zas to je o tom, že oni sdílejí, nasávají, absorbují, tu atmosféru, která jde z toho věšeného, z toho body play.
- *Jasný. A co ta bolest? Ta je taky jiná? Než při tom v soukromí? U toho představení?*
- Jako podle mě, když si píchneš ty jo něco někam, tak to bolí furt stejně, jenom je to jiný v tom, jak to člověk jakoby vnímá a to je daný tím, atmosférou, prostředím, a tím vůbec, takže myslím si, že show, tam hlavně člověk prostě nemá čas, jo? Že prostě tam to jede, nalajnovaný, jedno za druhým podle scénáře a když je to jakože v soukromí, tak si na ten prožitek můžeš udělat tolik času, kolik potřebuje a víc si to užít. Teoreticky u toho bodyplayování v soukromí se dá udělat takový jakože stop, počkej, teď mi to jako úplně úplně neseď, počkáme. Člověk to jinak jako rozdejchá nebo se na to připraví znova, dá se tam pracovat i s tím, že třeba u těch háků nezřídka kdy se stává, že člověk omdlí, tak to se na show stát jakože nesmí, ale právě třeba lidi, který to věšení jako není jakože úplně pro ně samozřejmost nebo je to s nima komplikovanější, viz třeba Šimon, tak ty se radši věšej venku, protože přesně to, než se pověšej tak je tam třikrát, ale to je úplně jedno, protože jde tam o ten prožitek a dá se počkat, dá se tam udělat čas.

Pauza

- *Tak, jo, je něco, co by si na show nepředváděl?*
- Jako já nebo my?
- *Ty.*
- Já nepředvádím vůbec nic ☺ Já tam vůbec nejsem ☺ ale mmm, já to vezmu jakože od my a dostanu se k tomu, kde je rozdíl, jo? Protože nechceme tam předvádět věci, který jsou jakože snadno zaměnitelný s jako pornem, jo? Takže může to být trošku erotika, trošku jakože sadomaso, ale ne explicitní porno. Co se týče těch modifikací, tak tam je to o tom, že každéj předvádí to, na co má chuť, takže tam to ani že jinak nejde a určitě třeba bysme na show nedělali takový ty závěsy, který jsou jakože hodně, jakože hodně bolestivý nebo je na ně potřeba velká příprava, protože jsme zjistili, že všechno, co se věší jakože za předky, tak není na nějaký velký jako aby tam člověk vydržel dlouho, viset buď v Okeepovi, koma, hovno,

nebo resuiction, jo? Prostě v těhlenctech těhlenctech předních těch, protože tam jakože hodně hodně, bolí a tolencto jsou prostě spíš závěsy jakože rituálněji, takže na to jsou ty věšení a mmm dělali jsme to jednoduše, že jsme Sultána takhle nějak za předeck a bylo to jakože zvednout – spustit a při tom v těch show je pro nás důležitý, abychom viděli, že to ty lidi jakože baví a protože na to jsme zvyklí, že na tý show so ready, napíchat háky, pověsit, člověk dělá píčoviny. A oproti tomu, když toho člověka napícháš a teď už vidíš že to, a teď jakože víš, že když ho taháš, tak jediný, co z toho on má, tak je ten pocit překonání tí bolesti a sama sebe a nikoli už to, jako že by to dal s jako úplně brnkačka, tak tohlencto třeba není jako ono, no. A potom, potom věci, který by nedopadly u toho publika na úrodnou půdu, což plácnu, na HELL Party nechceme dělat, nebo takhle konkrétní příklad právě z body play: zašívání kundy. V životě bychom to nedělali na HELL Party, protože to je jakože hodně už do toho porna je to spíš jakože jako co?! A tohlencto je určený jakože pro jinou cílovku, dělali jsme to naopak loni na Obscene Extreme, kde ty lidi s tím nemaj problém a ostatně na Obscene to je jako věc, kde ty jo kdybychom nevím, dali příklad jako ty jo kdyby tam ty jo byli ty jo na každý straně pódia ty jo čtyři lidi a měli v prdeli narvanej barevnej sliz a stříkali z tý prdele sliz do těch lidí, ty jo na tom Obscene to je úplně, jo? Nebo tam je jakože ty lidi v těch prvních řadách jdou uééé, jo?! Bude se jim to líbit. Jinde se to dělat nedá. Takže tak.

- *Jo, jasný a jakej je vztah právě že jsem si právě tady našla i ty fotky tady z toho, mě právě hrozně moc zaujalo, tak jakej je vztah HELLu tady k tomu? Jako těch...*

- K čemu?

- *Tady k těm, tady k tomu typu show. Že to jde jako až hodně prostě do toho porna. Nebo jako hodně ho to připomíná. Tak je to...*

- Počkej, porno je strkání něčeho někam

- *No, jasný.*

- Tak k tomu jsme se ještě nedostali a nejvíc co právě jako že bylo porno bylo to zašívání kundy nebo mmm mlácení polonahých slečen. Tohlencto co, co třeba teďkon bylo na HELL Party, tak když jsme dělali ty jakože zpětný vazby (*Přišla holka se najíst*) co a jak a tak, tak jsme naopak pozitivně hodnotili, že v každý show byly vidět kozy. Kozy není porno, kozy to je věc, na kterou když se člověk podívá, tak má hnedka lepší den ☺ To psali v nějakým časopise, že to prodlužuje život nebo něco takovýho a to je jakože ani bych neřek jakože erotika, jo? Že erotika už je taky něco někam, ale spíš jakože takovej akt, jo, že když se podíváš jenom takhle ti vykukuje ta vjemy, tak to je podle mě cyberpunkový a jo?

- *Jasně.*

- Takže to je nahota, nahota a erotika to je rozdíl. Nahota, na to člověk kouká libě a erotika je takový jakože cílem je aby někomu stálo péro.

- *Jasný, já mám třeba tady ty fotky právě z toho Obscene, myslím že jsou asi.*

- Ježkote krev je na mých rukou.

- *Všechny, že právě tady to mi přijde oproti třeba těm HELL Party daleko brutálnější.*

- Jo, protože na tý HELL Party jsou řekněme, nechci říct intelektuálové, protože to je taková nadávka, ale lidi, který nad tímhle tím přemýšlej. Viz, tak. A na tom Obsceneu, tam ty lidi chtěj něco obscénního, extrémního, nějaký hard core a kozy od krve, to je dobrý a zašitá kunda to je jako ještě lepší.

- *Jasný.*

- Takže přesně přizpůsobený publiku.

- *Takže to není tak, že, je to kvůli tomu publiku, není to, že by vás to nějak extrémně bavilo dělat takovýhle, takovejhle druh show?*

- Nás baví jako dělat cokoli, protože když řeknem hele, ty jo je tam banda úchylků, tak to do nich narvem, tak nás prostě bavěj ty kozy od krve, ale když radši můžem udělat něco umělečtějšího, tak nás to baví takhle. Takže my jsme, jsme jenom médium a teď si představ, že jsme i nověj fenomén ☺ Jo, takže my nemusíme jakože čím větší hard core, tím, tím víc. Ty show nejsou jakože pro nás, tyhle ty, jo? Že my jsme tam jenom ti herci a když si to člověk chce užít sám po svým pro sebe, tak ty kozy tam bejt nemusej a ta krev taky ne a je to úplně jináč.

- *Jasný, jo, jasný. Tak jak během show vnímáš publikum?*

- No občas jo a občas ne. Že občas je člověk zabranej tím jakože co má dělat a tím, že už je nebo já jsem hlavně často v roli jakože vykonavatele, jo? Že já jsem ten kdo píchá, ten kdo šije, ten kdo napichuje, tak já musí plnou tu pozornost soustředit na toho bodyplayovaného a publikum vnímám až jakože sekundárně. Ty lidi, který jsou napichovaný, tak ty zas jsou v pozici, že to vnímaj a pak přes ten drát to rvou do těch lidí a ty lidi to vracej do nás do všech a to pak cejtíme, když řvou a vlastně stoprocentně můžu říct, že vnímám publikum když, vlastně před tím závěsem jdem a ukazujem jim ty háky, tak to, to vidím ty lidi, ale bojím se, že po tomhle tím ty lidi jakože zmizěj, jo? Že pokud, pokud tam pak nejsou vyloženě scény, kde jde o to hrát to do lidí, jakože účelově jakože ty jo já nevím, máme lidi na řetězech, tak se jdou jakože do těch lidí, tak tam musím, ale jinak ty lidi já jako ze svý role nevnímám moc. Ale samozřejmě je tam, je tam cejtít ta síla, že kdyby tam byl jako takhle člověk říká, že to nevnímá, no ale kdyby najednou se udělalo plesk a ty lidi se vyplí a byl tam prázdněj sál, no tak to člověku pak pozná.

- *Mhm, jasný. Když záleží na tom, jestli během tý show kdo koho propichuje, záleží na tom, jaký se tam účastněj toho lidí?*

- No, jako jo, protože každej člověk je individualita, ale jinak záleží spíš s ohledem na co nebo..

- *Na to prožívání tý show, jako jestli je to dobrý nebo jako jestli je to normálka.*

- Lidi jsou individuality, ale za předpokladu, že všichni ty lidi, jsou jakože zkušený, herci, performeři, tak mě je vlastně jedno, jestli se mnou klidně napichuje Míla nebo HerrICH, protože na všechny se můžu stoprocentně spolehnout a v tu chvíli to vnímám jakože spoluhráče, že, že jo, když se běží štafeta a předává ti kolík někdo, tak je potřeba, aby ti ho dobře předal, ale jestli je to Pepa nebo Pavel a ty to bereš od jednoho a dávaš to dalšímu nebo obráceně, tak už je jedno, že, prostě to je tým, kde ty role jsou zastupitelný a jenom s někým

se spolupracuje líp, s někým hůř, což to se snažíme k tomu se nedostat a pak jsou všichni jakože stejně dobří. Jakože herci a jakože performeři. Pokud jde tajhlenc o to. Pak ale záleží, nebo rozdíl je v tom, když se na tu show jede, protože to se naloží plná dodávka lidí a z každým je prostě jakože jiná, jiná sranda viz právě ty jiné věci, tak to ovlivňuje ten jakože prožitek před tím a potom a v zákulisí a tak, že třeba je poznat, když plácnu třeba nejede M.ikča, jo? Že to tak nějak jakože cejtím, že nejede M.ikča, tak je to takový že tam nikdo nedělá takový to éééééééé, jo? ☺ a o to prostě je to míň legrace nebo jakože místo toho jakože jiná legrace. Naopak jakože když jede jakože vybraná partička jakože tyjo megaúchyl, megaúchyl a ještě řídí megapraxe, tak to je jako úplně jiná ☺.

- *Tak jakej je tvůj vztah k tělu? Ke svému tělu? Jak ho vnímáš?*

- No, to je věc, která teďka třeba se za poslední tejdén jakože totálně změnila, že předtím jsem to bral jakože prostředek, jo? Takový to auto, do kterýho to, nebo v něm sedíš a jedeš prostě kde je potřeba a stejně tak jako s tím autem, tak je to prostě mít supr nablýskaný eňo Naňo a někomu stačí funkční, takže my třeba v HELLu máme auta funkční, že požadavek na auto je když to odřu, tak to vůbec nevádí a (*loučení s odcházejícími zákazníky*) základ je, jak takhle jsem řidič, tak místo u spolujezdce je plný bordel, protože když generuju bordel, tak ho tam potřebuju odhazovat a je mi jedno, že je tam bordel, protože to funguje a naložím tam co potřebuju a takhle jsem bral i to tělo, jakože tím, jak je člověk jako nebo neřešil jsem jako jestli víc tlustej, míň tlustej. Když jsem dělal jako ještě v kanclu, tak jsem byl víc tlustej, pak jsem přestal, tak od té doby už to jako to jako nemá šanci bejt takhle člověk rozlítanej ☺ a bylo to nástroj a vlastně prostředek k tomu prožívání a k možnosti se realizovat jakože v té fyzický rovině akorát teďka mě to prostě po HELL Party úplně vyplo a píp a tělo ty jo tejdén leželo v posteli a nebylo schopný dělat vůbec nic, protože jsem mu říkal, že po HELL Party bude dovča a vysral jsem se na ní, tak to vybralo a teďka jsem se dostal k tomu jakože si začít toho těla jakože vážit, protože jsem předtím jakože nikdy nějak jako nemocnej nebo takhle nebyl. Ani nic zlomenýho, ale teďka jak jsem jako zaleh, začalo mě bolet úplně všechno, tak jsem začal cejtít to omezení a člověkoví dojde to, co má, až když o to přijde, takže takhle mě to nakoplo a teďka jsem to změnil na to, že ne jakože nejdřív všechno a na to tělo se můžem vykašlat, protože to unese všechno, ale brát na něj větší ohled, aby jakože dlouho vydrželo. Takže to je teďka důležitý aby tělo dlouho vydrželo, protože vlastně člověk zjistil, že bez toho těla jako můžeš bejt jako cokoli, ale teďko je ti to prd platný, protože nikam nedojdeš a nemůžeš nic dělat, tak dávám na to teďka větší důraz, aby zůstalo funkční ještě dlouho. (*Přišel Baboo*). A pak samozřejmě to, že se na něj tetuje a to, že se do něj píchá, tak od toho je a tam už je to provázaný mezi tím ☺ (*Baboo věší fotku na lednici*) psychickým a tím fyzickým, jo? (*Baboo a FouSage spolu mluví*).

- *Tak ještě jak vnímáš to tělo během toho představení?*

- Jako moje?

- *Mhm.*

Baboo: Tam totiž vůbec není.

- Já tam totiž, moje tělo tam jenom takhle lítá ze strany na stranu a píchá do lidí, jakože fakt jako jsem .. já to vezmu když jsem naposled visel, a během představení to bylo, to je to, o čem to je, že jo to tělo, že no jsem si tak udělal refresh, že teďka tě to zajímá spíš jako když jsem jakože to, že to se to pak jakože mi přijde, že se to trošku jakože úplně jakože oddělí to

tělo od tý myslí, že do toho těla se píchá a ta mysl to prožívá a že to tělo není ani moc ... je tam.. jo, už vím, tam i na tý show ten člověk má ten prožitek a o to tam jde a má ho díky tomu tělu, ale tím, jak je ten prožitek jakože strašně silnej, tak se člověk soustředí na ten prožitek a to tělo mě tam přijde jakože vnímaný jakože miň, že není vnímaný jakože takhle tělesně, ale jenom vlastně že ten katalyzátor pro ten, pro ten prožitek, pro to navození těch emocí, který se pak stříkaj do těch lidí a z nich zpátky.

- *Mhm, jasný. Tak a proč si vlastně s těma show začal?*
- No, (*Baboo něco říká*) protože jsme zjistili, že ty lidi to jakože, je to pro ně strašně jakože zajímavý, fascinující a že nic takovýho neviděli a když my bysme nebyli, tak ani neviděj a že když jim máme možnost dát něco jakože navíc, tak proč ne, protože my jsme to nezačli dělat kvůli tomu, jakože by se nám nechtělo makat jako normálně ve fabrice nebo dělat něco jinýho, ale kvůli (*vyrušení*) abychom jakože do těch lidí jenom jakože to nebyla hele já ti udělám piercing a ty mi dáš peníze, protože o tom to není, je to o tom, že my jim dáváme radost, tak jako my, oni se trochu vytunili a tímhlectím vlastně jim můžem dát rozhled, zážitek, novej pohled na věc, rozkrytí těch hranic vnímání, chápání, co se dá dělat s tělem a s jeho možnostma a mmm samozřejmě tam jde i o tom, že díky tadyhle tomu všemu se ten HELL zviditelní, jo? Takže ale to bych tam nepsal asi na prvním místě, jakože to bylo kvůli jakože promo účelům, ale jsou v tom taky, ale spíš v tom smyslu jako podívejte se, my jsme ty magoři, co dělaj tohle, a když děláme tohlencto a d'oubem se při tom v nose, tak se vůbec nemusíte bát přijít za náma s čímkoliv prostě z týchlectý oblasti, protože když kvůli vám jako děláme takovýhle věci, tak fakt vás nepošlem do prdele a nebudem se s váma jako nebavit.
- *Jasný, jo. Tak jo, tak děkuju!*

FouSage - Fotografie předložené při rozhovoru k interpretaci

Foto HELL.cz
«<http://www.hellparty.cz/index2.php?pid=9#menu>» (accessed 22.6.2010)